CĂRȚI ROMANTICE

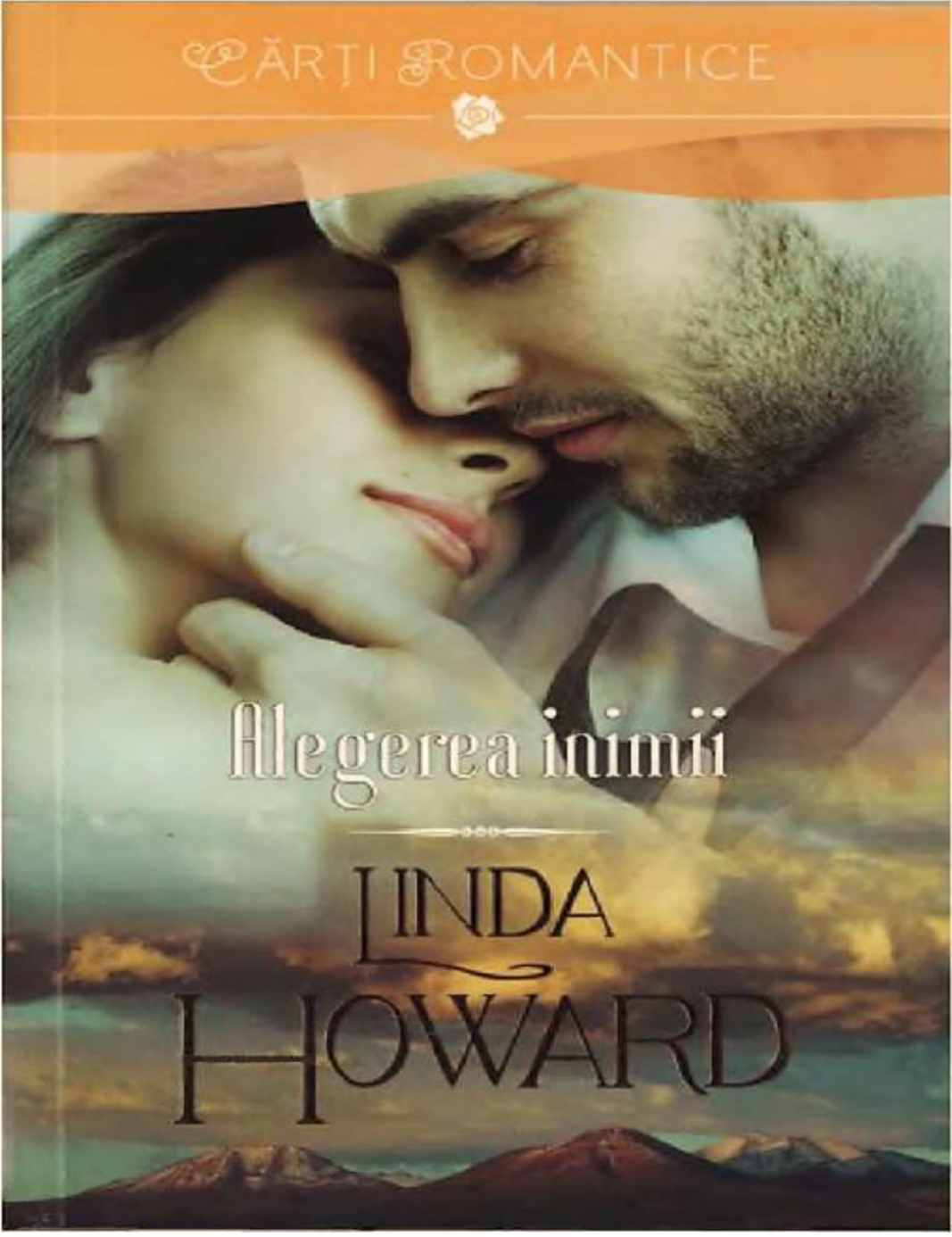

Alegerea inimii

LINDA HOWARD

LINDA HOWARD

Alegerea inimii

Traducere din limba engleza
Alina Rogojan

Lira

Mackenzie's Mission
Linda Howard
Copyright © 1992 Linda Howington

Alegerea inimii
Linda Howard

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba romana
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Vesa
Coperta: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOWARD, LINDA
Alegerea inimii/Linda Howard; trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-102-7
I.Soft, Graal (trad.)
821.111 (73)-31 135.1

Bărbatul trebuie să fie educat pentru război, iar femeia pentru a-i relaxa pe războinici; orice altceva e o neghiobie.

Friedrich Nietzsche

prolog

Devenise legendar chiar dinainte de a absolvi cursurile academiei, cel puţin printre propriii lui colegi şi în rândul celor din anii mai mici. Cum terminase primul din promoţia lui, i se permisese să aleagă după pofta inimii unde să meargă mai departe şi, după cum se aşteptase toata lumea, alesese avioanele de vânătoare. Toţi cei pricepuţi în materie de politică ştiau că, de fapt, cea mai rapidă cale de a avansa în aviaţia americană era să devii pilot, iar emblema de pilot de vânătoare, cu strălucirea ei inerentă, fusese dintotdeauna cea mai vizibilă. Dar cei care îl cunoşteau pe Joe Mackenzie, proaspăt numit ofiţer în aviaţia Statelor Unite, ştiau că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de avansarea în carieră, ci doar voia să zboare.

Superiorii lui se îndoiau că i se potrivea profesia de pilot de vânătoare, dar aceasta era pregătirea pe care o alesese, şi hotărâseră să-i ofere această oportunitate. Avea un metru nouăzeci, aproape prea înalt pentru manşa unui avion de vânătoare. S-ar fi descurcat ca pilot de bombardiere, dar dimensiunile carlingii unui avion de vânătoare făceau ca el abia să încapă, iar solicitările fizice presupuse de forţele gravitaţionale erau, în general, mai bine suportate de către bărbaţi cu o înălţime sub un metru optzeci şi o constituţie ceva mai solidă. Desigur, existau excepţii pentru fiecare regulă, iar statisticile privind constituţia fizică a celor mai buni piloţi de vânătoare erau doar profile generale, nu reguli bătute în cuie. Aşadar, Joe Mackenzie primise şansa de a se pregăti ca pilot de vânătoare.

Instructorii lui constataseră că, în pofida înălţimii, era mai mult decât competent: era genial. Era genul de pilot de vânătoare extrem de rar, acela care impunea standardele pentru toţi cei care aveau să-i urmeze. Era remarcabil de potrivit, atât fizic, cât şi psihic, pentru profesia pe care şi-o alesese. Obţinuse la testele de acuitate vizuală peste punctajul maxim, reflexele îi erau fenomenale, iar starea sistemului lui cardiovascular era atât de bună, încât putea suporta forţe gravitaţionale mai mari decât ceilalţi colegi ai lui mai scunzi. Rămânea cel mai bun la cursurile de fizică şi aerodinamică. Avea mână uşoară pe manetele de control şi era dispus să-şi petreacă ore suplimentare în simulatorul de zbor pentru a-şi perfecţiona abilităţile. Şi, în plus, avea acea calitate ce nu putea fi învăţată, de a „simţi situaţia”, capacitatea de a fi conştient de tot ce se petrecea în jurul lui într-o situaţie ce se desfăşura cu rapiditate şi de a-şi ajusta acţiunile în funcţie de necesităţi. Toţi aviatorii erau înzestraţi într-o oarecare măsură cu acest talent, dar nu era extrem de dezvoltat decât la cei mai buni dintre ei. Joe Mackenzie avea acest talent într-o măsură uluitoare. Până să ajungă să-şi primească emblema de pilot, îşi

câștigase deja renumele de „zmeu”, unul dintre cei capabili de adevărate magii.

Ajuns căpitan la o vârstă foarte fragedă, fusese pilot în Primul Război din Golf, ocazie cu care doborâse trei avioane inamice într-o *singură zi,* realizare care, spre uşurarea lui, nu fusese făcută publică. Motivele erau de natură politică: pentru a asigura relaţii publice mai cordiale cu aliaţii, aviaţia Statelor Unite era dispusă să îi lase pe piloţii din alte ţări să îşi asume meritul. Căpitanul Mackenzie se arătase mai mult decât dornic să accepte această strategie. Doar simpla întâmplare făcuse ca, în cea de-a doua zi a războiului, să ajungă în mijlocul celei mai acerbe rezistenţe opuse de inamic pe scurta durată a ostilităţilor. Nu fusese impresionat de talentele de pilotaj ale inamicilor. Chiar şi aşa, timp de circa trei minute, se aflase în mijlocul unei bătălii cu adevărat crâncene, când el şi colegul său de formaţie fuseseră atacaţi de şase avioane militare inamice.

Rezultatul final fusese o avansare aproape indecent de rapidă la gradul de maior, iar Joe Mackenzie, cunoscut sub numele de cod „Prăsilă”, fu recunoscut drept cel mai abil dintre cei mai abili, un militar care se îndrepta cu paşi uriaşi spre steaua de general.

În cel de-al Doilea Război din Golf, maiorul Mackenzie înregistrase alte două succese oficiale în lupte exclusiv aeriene şi fusese desemnat un adevărat as. De data aceasta fusese imposibil ca reuşitele lui să fie ţinute departe de atenţia mass-mediei, nu că Pentagonul ar fi încercat să o facă; descoperiseră o adevărată mină de aur în materie de relaţii publice în persoana arătosului pilot american cu descendenţă indiană care întruchipa toate calităţile pe care îşi doreau ei cel mai mult să le proiecteze. I se oferise şansa de a-şi alege singur proiectele la care să lucreze şi fusese avansat la gradul de locotenent-colonel la vârsta de treizeci şi doi de ani. Opinia generală era că, pentru „Prăsilă” Mackenzie, viitorul nu prevestea decât lucruri bune.

capitolul 1

Era cea mai frumoasă drăcie pe care o văzuse vreodată, rapidă, elegantă şi mortală. Simplul fapt de a o privi îi făcea inima să bată mai repede. Chiar şi aşa, parcată în hangar, cu motoarele reci şi roţile sprijinite cu pene, impresia pe care o lăsa era de viteză pură.

Colonelul Joe Mackenzie întinse mâna şi atinse fuzelajul, degetele lui lungi mângâind avionul cu atingerea gingaşă a unui amant. Învelişul metalic întunecat al corpului aeronavei dădea o impresie de eleganţă ce o deosebea de toate celelalte avioane de vânătoare pe care le pilotase, iar acea diferenţă îl fascina. Ştia că acest lucru se datora compoziţiei revoluţionare folosite pentru corpul avionului, alcătuită din materiale termoplastice, grafit şi mătase de păianjen produsă sintetic, care era cu mult mai rezistentă şi mai flexibilă decât oţelul, ceea ce însemna că putea rezista fără a se desface în bucăţi în faţa unor forţe cu mult mai puternice decât cele suportate de orice altă aeronavă construită vreodată. La nivel raţional, înţelegea acest lucru, dar la nivel emoţional simţea că impresia se datora faptului că era atât de vie. Nu părea a fi chiar din metal; poate de vină era mătasea de păianjen, dar la atingere nu se simţea la fel de rece ca orice alt avion.

Programele de cercetare primeau de regulă nume de cod care să nu reflecte natura programului, motiv pentru care prototipul anterior, SR-71 Blackbird, fusese numit Oxcart. Acest avion însă, o aeronavă de vânătoare tactică avansată, de a doua generaţie, purta numele de cod neobişnuit de descriptiv de Night Wing, iar după ce intra în producţie avea să fie botezată cu un nume masculin adecvat, cum ar fi F-15 Eagle sau F-16 Fighting Falcon, dar pentru colonelul Mackenzie era „Iubita”.

Existau, de fapt, cinci prototipuri, şi pe toate le numea aşa. Piloţii de teste încadraţi în acest program sub comanda lui se plângeau că jucăria – oricare ar fi fost ea – făcea întotdeauna nazuri cu ei fiindcă el o răsfăţase şi impusese standarde prea înalte pentru ceilalţi piloţi. Colonelul Mackenzie le răspunsese cu legendara lui privire de un albastru de gheaţă, replicând: „Asta spun toate femeile mele”. Faţa lui rămăsese complet lipsită de expresie, lăsându-i pe ceilalţi să se întrebe dacă glumea sau vorbea serios. Bănuiau că vorbea serios.

Joe Mackenzie pilotase o mulţime de avioane grozave, dar Iubita era specială, nu doar datorită construcţiei şi puterii ei, ci şi datorită armelor cu care era echipată. Aeronava era cu adevărat revoluţionară – şi era a lui; în calitate de manager de program, lui îi revenea

responsabilitatea de a rezolva orice posibile nereguli, pentru a se putea trece la producţia în serie. Presupunând, desigur, că membrii congresului votau în favoarea finanţării, dar generalul Ramey era încrezător că nu aveau să existe probleme în această privinţă. Printre altele, şi fiindcă producătorul reuşise să se încadreze în bugetul estimat, spre deosebire de eşecul extrem de costisitor care sufocase prototipul A-12 în ultimii zece ani.

Mult timp, tehnologia prin care navele evitau să fie detectate de radar diminuase agilitatea şi puterea avioanelor de vânătoare, până la inventarea aeronavelor supersonice, când fuseseră atenuate unele dintre problemele legate de putere. Iubita era atât invizibilă, cât şi agilă, iar propulsia ei vectorială îi permitea să vireze mai strâns decât o făcuse orice alt avion de vânătoare înaintea ei, ba chiar la viteze mai mari. Era capabilă de zboruri supersonice la doi machi şi depăşea 3 machi în postcombustie. Iar sistemul de armament utiliza tehnologia tirului laser reglabil, TLR, un acronim inocent pentru ceva ce avea, într-o bună zi, să revoluţioneze arta războiului. Mackenzie ştia că era implicat în scrierea istoriei. Tehnologia laser fusese implementată cu ceva timp în urmă în sistemele de dirijare, fasciculul ghidând rachetele spre locaţia selectată, dar pentru prima dată laserele erau folosite ele însele ca arme. Savanţii reuşiseră în sfârşit să rezolve problema unei surse de energie controlabile pentru laserele cu raze X şi îi adăugaseră sisteme optice sofisticate. Senzorii din casca pilotului îi permiteau acestuia să detecteze un proiectil, o ţintă sau un avion inamic în *orice direcţie,* iar sistemul reglabil de dirijare urmărea direcţia indicată de senzorii din cască. Indiferent cum ar fi virat sau ar fi încercat să fenteze vreun avion inamic, nu ar fi putut să scape; orice ţintă ar fi fost nevoită să se mişte mai rapid decât viteza sunetului pentru a scăpa de fasciculul laser, ceea ce era prea puţin probabil să se întâmple.

Iubita era atât de complexă, încât doar cei mai buni dintre cei mai buni fuseseră selectaţi pentru această etapă a dezvoltării ei, iar securitatea din jurul prototipului era atât de severă, încât şi unei furnici i-ar fi fost greu să ajungă în hangar fără aprobările necesare.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule?

Joe se întoarse, mutându-și atenţia asupra sergentului de stat-major Dennis Whiteside, cunoscut ca „Whitey”, care era înzestrat cu un păr roşu ca focul, o mulţime de pistrui şi un geniu mecanic vecin cu miraculosul atunci când era vorba despre avioane. Whitey o considera pe Iubita avionul *lui* şi accepta cu greu ca piloţii să pună mâna pe avion, doar fiindcă nu vedea nicio cale prin care să-i împiedice să o facă.

— Îi făceam doar o verificare înainte de a mă retrage, răspunse Joe. N-ar fi trebuit să-ţi termini tura acum câteva ore?

Whitey scoase o cârpă din buzunarul de la spate al pantalonilor şi lustrui cu blândeţe locul în care degetele lui Joe atinseseră avionul.

— Erau unele lucruri de care voiam să mă asigur că sunt făcute cum trebuie, replică el. Zburaţi cu ea mâine-dimineaţă, nu-i aşa, domnule?

— Da.

Whitey mormăi:

— Cel puţin dumneavoastră nu o smuciţi în toate părţile, aşa cum fac unii, spuse el morocănos.

— Dacă observi că vreunul dintre băieţii mei se poartă grosolan cu oricare dintre avioane, anunţă-mă.

— Păi, nu-i vorba că se poartă grosolan. Atâta că le lipseşte fineţea dumneavoastră.

— Chiar şi aşa, rămâne valabil ce am zis.

— Da, domnule.

Joe îl bătu pe Whitey pe umăr şi porni spre locuinţa lui. Sergentul îl urmări cu privirea un moment îndelungat. Nu se îndoia că, într-adevăr, colonelul l-ar fi făcut pe oricare pilot să se roage să moară şi să ajungă în iad doar pentru a scăpa de furia lui dacă vreunul dintre ei ar fi fost surprins purtându-se neglijent sau făcând vreo prostie cu oricare dintre prototipurile Night Wing. Colonelul Mackenzie avea faima de a nu accepta nicio abatere de la perfecţiune când venea vorba despre piloţii lui, dar, în acelaşi timp, toată lumea ştia că punea viaţa oamenilor lui mai presus de orice, iar întreţinerea aeronavelor trebuia să fie impecabilă, motiv pentru care Whitey încă se afla în hangar, deşi ar fi trebuit să-şi termine de mult programul de lucru. Mackenzie voia ca toţi cei implicaţi în program să ofere ce aveau mai bun, fără excepţie. O greşeală la capitolul întreţinere, făcută la sol, putea duce la pierderea uneia dintre aceste aeronave în valoare de optzeci de milioane de dolari sau chiar la moartea unui pilot. Nu era o muncă potrivită pentru cineva cu o atitudine nepăsătoare.

Străbătând întunericul deşertului, Joe observă o lumină aprinsă la unul dintre birouri şi îşi îndreptă paşii spre clădirea de metal. Nu avea nimic împotrivă ca oamenii să lucreze ore suplimentare, dar voia ca toată lumea să fie trează şi lucidă a doua zi. Printre specialiştii incluşi în proiectul Night Wing se aflau şi câţiva obsedaţi de muncă, care ar fi lucrat şi optsprezece ore pe zi dacă nu i-ar fi supravegheat el.

Înaintă în tăcere, nu fiindcă ar fi încercat să se furişeze şi să surprindă pe cineva, ci pentru că aşa fusese învăţat să umble încă de când făcuse primul lui pas. Nu că ar fi existat riscul să fie auzit de cineva din birouri; aparatele de aer condiţionat zbârnăiau, străduindu-se să atenueze căldura sfârşitului de iulie, fără a reuşi niciodată pe deplin. Barăcile Quonset din metal păreau să absoarbă soarele dogoritor.

Clădirea era cufundată în întuneric, cu excepţia luminii din separeul

din dreapta. Era unul dintre birourile utilizate de echipa de civili care lucrau la sistemul de dirijare cu laser, colaborând la faţa locului cu militarii pentru a rezolva problemele care apăreau inevitabil la punerea în lucru a unui sistem nou. Joe îşi aduse aminte că în ziua respectivă se anunţase că avea să vină un nou tehnician, în locul unui membru al echipei originale care suferise un atac de cord uşor cu o săptămână în urmă. Tipul care suferise atacul se simţea bine, dar doctorul îi interzisese să lucreze în căldura de peste treizeci şi cinci de grade Celsius, şi, prin urmare, compania trimisese cu avionul un înlocuitor.

Joe era curios în privinţa persoanei care îl înlocuia, o femeie pe nume Caroline Evans. Îi auzise pe ceilalţi trei membri ai echipei murmurând diverse lucruri despre ea, numind-o „Regina Frumuseţii", pe un ton lipsit de admiraţie. Chiar dacă echipa era formată din civili, nu putea accepta să existe în cadrul grupului fricţiuni care să le afecteze munca. Dacă nu reuşeau să se înţeleagă între ei, avea să fie nevoit să le ceară celor care se ocupau de sistemele laser să trimită pe altcineva ca înlocuitor. Voia să discute cu persoana care rămăsese să lucreze până târziu pentru a afla dacă domnişoara Evans sosise fără incidente şi a descoperi care era, mai exact, motivul pentru care nu voiau să lucreze cu ea.

Se apropie în tăcere de pragul uşii deschise şi se opri un minut, privind. Femeia din birou era, fără îndoială, chiar Regina Frumuseţii în persoană, căci era cât se poate de sigur că nu o mai văzuse vreodată. Şi-ar fi amintit de ea.

Nu îi era deloc greu să o privească, asta era sigur. Postura lui dreaptă deveni treptat şi mai rigidă pe măsură ce fiecare muşchi din corp i se trezi la viaţă. Era obosit, dar brusc simţi adrenalina zbârnăindu-i prin organism şi toate simţurile i se ascuţiră, exact aşa cum se întâmpla când activa postcombustia şi se lăsa copleşit de exaltare.

Femeia purta o fustă roşie dreaptă ce se termina cu mult deasupra genunchilor. Se descălţase şi se lăsase pe spate în scaun, cu picioarele goale sprijinite pe birou. Joe îşi propti umărul în cadrul uşii, studiind relaxat picioarele netede şi curbate ce fuseseră astfel expuse. Nu purta ciorapi; nu erau practici pe o asemenea căldură. Frumoase picioare. Chiar mai mult decât frumoase. De-a dreptul superbe.

Ţinea în poală un teanc de hârtii scoase la imprimantă şi verifica fiecare element, confruntându-l ocazional cu un manual aflat lângă ea. O ceaşcă de ceai verde scotea aburi în apropiere de mâna ei, care se întindea adesea orbeşte. Părul îi era deschis la culoare, rotunjit în formă de clopot, pieptănat simplu pe spate, în stil clasic, şi lung exact atât cât să îi atingă uşor umerii. Nu-i vedea decât o parte din faţă, suficient cât să-i remarce pometii înalţi şi buzele pline.

Brusc, simţi nevoia s-o facă să se întoarcă spre el. Voia să-i vadă ochii, să-i audă vocea.

— Gata cu munca pe ziua de azi, spuse el.

Caroline sări de pe scaun înăbuşindu-şi un strigăt, vărsând ceaiul într-o parte şi împrăştiindu-şi hârtiile în cealaltă, picioarele lungi zburându-i prin aer în vreme ce le coborî pe podea, lovind scaunul, care începu să se rotească prin încăpere până se izbi de dulapurile de acte. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse spre el, apăsându-şi o mână pe piept ca şi cum ar fi putut să-şi domolească la propriu bătăile inimii. Un piept foarte frumos conturat, remarcă el, căci mâna ei trăsese materialul bluzei de bumbac, întinzând-o strâns peste piele.

O expresie de mânie trecu fulgerător peste chipul ei, apoi dispăru la fel de brusc, şi făcu ochii mari.

— Dumnezeule, spuse ea şoptit, e chiar G.I. Joe{1}.

Joe detectă uşorul sarcasm şi ridică din sprâncenele negre.

— *Colonelul* G.I. Joe.

— Văd, spuse ea admirativ. Un colonel cu drepturi depline. Şi puiet de academie, adăugă ea, arătând spre inelul lui cu sigiliul academiei şi folosind termenul prea puţin flatant pentru un absolvent de academie militară. Ori ai tâlhărit un colonel şi i-ai furat însemnele, ori ai trecut printr-o operaţie estetică de întinerire spectaculoasă şi ţi-ai vopsit părul în negru, ori ai un sponsor cu buzunare adânci care te ajută să avansezi rapid.

Joe îşi păstră expresia neutră.

— Poate că sunt al naibii de bun în ceea ce fac.

— Adică să fi avansat pe merit? întrebă ea, ca şi cum ar fi fost o idee atât de imposibilă, încât nici nu merita luată în consideraţie. Nici vorbă!

Joe era obişnuit să le provoace femeilor diverse reacţii, de la fascinaţie la o oarecare intimidare vecină cu teama, ca urmare a unei conştientizări foarte acute a prezenţei lui fizice. Era obişnuit să atragă respect, dacă nu simpatie. Nimic din toate acestea nu se regăseau însă în expresia lui Caroline Evans. Nu-şi desprinsese ochii de pe el nicio clipă, privirea ei rămânând fixă şi pătrunzătoare ca a unui pistolar. Da, asta era; îl înfrunta ca pe un adversar.

Se desprinse din cadrul uşii şi îi întinse mâna, hotărând brusc să plaseze situaţia într-un context profesional şi să îi arate cu cine avea de-a face.

— Colonelul Joe Mackenzie, şeful de proiect.

Protocolul prevedea că strânsul mâinilor rămânea la latitudinea femeii, că un ofiţer bărbat nu trebuia niciodată să întindă el primul mâna unei femei, dar Joe voia să-i simtă mâna într-a lui şi avea convingerea că, dacă i-ar fi dat de ales, nici măcar acea atingere nu i-ar fi fost permisă.

Caroline nu ezită şi îi strânse ferm mâna.

— Caroline Evans, înlocuitor pentru Boyce Walton în echipa de dezvoltare laser.

După ce îi scutură rapid mâna de două ori, şi-o retrase.

Cum era desculţă, Joe reuşi să-i estimeze cu acurateţe înălţimea ca fiind în jur de un metru şaizeci; creştetul capului ei îi ajungea la claviculă. Diferenţa de înălţime nu o intimida, deşi era nevoită să ridice privirea pentru a o întâlni pe a lui. Ochii ei erau de un verde-închis, văzu el, încadraţi de gene negre şi sprâncene ce sugerau că auriul părului ei fusese obţinut pe căi chimice.

Arătă din cap spre hârtiile împrăştiate pe podea.

— De ce lucrezi atât de târziu, mai ales că e prima ta zi la noul loc de muncă? E în neregulă ceva ce ar trebui să ştiu şi eu?

— Nu din câte ştiu eu, răspunse ea, aplecându-se să ridice hârtiile. Nu făceam decât să verific din nou o serie de elemente.

— De ce? Ce te-a determinat să o faci?

Caroline îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Îmi stă în fire să verific totul de două ori. Întotdeauna verific de două ori dacă e stins cuptorul, dacă am scos fierul de călcat din priză, dacă am încuiat uşa. Întotdeauna mă asigur din ambele direcţii *de două ori* atunci când trec strada.

— Nu ai găsit nimic în neregulă?

— Nu, bineînţeles că nu. Ţi-am spus deja asta.

Joe se relaxă după ce se asigură că nu era nimic în neregulă cu sistemul de dirijare şi îşi permise din nou să o studieze lejer şi cu plăcere pe Caroline Evans, în vreme ce aceasta scoase un sul de şervete de hârtie dintr-un sertar al biroului şi folosi câteva bucăţi pentru a absorbi ceaiul vărsat. Se apleca şi se răsucea cu o uşurinţă fluidă pe care el o considera sexy. Tot ce făcuse până în acel moment, chiar şi provocarea doar vag voalată din privirea ei, i se păruse sexy. Drept reacţie, simţi o tensiune între picioare.

Caroline aruncă şervetele ude la gunoi şi îşi băgă picioarele în pantofi.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, colonele, spuse ea fără a-l privi. Ne vedem mâine.

— Te conduc la locuinţa ta.

— Nu, mulţumesc.

Refuzul imediat şi lejer cu care fu primită oferta lui îl irită.

— Este foarte târziu, iar tu eşti singură. Te conduc la locuinţa ta.

Caroline îşi ridică privirea spre el în acel moment, întorcându-se şi punându-şi mâinile în şolduri.

— Apreciez oferta, colonele, dar nu am nevoie de genul acesta de favoruri.

— Genul *acesta* de favoruri? La ce gen ne referim?

— Genul care fac mai mult rău decât bine. Ascultă, tu eşti şeful cel mare. Dacă te vede cineva conducându-mă la locuinţa mea, în două zile am să încep să aud comentarii false cum că n-aş fi ajuns să fac parte din echipă dacă nu ţi-aş fi făcut ochi dulci. E o bătaie de cap de care pot să mă lipsesc.

— A, spuse el, înțelegând brusc. Ai mai avut de-a face cu aşa ceva, nu? Nimeni nu îşi închipuie că poţi să arăţi aşa şi să fii şi deşteaptă.

Caroline îl privi sfidătoare.

— Cum adică să arăt aşa? Cum anume arăt?

Avea temperamentul unui arici, dar Joe fu nevoit să se împotrivească dorinţei de a-şi petrece braţele în jurul ei şi de a-i spune că, începând din acel moment, avea să lupte el şi pentru ea. Caroline nu ar fi apreciat gestul, şi nu era sigur de ce voia să-l facă, fiindcă părea mai mult decât capabilă să-şi poarte singură bătăliile. Dacă ar fi fost deştept, ar fi păstrat o atitudine prudentă şi ar fi făcut vreun comentariu neutru, ca să evite s-o irite şi mai tare; dar nu devenise pilot de vânătoare fiindcă îşi dorea prudenţă.

— Seducătoare, răspunse el, cu o privire tăioasă, intensă şi lacomă.

Caroline clipi, ca surprinsă, şi se dădu un pas înapoi.

— Ah, spuse ea pe o voce subţire, nedumerită.

— Este imposibil să nu ştii că eşti atrăgătoare, remarcă el.

Ea clipi din nou.

— Aspectul fizic nu ar trebui să conteze. Tu arăţi ca un model ambulant de recrutare, dar asta nu ţi-a dăunat în carieră, aşa-i?

— Nu susţin discriminarea, spuse el. Mi-ai pus o întrebare şi ţi-am răspuns. Arăţi seducătoare.

— Ah!

Îl privi acum cu prudenţă, furișându-se pe lângă el.

Joe îi puse mâna pe braţ, oprind-o. Când îi simţi carnea netedă şi caldă sub palmă, fu ispitit să exploreze mai departe, dar se stăpâni.

— Dacă te hărţuieşte careva dintre cei de aici, Caroline, să vii la mine.

Ea aruncă o privire alarmată spre mâna de pe braţul ei.

— Ăă… Da, sigur.

— Chiar dacă e un membru al echipei tale. Sunteţi civili, dar ăsta e proiectul meu. Dacă cineva creează probleme, pot cere să fie înlocuit. Atingerea lui o făcea vizibil agitată, şi o studie îndelung un moment, încruntându-se uşor, înainte de a-i da drumul. Vorbesc serios, adăugă el pe un ton mai blând. Vino la mine dacă ai vreo problemă. Ştiu că nu vrei să te conduc la locuinţa ta, dar oricum merg în direcţia aia, căci mă retrag şi eu. Îţi acord un avans de treizeci de secunde ca să nu mergem împreună. Este bine aşa?

— Treizeci de secunde nu înseamnă prea mult.

Joe ridică din umeri.

— O să apuci să ajungi cu circa douăzeci şi cinci de metri înaintea mea. Oferta nu e negociabilă. Se uită la ceasul de la mână. Începând din acest moment.

Caroline se întoarse imediat şi fugi. Era singurul cuvânt potrivit pentru ceea ce făcu. Aproape că-şi trase în sus fusta strâmtă şi o luă la fugă. Sprâncenele lui Joe se ridicară într-o întrebare mută. După ce se scurseră cele treizeci de secunde, ieşi din clădire şi îi observă silueta zveltă, de-abia vizibilă în întuneric, care continua să avanseze cu paşi rapizi. Până să ajungă la propria locuinţă, se tot întrebă ce anume transformase o amazoană într-o fătucă sperioasă.

Caroline trânti şi încuie uşa locuinţei ei spartane şi se sprijini de lemnul acesteia, expirând cu un şuierat zgomotos. Se simţea ca şi cum tocmai ar fi scăpat ca prin urechile acului din ghearele unui animal sălbatic. Oare de ce permiteau cei din fruntea aviaţiei ca un asemenea bărbat să umble nestingherit în libertate? Ar fi trebuit încuiat undeva în măruntaiele Pentagonului, unde ar fi putut să-l folosească pentru posterele lor de recrutare, dar fără a pune în pericol femeile vulnerabile.

Poate că de vină erau ochii lui, de un albastru-deschis şi la fel de pătrunzători ca laserele la care lucra ea. Poate era felul în care se înălţa deasupra ei sau forţa plină de graţie a corpului său musculos. Poate era vocea lui profundă, nota deosebită care vibrase în ea când o declarase „seducătoare" sau căldura mâinii lui subţiri şi bătătorite când o atinsese. Poate că de vină erau toate acestea, dar ceea ce îi stârnise panica fusese strălucirea flămândă, de prădător, din ochii lui, atunci când o privise.

Se descurcase bine până în acel moment. Fără îndoială, reuşise să adopte cea mai convingătoare atitudine a ei de respingere, deopotrivă arogantă şi nepăsătoare, care, până atunci, reuşise fără greş să ţină bărbaţii la distanţă. Era o soluţie de compromis; pe de-o parte o împiedica să lege prietenii cu cei alături de care lucra, pe de altă parte înăbuşea de la bun început orice eventuale avansuri sexuale. În cursul facultăţii şi al studiilor postuniversitare, precum şi la începutul carierei, fusese nevoită atât de frecvent să se bată pentru a scăpa din îmbrăţişări forţate, încât învăţase să adopte o atitudine ofensivă de la bun început. Având atât de multă experienţă, ar fi trebuit să reuşească să-şi păstreze calmul, dar o singură privire din partea colonelului „Ochi de Laser" Mackenzie, o singură observaţie uşor admirativă, şi îşi pierduse atât stăpânirea de sine, cât şi bunul-simţ. Fusese contracarată ruşinos.

Ei bine, asta se întâmpla când aveai părinţi cu doctorate. Aceştia văzuseră semnele unei inteligenţe superioare în singurul lor copil şi luaseră imediat măsuri pentru a-i oferi educaţia pe care o merita. Pe

tot parcursul şcolii şi al liceului fusese cea mai tânără din clasa ei, datorită progreselor ei accelerate. Nu ieşise nici măcar la o singură întâlnire tot liceul; fusese prea ciudată, prea greoaie şi stângace, trecând prin pubertate la doi sau trei ani după colegii ei de clasă. Situaţia nu se îmbunătăţise nici la facultate. Începuse anul întâi imediat după ce împlinise şaisprezece ani, şi ce student întreg la cap ar fi ieşit cu o fată care era, din punct de vedere legal, încă minoră, când existau atâtea fete drăguţe de vârsta potrivită, deopotrivă dornice şi disponibile?

Izolată şi singură, Caroline se dedicase studiilor şi se trezise terminând cursurile în cel de-al optsprezecelea an de viaţă. Cam pe atunci băieţii care îi erau colegi la cursuri începuseră să-şi dea seama că fata aceea, Evans, chiar dacă era tocilară, arăta foarte bine. De data aceasta vârsta nu o mai putea proteja. Cum nu învăţase nici cum să se poarte cu băieţii de vârsta ei, nu avea habar cum să le facă faţă acestor… acestor *caracatiţe* care, brusc, nu păreau să-şi poată lua mâinile de pe ea.

Confuză, alarmată, Caroline se retrăsese şi mai mult în studiile ei şi începuse să-şi formeze un scut cu ţepi pentru a se apăra.

Transformarea ei, odată ajunsă la maturitate, nu fu suficient de drastică pentru a putea fi comparată cu cea a unei răţuşte urâte devenite lebădă; crescuse pur şi simplu şi dintr-o adolescentă greoaie devenise o femeie. Prima menstruaţie îi apăruse târziu, ca şi cum corpul ei ar fi trebuit să echilibreze natura rămânând oarecum în urmă, în vreme ce mintea ei se grăbise să o ia înainte. Era doar o problemă de nesincronizare. În vreme ce colegii ei de clasă treceau prin pubertate, ea încă se mai juca, la propriu, cu păpuşile. Când ajunse ea la pubertate, colegii ei aveau deja experienţă în materie de relaţii. Nu se potrivise niciodată cu ei în ceea ce privea maturitatea fizică sau emoţională. Când se simţise pregătită să înceapă să iasă la întâlniri, se trezise pipăită de băieţi obişnuiţi cu un nivel de intimitate mult mai sofisticat.

În cele din urmă, se dovedise mai uşor să-i alunge pe toţi.

Şi astfel ajunsese Caroline la douăzeci şi opt de ani, cu o inteligenţă demnă de un geniu, specialistă autentică în amplificarea luminii şi în sistemele optice de dirijare, deţinătoare a unui doctorat în fizică, să se simtă idioată şi panicată din cauză că un bărbat o declarase „seducătoare”.

Era dezgustător.

Era, totodată, uşor înspăimântător, căci simţea că tacticile ei de a îndepărta bărbaţii nu funcţionaseră în cazul colonelului Mackenzie, care părea genul de bărbat căruia îi plăceau provocările.

Se plesni peste frunte. Cum de fusese atât de idioată? Colonelul era *pilot de vânătoare,* ce naiba. Aparţinea unei rase diferite, era un bărbat

care efectiv adora provocarea. Dacă voia să evite să-i atragă atenţia, trebuia să pară sfioasă şi blândă, eventual chiar să se fandosească puţin. Problema era că nu ştia cum să se fandosească.

Ar fi trebuit să meargă la o şcoală de seducţie, în loc să urmeze cursuri postuniversitare. Ar fi făcut cursul de Introducere în Fandoseală ori de câte ori ar fi fost nevoie, până ar fi învăţat câte ceva.

Poate că nu era prea târziu. Poate trebuia să adopte o atitudine suficient de dulce şi de neajutorată, cât să-l păcălească. Nu – asta ar fi atras atenţia bărbaţilor cărora *chiar* le plăcea o astfel de atitudine la o femeie. Era prinsă între ciocan şi nicovală.

Singurul lucru pe care îl mai putea face era să se împotrivească vitejeşte.

Când ajunse la locuinţa lui, Joe se dezbrăcă de uniformă, apoi făcu un duş răcoros până începu să se simtă om din nou. În iulie, deşertul era un adevărat coşmar, absorbind toată umezeala din corpul lui până îşi simţea chiar şi ochii uscaţi, dar Iubita avea nevoie de o securitate strictă, iar baza aviatică Nellis din Nevada asigura aşa ceva în foarte mare măsură. În pofida disconfortului şi a condiţiilor spartane, era recunoscător pentru nivelul de securitate şi nu aştepta cu nerăbdare să o vadă pe Iubită desfăcută bucată cu bucată, aşa cum avea să se întâmple după ce Congresul vota finanţarea. Atunci avea să ajungă sub lupa presei, deşi natura revoluţionară a avionului nu era trădată de aspectul său; designul nu se deosebea radical de cel al aeronavei F-22, ceea ce le permitea să deruleze zborurile de încercare la Nellis în loc de Edwards, în California, acolo unde se făceau de regulă aceste zboruri. Curioşii căutau ceva diferit la Edwards, dar aici, la Nellis, unde exista o asemenea diversitate de avioane implicate în jocurile de-a războiul aflate în desfăşurare, Iubita nu sărea chiar atât de tare în ochi.

Ceilalţi piloţi de la bază îşi dăduseră seama, inevitabil, că făceau zboruri de încercare cu o aeronavă diferită de F-22, dar nicio persoană care nu lucra în cadrul programului nu avea posibilitatea de a studia îndeaproape prototipurile Night Wing, iar securitatea era, oricum, un mod de viaţă aici. Ceea ce era deosebit la Iubită ţinea de învelişul ei şi de ansamblul sistemelor electronice, sistemul ei de armament; odată dezvăluită, avea să încingă spiritele în toate agenţiile ostile de spionaj din lume, şi urmau să fie nevoiţi să impună un nivel şi mai ridicat de securitate, deşi nu vedea cum s-ar putea face aşa ceva.

Gândurile îi zăboviseră asupra Iubitei, dar brusc mintea îi fu invadată de o imagine a lui Caroline Evans, şi afişă un zâmbet larg, întrebându-se cum ar fi putut îmblânzi micul arici. Brusc, îşi simţi pielea fierbinte şi tensionată, în pofida apei răcoroase, aşa că opri

duşul şi ieşi din cabină. Dacă ar fi putut s-o convingă să intre la duş cu el, probabil că împreună ar fi făcut apa să clocotească.

Se opri în faţa aparatului de aer condiţionat, lăsând aerul rece să sufle peste corpul lui ud şi gol şi savurând fiorii ce îl străbătură, dar răcoarea nu reuşi să atenueze senzaţia de tensiune dintre picioarele lui. Neîndurător, îşi alungă din minte gândurile legate de domnişoara Evans. Când se uscă suficient cât să nu mai picure apa de pe el, trecu în spaţiul îngust rezervat bucătăriei, fără a se îmbrăca, şi îşi pregăti rapid un sendviş. Libertatea de a nu purta haine îi permise să se relaxeze pe dinăuntru. Îşi petrecuse aproape jumătate din viaţă în armată, înconjurat de reguli şi purtând uniforme, şi le accepta confortabil şi în viaţa de civil, dar mai exista o parte primitivă din el care spunea uneori „De-ajuns!”, iar atunci simţea nevoia să rămână gol-puşcă.

Crescuse la o fermă de cai din Wyoming şi se întorcea acolo de câte ori putea; petrecându-şi o săptămână sau două călare pe cei mai aspri cai neîmblânziţi de la fermă, îşi satisfăcea aceeaşi nelinişte sălbatică din el, dar în acel moment era ocupat cu proiectul Night Wing şi nu putea să-şi ia liber, aşa că trebuia să scape de haine. Singurul articol de îmbrăcăminte de care se dezbrăca întotdeauna cu regret era costumul de pilot; dacă ar fi putut să-şi petreacă tot timpul în aer, ar fi fost în regulă.

La naiba, cu cât era avansat mai mult în grad, cu atât ajungea tot mai rar să piloteze. Responsabilităţile şi hârţogăriile îi ocupau tot mai mult timp. Acceptase poziţia de şef de proiect pentru Night Wing doar fiindcă i se garantase că avea să i se permită să piloteze avioanele. Cei din aviaţia americană îşi doriseră cei mai buni oameni în carlingile noilor avioane, iar piloţii aleşi erau toţi excelenţi, dar, mai mult decât atât, îşi doriseră opinia directă şi nemijlocită a celui mai bun dintre cei mai buni, iar colonelul Joe Mackenzie încă se ridica – cu mult – deasupra tuturor.

Joe nu era înfumurat din pricina talentului său de pilot de vânătoare fiindcă muncise prea mult pentru a ajunge la nivelul la care era. Se născuse cu inteligenţa necesară, cu acuitatea vizuală şi reflexele fulgerătoare, dar restul era rezultatul a nenumărate ore de studiu, exerciţiu, de pregătire intensă în simulatorul de zbor, până când fiecare reacţie devenise automată şi imediată. Chiar şi la vârsta de treizeci şi cinci de ani, timpul lui de reacţie încă era mai bun decât cel al tinerilor care terminau academia de pilotaj, iar vederea lui încă depăşea standardele maxime. Mai avea multe ore de zbor de care să se bucure, dacă armata avea să-i permită acest lucru. Avansase în grad atât de rapid, încât probabil avea să obţină prima lui stea peste încă un an, apoi doar cu noroc o să mai prindă suficient timp în aer cât să rămână calificat.

Alternativa era să abandoneze cariera de pilot militar şi să se angajeze la un producător de avioane ca pilot de încercare, renunțând la anii petrecuţi în armată. Îi plăcea să facă parte din aviaţia americană, nu ar fi vrut să renunţe la ea, dar gândul de a fi ţinut la sol i se părea insuportabil. Viaţa ar fi fost anostă fără provocarea de a îmblânzi atât natura, cât şi maşinăria, ştiind că era însăşi viaţa lui în joc dacă nu o făcea corect.

Caroline i se strecură din nou în minte, cu o provocare diferită sclipind vizibil în ochii ei de pistolar. Își putea aminti cu uşurinţă culoarea acelor ochi, în cea mai mare parte verde-închis, amestecat cu puţin albastru şi picături aurii ce le luminau profunzimile. Când îşi imaginã acei ochi ridicându-se spre el în timp ce el se mişca deasupra ei în pat, inima începu să-i bată cu forţă şi rapid, exact aşa cum ar fi vrut s-o posede.

Voia s-o facă pe mica aricioaică să toarcă precum o pisicuţă.

capitolul 2

Caroline avea standarde foarte înalte de confort, ceea ce însemna că uneori îi lua destul de mult să se îmbrace. Dacă avea impresia că nu se potrivea ceva în ziua respectivă, se dezbrăca şi încerca altceva. Înainte de a pleca la muncă în fiecare dimineaţă, se aşeza, se întindea, se răsucea, îşi balansa braţele în faţă şi-n spate, apoi le ridica deasupra capului pentru a verifica dacă nu cumva hainele aveau s-o incomodeze în cursul zilei. Nu suporta să fie distrasă de vreo cusătură inconfortabilă sau de senzaţia enervantă că nu stătea ceva bine pe ea.

Moda femeiască era un subiect delicat pentru ea. De ce majoritatea designerilor erau bărbaţi? După părerea ei, ar fi trebuit interzis prin lege ca bărbaţii să conceapă haine pentru femei. Hotărâse încă din adolescenţă că bărbaţii habar nu aveau cât de inconfortabile erau de obicei hainele şic ale femeilor şi că, de fapt, nici nu le păsa, fiindcă nu erau nevoiţi ei înşişi să petreacă ore întregi în picioare pe tocuri înalte cu efect de scurtare a tendoanelor, împachetaţi în ciorapi înăbuşitori, sufocaţi fie de sutiene, fie de rochii suficient de strâmte cât să reuşească să ridice sau să separe, sau să împingă laolaltă sânii pentru a crea decolteul, în funcţie de cerinţele ocaziei.

Şi de ce erau hainele de femei făcute din materiale atât de subţirele când temperaturile din majoritatea birourilor şi restaurantelor erau întotdeauna setate atât de jos, încât să se simtă bine bărbaţii îmbrăcaţi la costum? Ideea i se părea proastă din două motive: în primul rând, de ce era nevoie ca bărbaţii să poarte sacouri – şi exista oare ceva mai stupid decât acea relicvă a pieptarului numită cravată, pe care şi-o înnodau în jurul gâtului ca laţul unui călău şi care tulbura anumite funcţii de bază ale organismului, cum ar fi respiraţia şi înghiţitul? – și de ce nu li se permitea şi femeilor să poarte sacouri dacă bărbaţii nu se simţeau în stare să renunţe la ale lor? Moda, în opinia ei, era alcătuită din părţi egale de prostie şi nebunie. Într-o lume logică, oamenii ar fi purtat haine practice, de exemplu blugi, mocasini şi bluze de trening.

Nu putea să schimbe lumea, dar putea să controleze mica ei felie, refuzând să renunţe la propriul confort. În ziua respectivă alese o fustă albă amplă, strânsă cu elastic în talie şi lungă până la mijlocul pulpei. În partea de sus îmbrăcă un tricou supradimensionat şi împleti două eşarfe, una galbenă ca pepenele şi cealaltă de un albastru azuriu, legându-le împreună în jurul taliei, pe post de centură. În picioare avea balerini albi. Se simţea grozav, asortată şi confortabilă, exact aşa

cum voia să fie.

Peste noapte, încercase să analizeze din ce motiv colonelul Mackenzie o pusese în încurcătură în asemenea măsură; alţi bărbaţi îi făcuseră avansuri insistente şi reuşise să le facă faţă; aşadar, cum se făcea că observaţia lui destul de inofensivă, adăugată unei priviri deloc inofensive, îi stârnise o asemenea panică? Cu siguranţă privirea fusese de vină. Nu mai văzuse niciodată astfel de ochi, ca nişte diamante de un albastru-deschis strălucind pe o faţa bronzată, atât de pătrunzători, încât avusese impresia că o spintecaseră până în carne, şi simţise că bărbatul din spatele lor nu semăna cu niciun alt bărbat pe care îl cunoscuse până atunci.

Existau mai multe motive posibile, dar niciunul pe care să îl poată indica drept cauza primară a reacţiei ei. Avea să fie nevoită, pur şi simplu, să se stăpânească, cat mai bine posibil, să țină garda sus şi să încerce să se asigure că existau întotdeauna şi alţi oameni prin preajmă de fiecare dată când avea de-a face cu distinsul colonel. De ce nu venise pe la birouri mai devreme, ziua trecută, când încă lucra şi restul echipei? Dacă ar fi făcut-o, Caroline ar fi dormit mai bine în noaptea aceea.

Aruncă o privire în jurul ei, asigurându-se că totul era stins, apoi pipăi pe dinafară buzunarele fustei pentru a verifica dacă avea cheile. Buzunarele erau o necesitate; toate hainele pe care le purta trebuiau să aibă buzunare, fiindcă poşetele erau un alt motiv de iritare pentru ea. De ce erau femeile condamnate să le care după ele toată viaţa? De ce nu puteau să aibă buzunare, la fel ca bărbaţii? Fiindcă moda spunea că ştirbea din „croiul” hainelor. Fiindcă femeile erau considerate prea vanitoase. Fiindcă bărbaţii le întindeau mereu femeilor diverse obiecte, adăugând nepăsători: „Pune asta în poşeta ta”, vrând de fapt să spună: „Cară tu asta în locul meu”. Ca femeile să devină cu adevărat libere, considera ea, ar fi trebuit să dea foc poşetelor în loc de sutiene. Apoi să arunce şi pantofii cu toc înalt în foc. Pentru a se scuti de corvoada de a căra o poşetă, îşi aprovizionase masa de birou, cu o zi înainte, cu toate articolele cosmetice de care presupunea că urma să aibă nevoie la un moment dat. În fond, faptul că nu-i plăceau poşetele nu însemna că trebuia să se lipsească de ruj. Avea totuşi nişte standarde personale de respectat.

În mod normal era prima persoană care ajungea la muncă, iar dimineaţa aceea nu făcu excepţie. Îi plăceau dimineţile, iar zorii zilei în deşert erau un moment special, în care totul era atât de clar şi de bine definit. Peste câteva ore, căldura avea să mai estompeze contururile elementelor din peisaj, dar în acel moment era perfect.

Fredonă în surdină în timp ce îşi pregăti cafeaua. Oricât de cald ar fi fost, cafeaua se dovedise o necesitate peste tot unde muncise la viaţa ei.

Sfâșie ambalajul unei gogoşi cu miere şi scorţişoară, o băgă în cuptorul cu microunde şi o încălzi zece secunde. Micul dejun era gata. Se instală în scaun şi începu să recitească un raport privind cea mai recentă testare a sistemului de dirijare, luând absentă muşcături mărunte.

Treizeci de minute mai târziu, apăru Cal Gilchrist, părând surprins când o văzu la birou.

— Ai ajuns devreme, spuse el, îndreptându-se direct spre ibricul de cafea. Nu te-am văzut la masă.

— Am mâncat o gogoaşă aici.

Terminând de citit, puse raportul deoparte. Dintre ceilalţi trei membri ai echipei, Cal era cel mai agreabil. La drept vorbind, recunoscu ea, era chiar mult mai agreabil decât ea. Era binedispus, prietenos şi capabil, pe la vreo treizeci de ani, încă singur şi bucurându-se de o viaţă socială activă. Îl mai întâlnise şi înainte, dar era prima dată când lucrau la un proiect împreună. Erau de fapt angajaţi la două firme diferite, ea la Boling-Wahl Optics, care pusese la punct sistemul de dirijare cu laser, iar Cal la DataTech, care făcuse echipă cu Boling-Wahl pentru a crea programul computerizat care coordona sistemul.

— Se face încă un test la opt fix, spuse Cal sorbind din cafea. După ce ajung şi Adrian şi Yates, mergem toţi în camera de comandă să putem urmări prin radio discuţiile din cursul zborurilor. Colonelul Mackenzie zboară şi el azi. Vine întotdeauna în camera de comandă după un zbor, şi am să vă fac cunoştinţă.

— Ne-am cunoscut deja, răspunse ea. A trecut pe aici aseară, cât încă eram aici.

— Ce impresie ţi-a făcut?

Caroline reflectă o clipă, încercând să găsească un răspuns concis, şi se hotărî în cele din urmă să spună:

— Înspăimântător.

Cal râse.

— Da, n-aş vrea să-l supăr cu ceva. Aş fi putut jura ca piloţii de vânătoare nu respectă nimic, dar pare al naibii de sigur că pe el îl respectă, în aer şi la sol. Unul dintre ei a spus că Mackenzie e cel mai bun pilot din aviaţia americană, fără discuţie. Asta înseamnă mult, având în vedere că niciunul dintre piloţii din acest grup nu este deloc prost.

Sosiră şi ceilalţi doi membri ai echipei. Yates Korleski, un bărbat scund, solid, cu început de chelie, era cel mai experimentat dintre ei şi şeful echipei. Adrian Pendley era pentru Caroline un ghimpe în coastă în acest proiect. Era înalt şi arătos, divorţat, şi critic acerb al prezenţei lui Caroline în echipă. Când Caroline începuse să lucreze pentru Boling-Wahl, Adrian încercase să se descotorosească rapid de ea şi nu

o iertase niciodată pentru felul în care îl trimisese la plimbare. Însă era bun în profesia lui, aşa că era hotărâtă să colaboreze cu el, chiar dacă trebuia să ignore micile înţepături neobosite din partea lui. Adrian trecu pe lângă ea fără un cuvânt, dar Yates se opri lângă biroul ei.

— Te-ai instalat fără probleme?

— Da, îţi mulţumesc. Şi l-am cunoscut şi pe şeful ' cel mare.

Yates afişă un zâmbet larg.

— Cum ţi s-a părut?

— După cum i-am spus şi lui Cal, cam înspăimântător.

— Ai grijă să nu faci vreodată o greşeală, altfel ai să afli exact cât e de înspăimântător.

— Nu permite erori umane, aşa-i?

— Nu când e vorba despre avioanele sau oamenii lui.

Yates se îndepărtă, pornind spre ibricul de cafea, iar Caroline decise că, poate, panica ei din seara precedentă fusese justificată. Yates lucra la proiecte de apărare de douăzeci de ani – aşadar, dacă el era impresionat, atunci colonelul chiar nu era un simplu soldat. Se strâmbă recunoscând jocul de cuvinte neintenţionat din mintea ei.{2}

La ora stabilită, porniră toţi spre aerodrom, de unde se monitorizau zborurile. Li se verificară documentele de identitate, ceea ce-i aminti lui Caroline cât de strictă era securitatea. Locul era înţesat de gărzi, şi ştia că proiectul Night Wing era doar unul dintre cele aflate în desfăşurare. Erau numeroşi civilii care lucrau la Nellis, persoane care se bucurau atât de cele mai înalte recomandări, cât şi de cele mai amănunţite verificări de securitate. Simplul fapt că se afla aici însemna că trecutul ei fusese verificat atât de minuţios, încât dosarul ei includea probabil până şi marca de cereale care îi plăcea cel mai mult în copilărie.

Camera de comandă era aglomerată, plină de jur împrejur cu monitoare şi oameni cu privirea aţintită asupra lor. Practic, fiecare componentă a prototipului Night Wing încorpora o modificare radicală faţă de felul în care fuseseră concepute aeronavele în trecut – prin urmare, existau numeroase companii şi contractori din domeniul apărării care colaborau pentru a se asigura că totul era funcţional. Se adunaseră şi câţiva piloţi, unii dintre ei în costume de zbor, alţii în uniformele obişnuite de serviciu. Mai multe fluierături răsunară în aer când o observară pe Caroline, iar unul dintre piloţi zâmbi larg, plesnindu-se cu mâna peste inimă.

— M-am îndrăgostit, anunţă el, adresându-se grupului.

— Nu-l băgaţi în seamă, doamnă, spuse un alt pilot. E deja a treia oară săptămâna asta, şi e de-abia marţi. E nestatornic, foarte nestatornic.

— Dar arătos, spuse primul pilot în apărarea lui. Deci ce spui,

frumoaso? Vrei să ne căsătorim, să locuim într-o căsuţă acoperită de trandafiri şi să facem copii frumoşi?

— Sunt alergică la trandafiri, spuse ea.

— Şi la bărbaţi, murmură Adrian în spatele ei, doar atât cât să-l audă ea.

Caroline îl ignoră.

— Dă-i încolo de trandafiri! Legitimaţia de pe cămaşa lui îl indica drept maior Austin Deale. Sunt adaptabil. Şi amuzant. Am spus oare că ne vom distra din plin?

O voce profundă răsună din difuzoare, şi, de parcă ar fi fost acţionată o manetă, piloţii încetară discuţiile şi se întoarseră spre monitor. Caroline avu nevoie de un moment până să-şi dea seama că era vorba despre o cameră montată în carlingă care le permitea să vadă ce făcea şi ce vedea pilotul.

— Avem patru avioane în aer azi, spuse locotenent-colonelul Eric Picollo, explicându-le situaţia. Două Night Wing şi două F-22. F-22 e singurul avion în producţie suficient de rapid cât să permită testarea reală a prototipurilor Night Wing. Acestea vor efectua câteva manevre de stres, apoi vor testa sistemul de dirijare.

Vocea profundă răsună din nou din difuzoare, laconică şi neutră, ca şi cum cel căruia îi aparţinea nu ar fi gonit la o viteză mai mare decât cea a sunetului la mare înălţime deasupra deşertului. Caroline se cutremură şi i se făcu pielea de găină pe braţe.

— Treci pe MIL.

— Trec pe MIL, răspunse o altă voce.

— Setarea de propulsie la putere maximă, şopti Cal, care stătea chiar în dreapta ei. Propulsia nominală maximă a unui motor sau chiar mai mult.

Caroline confirmă din cap că înţelesese, cu privirea fixată asupra monitorului. Nu vedea din colonelul Mackenzie decât mâinile înmănuşate şi picioarele lungi, cu maneta de gaz între ele, dar ştia că el era cel pe care îl urmărea, nu pilotul celuilalt prototip Night Wing. Pur şi simplu era ceva în felul în care se mişca.

Piloţii efectuară o serie de manevre cu avionul, iar senzorii încorporaţi în învelişul exterior al aeronavei înregistrară şi transmiseră datele privind nivelurile de stres la care era supus corpul avionului.

— Douăzeci de grade alfa, anunţă vocea profundă, confirmând afişajul digital de pe monitorul calculatorului. Treizeci… patruzeci… cincizeci… şaizeci.

— La naiba, murmură pe un ton neliniştit unul dintre piloţii aflaţi în spatele ei.

— Alfa e unghiul de incidenţă, şopti maiorul Deale, observând expresia nedumerită a lui Caroline. Propria lui expresie era tensionată. Majoritatea aeronavelor de înaltă performanţă nu pot atinge decât

circa douăzeci de grade înainte de a intra în picaj. Cu Iubita am reuşit să ajungem la cincizeci de grade, fiindcă propulsia ei vectorială ne oferă un control mai bun, dar nici măcar modelul X-29 nu mai era controlabil la peste şaptezeci de grade.

— Şaptezeci, spuse vocea calmă. Şaptezeci şi cinci.

Maiorul pălise. Se zgâia la cifrele ce se schimbau pe monitorul calculatorului ca şi cum ar fi putut să le controleze prin simpla putere a voinţei.

— Şaptezeci şi şapte. Şaptezeci şi nouă. Optzeci. Controlul pare uşor nesigur. Ajunge deocamdată, revin la orizontală.

— Cum s-a descurcat Mad Cat? întrebă cineva.

— Şaizeci şi cinci, răspunse altcineva, iar grupul chicoti.

— Ăsta a fost unghiul alfa sau factorul de rău?

— Eu începusem să transpir la cincizeci.

— Va trebui să-l scoatem noi pe Mad Cat din carlingă. Nu cred că se mai poate ţine pe picioare.

— Pun pariu că lui Prăsilă nici măcar nu i s-a accelerat pulsul. Are doar gheaţă în vene, omule, doar gheaţă.

Continuând manevrele, avioanele îşi testară rezistenţa la forţe gravitaţionale atât negative, cât şi pozitive, provocând noi comentarii când difuzoarele transmiseră gemetele scoase de piloţi în încercarea de a forţa mai mult oxigen în creier, pentru a nu leşina. Un pilot cu antrenament putea suporta în mod normal până la plus şase G înainte de a începe să îşi piardă cunoştinţa, dar, cu ajutorul unor practici specializate de respiraţie, toleranţa putea fi ridicată până la circa nouă G pentru scurte perioade de timp.

Colonelul ajunsese la zece G.

— Îndreaptă-te, îndreaptă-te, murmură preocupat un căpitan în barbă.

Maiorul Deale începuse să transpire.

— Nu-mi face asta, bombăni el. Haide, Prăsilă. Nu forţa mai mult.

— Revin la orizontală, anunţă o voce calmă prin staţia radio, iar Caroline auzi un oftat colectiv de uşurare.

— Nenorocitul ăla este o ciudăţenie genetică, spuse căpitanul clătinând din cap. *Nimeni* nu poate, teoretic, să tolereze aşa ceva. Cât a rezistat?

— Nu prea mult, răspunse cel de-al doilea locotenent de lângă monitor. De fapt, a atins nivelul de zece doar pentru patru zecimi de secundă. A mai făcut-o şi înainte.

— Iar eu doar atât rezist la nouă. Şi vorbea perfect raţional! Vă spun eu, e o ciudăţenie genetică.

— Dumnezeule mare, gândește-te cum trebuie să fi fost acum zece ani.

— Cam la fel ca acum, spuse maiorul Deale.

Următoarea serie de teste ţinea de sistemul de dirijare cu laser, iar Caroline se apropie mai mult de monitoare. Se simţea ciudat de zdruncinată pe dinăuntru şi încerca să-şi adune gândurile. Când fusese selectată sa-l înlocuiască pe Walton la baza unde se făceau testele, studiase rapid câteva materiale despre avioanele cu reacţie, iar acestea, adăugându-se cunoştinţelor ei tehnice generale, îi permiteau să înţeleagă exact cât de periculoase fuseseră acele manevre. Ar fi putut pierde controlul asupra aeronavei la asemenea unghiuri de incidenţă extreme sau ar fi putut să-şi piardă cunoştinţa supunându-se unui asemenea nivel al forţelor gravitaţionale şi să nu-şi vină în fire suficient de rapid cât să împiedice avionul să se înfigă cu botul în nisipul deşertului. Reacţiile celorlalţi piloţi fuseseră suficient de grăitoare.

Adrian se strecură în faţa ei, împiedicând-o efectiv să vadă, fiind mult mai înalt decât ea. Caroline se concentră din nou pe situaţia din acel moment. Nu se îndoia că Adrian o făcuse intenţionat, şi, dacă îi permitea să scape nepedepsit, data viitoare avea să facă ceva mai rău.

— Scuză-mă, Adrian, spuse ea politicoasă. Având în vedere că eşti atât de înalt, dă-mi voie să stau în faţa ta, ca să vedem amândoi.

Yates ridică privirea şi zâmbi, fără a vedea – sau poate alegând să ignore – expresia acră de pe faţa lui Adrian.

— Bună idee. Vino aici în faţă, Caroline.

Testele de dirijare decurseră bine. În prezent, se lucra la partea de ţinte staţionare, şi toate componentele funcţionară la parametri acceptabili. Datele se afişau în flux continuu pe ecran, fiecare element fiind verificat rapid şi notat prin raportare la listele imprimate pe care le aveau toţi cu ei.

Cele patru avioane aterizară cu bine, iar atmosfera din camera de comandă deveni brusc mai relaxată, ajungând aproape la un fel de veselie ameţitoare. Echipa care lucra la lasere se adună în jurul locotenent-colonelului Picollo, şi discutară cu toţii despre rezultatele testelor. Iniţial, Caroline fu surprinsă de cât de bine cunoştea acesta subiectul, dar apoi îşi dădu seama că nu era cine ştie ce surpriză. În fond, el şi ceilalţi piloţi lucrau la acest proiect de ceva vreme; ar fi trebuit să fie de-a dreptul retardaţi ca să nu absoarbă o parte dintre informaţii.

— S-ar putea să mai aibă şi colonelul câteva întrebări, spuse acesta în final, dar se pare că de acum putem începe testele pentru a vedea cât de bine ţinteşte şi urmăreşte obiectele în mişcare.

Un braţ se strecură în jurul taliei ei, iar Caroline deveni brusc rigidă. Întoarse rapid capul. Maiorul Deale îi zâmbi larg, strângându-şi braţul mai tare în jurul ei. În spatele lui, văzu alţi piloţi care priveau şi rânjeau şi ei. Arătau toţi ca nişte postere pentru o convenţie stomatologică. Fu cuprinsă de mâhnire. La naiba, începuse deja.

— Deci, frumoaso, unde vrei să mergem la cină diseară? întrebă maiorul.

— Ia mâna, Daffy, răsună o voce înşelător de blândă din spatele lor. Dr. Evans va fi cu mine diseară.

Era imposibil să nu îşi dea seama cine vorbise. Chiar dacă nu ar fi recunoscut acele tonuri calme şi profunde, şi-ar fi dat seama după felul în care începu inima să-i zvâcnească sălbatic, iar plămânii i se contractară brusc, tăindu-i răsuflarea.

Toată lumea se răsuci imediat pe călcâie. Mackenzie încă purta costumul de pilot, ţinându-şi casca sub braţ. Părul lui negru era leoarcă de transpiraţie şi lipit de cap, iar ochii îi erau roşii din cauza forţelor gravitaţionale suportate. Expresia îi rămase calmă şi distantă când îi privi.

— Eu am văzut-o primul, protestă maiorul Deale, dar îşi desprinse braţul de pe talia ei. La naiba, Prăsilă, nu poţi să arunci pur şi simplu o privire şi să decizi.

— Ba pot, spuse Mackenzie, apoi se întoarse spre Picollo şi începu să-l asedieze cu întrebări.

Maiorul se întoarse şi o studie încet pe Caroline, ca şi cum abia atunci ar fi văzut-o cu adevărat pentru prima dată, şi poate chiar aşa şi era. Până în acel moment, nu fusese decât o faţă rezonabil de drăguţă, o glumă, dar acum trebuia s-o vadă ca pe o persoană.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe Prăsilă să facă aşa ceva, şi îl cunosc de cincisprezece ani, spuse el gânditor.

— Eu nu-l cunosc deloc, răspunse Caroline pe un ton tăios. Adică, abia aseară l-am întâlnit prima dată. Întotdeauna e atât de autoritar?

— Prăsilă? Autoritar?

Maiorul îşi ţuguie buzele.

— Despotic, explică săritoare Caroline. Tiranic. Chiar poruncitor.

— O, în sensul *ăsta* autoritar. Adică vrei să ştii dacă obişnuieşte să îşi recruteze femei pentru a-i ţine companie la cină?

— Da, cam aşa ceva.

— Nu. E prima dată. De obicei, sar femeile pe el grămadă. Îl iubesc de se prăpădesc. Ţine de atractivitatea profesiei, ştii, de ispita sălbăticiei. Femeile *adoooră* uniformele, dar, dincolo de ea, e de fapt sec şi plictisitor.

— Daffy…

Vocea calmă era răbdătoare, dar avea un ton de avertizare.

Atunci, maiorul privi peste umărul lui Caroline şi zâmbi larg:

— Tocmai te ridicam în slăvi.

— Am auzit.

Mackenzie era chiar lângă cotul ei, dar Caroline nu îndrăzni să îl privească. Îl rugase insistent cu o seară în urmă să nu atragă în niciun fel atenţia asupra ei, dar iată că acum, când se întâlneau din nou, mai

că îi atârnase o pancartă de gât pe care să scrie: „femeia lui Mackenzie”. Se străduí să îşi stăpânească impulsul de a-i îndesa un pumn în stomac. În primul rând, violenţa era rareori o soluţie. În al doilea rând, era şeful de proiect, şi ar fi fost o mişcare foarte proastă pentru cariera ei. Iar, în al treilea rând, colonelul părea să fie făcut din oţel călit, şi probabil şi-ar fi rupt mâna.

Aşadar, optă pentru o atitudine prudentă şi se concentra asupra maiorului Deale.

— Daffy? De la răţoi?

— Nu, spuse imediat Mackenzie cu o plăcere crudă. De la movilă.

— Adică o movilă de om, adăugă căpitanul, care se aflase în grupul ce urmărise monitoarele.

— Adică… *prost grămadă,* spuseră şi alţii la unison.

— Movilă, repetă Caroline. Forme de relief. Daffy Deale. Daffydeale. *De-ar fi, deal e!* încheie ea, izbucnind în râs.

Maiorul îi aruncă lui Mackenzie o privire răutăcioasă.

— Cândva, aveam o poreclă bună, masculină. Concisă. Care te punea pe gânduri. Provocatoare. „Marele”. E o poreclă bună, nu-i aşa? Marele Deale. Stârnea curiozitatea femeilor. Era doar un joc de cuvinte legat de numele meu sau exista vreun sens mai profund? Apoi a venit acest… acest spărgător de petreceri, şi a început să mă strige Daffy şi Movilă, şi aşa mi-a rămas numele.

Mackenzie zâmbi. Caroline îl observă cu colţul ochiului, iar reacţia pe care încercase s-o ignore se făcu din nou simţită cu forţă deplină. Fu cuprinsă deodată de fierbinţeală şi răceală. Simţea fiori străbătându-i spatele, dar pielea îi era fierbinte.

— Ai putea să vii în biroul meu peste o jumătate de oră, dr. Evans? întrebă atunci colonelul.

Caroline detesta felul în care punea sub formă de întrebare ceva ce, după cum o arăta tonul, era clar un ordin.

Se întoarse şi îi zâmbi larg.

— Dacă insişti, colonele.

În ochii lui sclipi înţelegerea faptului că îl forţase să se exprime de-a dreptul poruncitor, dar nu ezită.

— Insist.

— Ne vedem într-o jumătate de oră.

Când porni alături de ceilalţi spre propriile birouri, Adrian se opri lângă ea.

— Deşteaptă mişcare, spuse el, pe un ton de ostilitate făţişă. Pune-te bine cu şeful cel mare, şi nu contează dacă o dai în bară profesional.

Caroline îşi menţinu privirea în faţă.

— Eu n-o dau în bară profesional.

Nu avea niciun rost să nege că ar fi avut vreun soi de relaţie cu Mackenzie, aşa că nu se mai obosi să încerce.

Cal aruncă o privire în spate, îl văzu pe Adrian mergând alături de ea şi încetini pentru a le permite să-l ajungă din urmă.

— Partea complicată începe cu ţintele în mişcare, dar până acum nu au fost prea multe probleme cu programul. E aproape înspăimântător cât de bine au decurs testele.

Adrian porni în faţă fără a răspunde, iar Cal fluieră încet printre dinţi.

— Nu e tocmai cel mai mare susţinător al tău, nu-i aşa? Când s-a aflat că tu vei fi înlocuitorul lui Walton, Adrian a făcut câteva comentarii răutăcioase, dar nu mi-am dat seama că e război pe faţă. Care e problema?

— Conflict de personalitate, răspunse Caroline, ştiind că încercarea de a da vina pe altcineva era un alt exerciţiu fără rost.

Cal păru îngrijorat.

— Trebuie să funcţionăm bine ca echipă, altfel colonelul Mackenzie va cere să fim toţi înlocuiţi, iar asta nu va da bine pentru noi pe viitor. Există un termen-limită pentru aceste teste. Vor să obţină rezultate bune, pe care să le prezinte congresului şi presei când va fi cazul să se voteze finanţarea, iar asta va fi peste câteva săptămâni, cred.

— Sunt capabilă să îl ignor pe Adrian, îl asigură ea.

— Sper. Am să încerc să fiu mediator pe cât pot, dar la un moment dat voi doi va trebui să colaboraţi.

— Când e vorba despre muncă, consider că suntem amândoi suficient de profesionişti cât să lăsăm deoparte disensiunile. Dar mulţumesc pentru intenţie.

Cal aprobă din cap, apoi îi zâmbi.

— Deci bunul colonel e interesat. A arătat-o destul de clar, nu-i aşa?

— Fără motiv, spuse ea cu înverşunare.

— Poate din punctul tău de vedere, dar nu şi dintr-al lui.

Era o prostie din partea ei, dar începu să aştepte cu nerăbdare întâlnirea cu Joe Mackenzie în intimitatea biroului lui. Şef de proiect sau nu, avea să-i spună câteva lucruri. La ora stabilită, ceru indicaţii cum să ajungă la baraca Quonset potrivită şi traversă cu paşi mari pista de avioane, mânată de furie.

Biroul exterior era ocupat de sergentul Vrska, un tânăr solid care părea mai potrivit într-o echipă profesionistă de fotbal american decât într-un birou, dar care o întâmpină pe Caroline agreabil şi o introduse în biroul privat al colonelului.

Mackenzie făcuse un duş şi se schimbase în uniforma de serviciu de vară; albastrul materialului nu făcea decât să sublinieze albastrul-deschis al irişilor lui. Se lăsă pe spate în scaun şi o privi calm, ca şi cum ar fi aşteptat o explozie de furie.

Caroline se gândi sa explodeze, deşi era evident că Mackenzie se aştepta la aşa ceva. Un lucru era clar: atmosfera ar fi devenit

tensionată. Dacă şi-ar fi ieşit din fire, nu ar fi reuşit decât să îi ofere lui un avantaj. Colonelul nu o invită să ia loc, dar ea o făcu oricum, apoi îşi încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate, atitudinea ei arătând clar că mişcarea de deschidere îi aparţinea lui.

— Ţi-am citit dosarul, spuse el. Impresionante calificări şi competenţe. Ai fost întotdeauna înaintea grupului tău de vârstă în şcoală, ai început facultatea la şaisprezece ani, ai terminat-o la optsprezece, ţi-ai luat masteratul la nouăsprezece ani, iar doctoratul la douăzeci şi unu. Boling-Wahl te consideră unul dintre cei mai străluciţi fizicieni din ţară, dacă nu chiar din lume.

Caroline nu ştia la ce se aşteptase, dar în niciun caz să îi fie enumerate realizările. ÎI privi prudentă.

— Nu ai ieşit niciodată cu băieţii, continuă el.

Caroline fu cuprinsă brusc de panică, gândurile învălmăşindu-i-se în vreme ce încerca să anticipeze unde voia să ajungă cu o asemenea introducere.

— Nu în liceu, ceea ce e pe jumătate de înţeles, având în vedere vârsta şi cât de mult aveai de învăţat, dar nici în facultate sau după. Nu ai avut niciodată un prieten, şi cu asta, basta. Pe scurt, nu ai absolut deloc experienţă în a face faţă unor tipi zurbagii cum sunt băieţii mei. Te-a deranjat faptul că maiorul Deale şi-a pus braţul în jurul taliei tale.

Caroline nu spuse nimic, doar continuă să-l privească.

— Trebuie să lucrăm toţi împreună, fiindcă avem multe de făcut şi nu ne-a rămas mult timp la dispoziţie. Nu vreau ca moralul echipei să fie deteriorat de ostilitate şi nu vreau să fii nevoită să înduri din partea băieţilor mei comportamente care te-ar face să te simţi prost. Sunt bărbaţi şi îşi trăiesc viaţa la limită, zburând pe marginea prăpastiei. Sunt sălbatici şi aroganţi şi au nevoie să se descarce de tensiune, de regulă folosindu-se de băutură, femei şi cascadorii stupide. Un mijloc de a-i împiedica să se dea la tine ar fi să transform baza într-o zonă de război, situaţie în care toţi te-ar detesta şi nu ar putea să lucreze cu tine, ceea ce ar împiedica desfăşurarea proiectului. Cealaltă opţiune ar fi să-i laşi să creadă că eşti a mea.

Lui Caroline nu îi plăcu exprimarea lui.

— E o sugestie atât de primitivă, încât mă mir că nu are păr peste tot.

— Atunci nu te vor mai deranja, continuă el, ignorând comentariul ei. De fapt, vor fi de-a dreptul protectori.

Caroline se ridică şi începu să se învârtă prin biroul lui.

— Nu vreau decât să fiu lăsată în pace pentru a-mi face treaba. Cer chiar atât de mult? De ce ar trebui să mă ascund în spatele unei false relaţii?

— În primul rând, ei pornesc toţi de la premisa că ai avut

experienţele normale pentru o femeie de vârsta ta.

Caroline se încruntă spre el, deranjată de felul în care formulase fraza. „Vârsta” ei, chiar aşa! Vorbise de parcă ar fi fost gata să-şi depună dosarul de ieşire la pensie.

— Nu le va trece prin cap că gesturile lor ar putea, de fapt, să te sperie, continuă el. Mai există şi posibilitatea ca unele glume de-ale lor să nu fie chiar atât de neînsemnate, s-ar putea ca unii dintre ei să-ţi facă avansuri serioase, şi lucrurile ar putea lua o întorsătură urâtă dacă i-ai respinge ferm. Nu îmi pot permite întreruperile în program care ar apărea dacă m-aş vedea nevoit să formulez plângeri disciplinare împotriva vreunuia dintre băieţii mei. Am nevoie de ei şi am nevoie de tine. Ba chiar, dacă ar afla că eşti virgină, asta nu ar face decât să înrăutăţească situaţia. Cel mai bine este să le arăţi clar că nu eşti de nasul lor prefăcându-te că ai o relaţie cu altcineva, iar singurul bărbat de la bază pe al cărui teritoriu nu ar îndrăzni să intre sunt eu. Aşa că, începând din acest moment, ei trebuie să creadă că eşti a mea. Nu ai altceva de făcut decât să te porţi măcar pe jumătate prieteneşte cu mine în faţa lor, în loc să mă priveşti furioasă, de parcă ai vrea să-mi vezi capul pe un platou.

— Cu un măr îndesat în gură, murmură ea.

Apoi conştientiză înţelesul vorbelor care-i scăpaseră şi se zgâi la el copleşită de ruşine, cu ochii mari şi sângele colorându-i obrajii. La naiba, de ce nu izbucnise într-un râs zgomotos când el menţionase că era virgină? Acum era prea târziu să mai nege.

Joe o privea în continuare cu aceeaşi expresie de calm şi detaşare, dar îşi ţinea ochii mijiţi şi o fixa cu o intensitate stranie.

Caroline nu îndrăzni să susţină acea privire pătrunzătoare. Sentimentul de jenă era aproape insuportabil. Făcu apel la ultimele ei rămăşiţe de sânge rece şi spuse:

— În regulă.

Apoi, pentru a doua oară în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, cedă impulsului puternic de a fugi de el.

capitolul 3

Preţ de câteva minute după ce Caroline efectiv fugise din biroul lui, Joe rămase nemişcat, sprijinit de spătarul scaunului, cu mâinile prinse la ceafă şi cu un mic zâmbet de satisfacţie curbându-i colţurile gurii ferme.

Deci chiar era virgină. Nu făcuse decât o presupunere, dar se dovedise una corectă. O femeie cu experienţă nu ar fi fost atât de jenată sau de pierdută, neştiind ce să spună sau să facă. Draga de ea. În pofida inteligenţei ei, era complet ignorantă şi naivă în materie de bărbaţi şi sex, iar reflexul pe care şi-l formase în tinereţe, când probabil vreun idiot o speriase de moarte încercând să o pipăie, devenise răspunsul ei standard atunci când avea de-a face cu atenţia unui bărbat.

Sosise în birou înainte de ivirea zorilor, gândindu-se mai mult la ea decât la zborul care îl aştepta, şi, într-un impuls de moment, ceruse să-i vadă dosarul. Fusese o lectură interesantă. Imediat ce începuse şcoala, fusese separată de cei din grupa ei de vârstă, iar reacţia ei în faţa izolării sociale inevitabile fusese de a se dedica studiilor, lărgind astfel prăpastia pe măsură ce o luase înaintea colegilor ei de şcoală. Aceste detalii nu fuseseră indicate concret în dosarul ei, desigur; hârtiile impersonale nu făcuseră decât să enumere cifre şi realizări, cu excepţia verificării detaliate de securitate, în care se menţionase lipsa unei relaţii personale cu un bărbat – vreodată –, dar nici profilul ei psihologic, nicio anchetă detaliată nu dezvăluiseră indicii privind tendinţe homosexuale. În istoricul ei profesional apăreau câteva situaţii în care dr. Evans nu se înţelesese bine cu câte un coleg de muncă, întotdeauna bărbat, dar, cum domeniul fizicii era dominat de bărbaţi, acest detaliu nu era în sine relevant.

Amintindu-şi cum reacţionase în faţa lui cu o seară în urmă, Joe începu să reflecteze. Oare atitudinea ei atât de ţepoasă se datorase faptului că fusese întotdeauna oaia neagră, din punct de vedere social, emoţional şi fizic, pe toată durata copilăriei şi a adolescenţei ei? Cei de vârsta ei o evitaseră, cel mai probabil, iar colegii de clasă nu fuseseră interesaţi să socializeze cu cineva care, în comparaţie cu ei, era încă un copil. Până se maturizase fizic suficient cât să nu mai conteze diferenţa, modelul de comportament se fixase deja în mintea ei, şi îşi construise atâtea sisteme de apărare, încât nimeni nu putea trece de toţi acei spini.

Singurul mod prin care un bărbat s-ar fi putut apropia de ea era dacă ar fi deschis ea însăşi porţile, ceea ce era prea puţin probabil să

se întâmple. Pe de altă parte, văzuse cât de tare se crispase când Daffy îşi pusese braţul în jurul taliei ei, şi răspunsul îi apăruse fulgerător în gând. O clipă mai târziu, îşi pusese planul în aplicare.

Munca era importantă pentru ea. De dragul carierei era dispusă să accepte o falsă relaţie cu el, deşi îi spusese clar cu o seară înainte că nu voia să devină ţinta bârfelor. Ştia că avea să ajungă subiect de bârfă indiferent de circumstanţe, căci pur şi simplu nu era genul de femeie care se pierdea în decor. Când îi ceruse să aleagă între a se preface că avea o relaţie cu el şi a îndura bârfele, pe de o parte, şi posibilitatea de a nu i se mai permite să lucreze deloc la proiectul Night Wing, pe de altă parte, Caroline alesese prima opţiune. Exact aceasta era reacţia pe care se bazase el când îşi construise argumentul.

Acum, restul bărbaţilor aveau s-o lase în pace, lăsându-i lui cale liberă, şi intenţiona să se folosească din plin de acest avantaj. Era nevoie să petreacă timp cu el, să înceapă să-l cunoască, să înveţe să se relaxeze în prezenţa lui.

Seducerea ei avea să fie cea mai plăcută misiune în care se angajase vreodată. Să îmblânzească mica aricioaică în pat avea să fie chiar mai palpitant decât depăşirea vitezei de trei machi.

Caroline nu îndrăzni să se întoarcă la muncă; ştia că tulburarea i se citea pe faţă cu uşurinţă, iar Adrian ar fi făcut vreun comentariu răutăcios cum că ar fi trebuit să se ocupe de viaţa ei amoroasă doar în timpul liber. Intră glonţ în cea mai apropiată toaletă şi se refugie într-un separeu.

Tremura din cap până în picioare şi se simţea ciudat de aproape de a izbucni în lacrimi. Ea nu plângea decât rar, căci nu rezolva nimic, ci doar se alegea cu nasul înfundat. Chiar şi mai ciudat era faptul că fusese din nou abătută din drum în mod ruşinos şi sosise clipa să accepte realitatea.

Nu ceva din ceea ce făcuse colonelul Mackenzie reuşise s-o sperie atât de tare; propriile ei reacţii faţă de el erau înspăimântătoare. Inteligenţa nu făcea nici cât o ceapă degerată daca îşi ascundea capul în nisip şi refuza să recunoască adevărul. Îşi permisese să devină prea încrezătoare în abilitatea ei de a ţine bărbaţii la distanţă folosindu-se de limba ei ascuţită; colonelul nu numai că nu părea intimidat de această atitudine – naiba să-l ia de bărbat, părea chiar să-i placă! Dar poate că până în acel moment reuşise să se apere de toţi ceilalţi bărbaţi doar fiindcă nu se simţise atrasă de niciunul dintre ei. Respiraţia tăiată, atacurile de panică, bătăile înnebunite ale inimii ei şi comportamentul laş nu puteau însemna decât un singur lucru: atracţie sexuală. Fiind o femeie inteligentă, impulsul ei instinctiv fu să fugă pentru a se salva.

Se iertă că nu recunoscuse imediat semnele, fiindcă, în fond, era

prima dată când trecea prin aşa ceva. Nu ştiuse nici cum să conducă o maşină prima dată când se urcase la volan. Fusese întotdeauna uşor nedumerită de trucurile uneori febrile la care apelau ambele sexe când încercau să atragă pe cineva de sex opus, dar acum ştia ce stătea la baza lor. Gonadele. Era deconcertant să fii trădat de propriile glande.

Iar acum trebuia să se descurce cu această situaţie în care se înfundase cumva. Era sigură că, dacă se străduia, putea găsi o altă soluţie, dar mintea ei părea să refuze să funcţioneze. Era probabil un efect secundar al activităţii excesive a gonadelor. În fond, gânditul nu era prielnic împerecherii.

Încercă să-şi organizeze gândurile. În momentul de faţă, acceptase să se poarte de parcă ar avea o relaţie cu Joe Mackenzie, pentru ca bărbaţii s-o lase în pace şi să-şi poată face treaba şi, în acelaşi timp, ca bărbaţii să nu fie distraşi de ea. Oare colonelul se prefăcea că avea o relaţie cu toate femeile aflate la bază? De ce tocmai ea? Ce anume la ea era atât de deranjant încât trebuia să fie *neutralizată?* Ştia că era o femeie rezonabil de atrăgătoare, dar cu siguranţă nu era o femeie fatală.

Şi ce anume era de aşteptat să facă pentru a da impresia că era implicata într-o relaţie cu el? Să discute chestii de complezenţă şi să zâmbească? Considera că s-ar putea descurca mulţumitor cu aşa ceva. Nu încercase niciodată să gungurească ca o turturea îndrăgostită, aşa cum le văzuse pe unele femei, dar nu putea fi chiar atât de greu. Dar dacă el îşi închipuia că această pseudorelaţie implica îmbrăţişări şi săruturi, avea să fie nevoită să renunţe imediat, căci inima ei pur şi simplu nu ar rezista unui asemenea efort. Atâta adrenalină gonindu-i prin vene nu avea cum să fie bună pentru sănătate.

Dar situaţia nu era imposibil de gestionat. Dacă îşi păstra capul pe umeri şi îşi amintea să nu se încreadă în el oricât de rezonabil ar fi părut, avea să fie în regulă probabil.

Cu acest gând instalat ferm în minte, îşi îndreptă umerii şi ieşi din refugiu. Când traversă pista, căldura deşertului o lovi dogoritor în creştetul capului şi îi arse braţele. Totul pâlpâia în jurul ei, iar urechile îi erau asaltate de răgetul constant al motoarelor cu reacţie al avioanelor ce decolau şi aterizau. Piloţi şi membri ai personalului auxiliar mişunau peste tot, ocupându-se de necesităţile uriaşei baze. Activitatea îi stârnea entuziasmul, şi chiar mai palpitant era gândul că lucra la dezvoltarea celui mai avansat avion de vânătoare conceput vreodată.

Munca fusese dintotdeauna salvarea ei. Îi făcea plăcere şi i se dedica, fiindcă era singurul domeniu din viaţa ei în care excela, în care chiar îşi găsea locul. Îi era familiară şi îi aducea alinare, deşi nu se îndoia că Adrian Pendley avea să se străduiască din răsputeri să îi strice plăcerea. Ei bine, dacă putea să-l ignore pe Mackenzie, putea cu

uşurinţă să-l ignore şi pe Adrian.

Chipul provocator şi puternic bronzat al colonelului îi apăru în faţa ochilor, formându-se printre valurile de căldură, şi Caroline se împiedică de marginea pistei înainte de a-şi recăpăta rapid echilibrul. Deci nu reuşea prea bine să-l ignore pe Mackenzie; avea să devină mai bună la asta. Trebuia, pentru binele ei.

După cum se aşteptase, când reintră în birou cu hainele ude de transpiraţie şi cu şuviţe de păr lipindu-i-se pe faţă, Adrian ridică privirea spre ea şi rânji sarcastic.

— Nu ştiai că e prea cald pentru o tăvăleală rapidă? Ai să înveţi să le păstrezi pentru un weekend în Vegas.

Yates ridică ochii şi se încruntă. Caroline îi surprinse privirea şi ridică din umeri, pentru a arăta că nu-i păsa.

Programul laser era complet dezvoltat; rolul lor era să rezolve eventualele probleme, şi, cum testele din ziua respectivă decurseseră bine, nu prea aveau mare lucru de făcut în afară de a recapitula ceea ce văzuseră. Apoi discutară despre următorul test planificat, primul în care urma să se folosească o ţintă mobilă. Avioanele care aveau să fie folosite la următoarele teste nu erau cele două care zburaseră în ziua aceea, iar sistemele lor de dirijare fuseseră deja verificate ca parte a programului de mentenanţă implementat cu regularitate. Toate acestea fuseseră făcute înainte de sosirea lui Caroline la bază. Trebuiau totuşi verificate sistemele de pe avioanele care zburaseră în acea zi, aşa că ea, Yates şi Adrian se schimbară în salopete pentru a se ocupa de acest aspect. Cal rămase la birou, pentru a verifica din nou datele de pe computer.

— Toţi tehnicienii care colaborează la proiectul Night Wing s-au înţeles bine, spuse Yates în drum spre hangar. A fost una dintre cele mai reuşite operaţii dintre toate la care am participat.

— Atunci n-o da acum în bară insultând unul dintre tehnicieni, spuse Adrian.

Yates se opri şi se răsuci pe călcâie pentru a-l înfrunta pe Adrian.

— Ajunge, spuse el pe un ton neutru.

— Ăsta este adevărul. Ştii că are o reputaţie de persoană dificilă.

— Ştiu ceea ce aud, şi nu Caroline e cea care se poartă mizerabil. Sper că nu trebuie să-ţi amintesc, colonelul Mackenzie poate cere înlocuirea oricărui membru al acestei echipe cu un singur telefon, şi ar face-o fără să clipească dacă ar considera că frecuşurile dintre oricare dintre noi împiedică munca la proiect. Dacă se ajunge la aşa ceva, munca la Boling-Wahl practic s-ar încheia, şi asta e valabil pentru amândoi.

Caroline îşi îndesă adânc mâinile în buzunarele salopetei. Deşi mânia lui Yates fusese îndreptată împotriva lui Adrian, ştia că poziţia ei la Boling-Wahl era uşor nesigură din cauza dificultăţilor apărute în

trecut la câteva proiecte. Unul dintre aceste incidente fusese cu Adrian. Faptul că i se ceruse să lucreze din nou cu el putea fi un soi de test, iar locul ei de muncă depindea de cât de bine se descurca în situaţia dată.

Adrian se întoarse şi îi aruncă o privire întunecată.

— O să stau departe de ea, murmură el în final, dacă stă şi ea departe de mine.

Apoi porni cu paşi mari în faţa lor.

Yates oftă, iar el şi Caroline îşi reluară drumul, dar într-un ritm mai lejer.

— Ignoră-l cât de mult poţi, o sfătui el. Nu mi-am dat seama că situaţia dintre voi doi e atât de ostilă.

— Eu nu sunt ostilă, spuse Caroline surprinsă.

Yates o privi gânditor.

— Nu, cred că nu eşti. Dar *el* e. E vorba pur şi simplu de antipatie reciprocă sau s-a întâmplat ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu?

Caroline ridică din umeri.

— Nu cred că e mare secret. Mi-a făcut avansuri când am început să lucrez la Boling-Wahl şi l-am refuzat.

— Ah. Un orgoliu rănit.

— Aş fi înţeles dacă am fi avut o relaţie şi ne-am fi despărţit ulterior, dar nu s-a ajuns niciodată la un asemenea nivel de intimitate. Presupun că nu reacţionează prea bine când e respins.

— Asta a fost tot? Ai refuzat să ieşi cu el? întrebă Yates sceptic.

— Nu tocmai. A încercat să mă bage în pat.

— Şi tu…?

Caroline îşi păstră privirea aţintită înainte, dar îşi simţi obrajii încingându-se din nou.

— A fost… Ei bine, a fost o încercare destul de brutală, dacă înţelegi ce vreau să spun, şi nu reuşeam să-l fac să înţeleagă că nu sunt interesată. M-am străduit să fiu politicoasă, dar nu a funcţionat, şi refuza să mă lase să plec. Aşa că i-am spus că m-aş fi angajat la o grădină zoologică dacă aş fi vrut să fiu pipăită de o maimuţă.

Yates chicoti:

— Nu foarte elegant, dar eficient.

Nu era singurul lucru pe care i-l spusese lui Adrian, dar considera că recunoscuse suficient.

— S-a simţit ofensat.

— Va trebui să învăţaţi să colaboraţi pe durata proiectului.

— Înţeleg. N-am să-i răspund la provocări. Dar, dacă pune din nou mâna pe mine, îl avertiză ea, n-am să reacţionez prea bine.

Yates o bătu pe braţ.

— Dacă pune mâna pe tine, dă-i cu ceva în cap.

Aşa şi avea de gând.

Îşi petrecură restul zilei verificând sistemele de ghidare ale celor două avioane, şi totul părea în regulă. Văzând echipele de mentenanţă strecurându-se în, pe dedesubt, pe deasupra şi în jurul aeronavei negre şi lucioase, scena îi aminti lui Caroline de Gulliver înconjurat de liliputani.

Cabluri şi furtunuri şerpuiau peste tot, brăzdând podeaua hangarului.

Adrian nu vorbi cu ea decât strict legat de ceea ce aveau de făcut, lucru care îi conveni lui Caroline. Era bun în profesia lui, şi, câtă vreme se limita la ea, nu avea nimic împotriva lui. Poate că mustrarea lui Yates avusese efect asupra lui.

De-abia spre sfârșitul după-amiezii terminară de verificat temeinic cele două sisteme, iar Caroline se retrase bucuroasă. Gândul la un duş lung şi rece îi zăbovea în minte. Se întoarse în birou fără a se mai obosi să se schimbe de salopetă, luându-și pur şi simplu hainele şi verificând ca totul să fie încuiat. Securitatea impunea ca nimic să nu fie lăsat afară pe birouri.

Când ajunse la locuinţa ei, fixă aerul condiţionat la o temperatură mai scăzută şi rămase în faţa aerului rece timp de un minut, oftând de uşurare. Exista şi un avantaj în a folosi camere mici: se răcoreau rapid. Oricum, se putea consideră norocoasă că avea două camere. Prima încăpere era o combinaţie între cameră de zi, sală de mese şi bucătărie, ceea ce însemna că jumătate din ea era ocupată de o canapea oarecare şi un scaun asortat, cu o măsuţă de cafea zgâriată din imitaţie de lemn, iar cealaltă jumătate – de o bucătărie minusculă şi o masă de melamină ponosită cu două scaune. Culoarea predominantă părea a fi verdele spitalicesc. Camera avea circa paisprezece metri pătraţi şi dădea direct spre dormitor. Dormitorul şi baia luate împreună aveau cam aceeaşi suprafaţă ca încăperea din faţă. Se afla acolo un pat care era, teoretic, de două persoane, dar nu prea se încadra în definiţie, dar, fiindcă dormea singură, nu conta. Dormitorul includea şi o comodă cu sertare plină de urme, un dulap îngust şi o baie micuţă, în care de-abia dacă încăpeau elementele esenţiale unei băi, şi asta doar fiindcă locul căzii de baie fusese luat de o micuţă cadă de duş. Era un spaţiu în care se putea trăi acceptabil, dar nu se vedea atașându-se de el.

Partea bună era că unul dintre primele lucruri pe care le făcuse fusese să înlocuiască becurile din baie cu altele mai puternice, care să-i asigure suficientă lumină cât să se machieze. Probabil avea cea mai luminoasă baie de la bază. Îi plăcea ideea.

Făcu duşul lung şi răcoros pe care şi-l promisese, închizând tot mai mult din apa fierbinte pe măsură ce se obişnuia cu răcoarea, până când apa ce curgea peste ea ajunse satisfăcător de rece. Se simţi revenindu-şi la viaţă când pielea ei supraîncinsă absorbi umezeala. Nu

închise apa decât când începu să tremure, apoi se frecă viguros cu prosopul şi se îmbrăcă în pantaloni largi de bumbac şi un tricou mare, ceea ce se potrivea perfect cu standardele ei de confort.

Apoi se gândi să ia masa. Hotărâse încă de la început să mănânce în locuinţa ei cât de des posibil, aşa că îşi aprovizionase bucătăria minusculă cu câteva alimente de bază. Stătea în faţa uşii deschise a unui dulap de bucătărie încercând să decidă ce să mănânce, când cineva îi bătu la uşă:

— Cine e? strigă ea.

— Mackenzie.

Nici n-ar fi fost nevoie să se prezinte, constată Caroline iritată, apropiindu-se de uşă şi deschizând-o. Ar fi fost suficient să murmure ceva cu vocea lui profundă. Se înfipse în prag şi simţi căldura instalându-se în jurul ei ca o pătură sufocantă.

— Ce doreşti? întrebă ea.

Joe nu purta uniforma, dar blugii moi, ghetele roase şi tricoul alb erau bizar de tulburătoare, în timp ce inevitabilii ochelari de soare întunecaţi, de pilot, îi ascundeau ochii. Lui Caroline nu îi plăcu imaginea; nu voia să ştie cum era Joe în afara programului.

— Cina, spuse el.

Caroline îşi încrucişă braţele.

— Nu-ţi dau de mâncare.

— Nu, eu îţi dau ţie, spuse el blând. Ai uitat? I-am spus lui Daffy că vei fi cu mine în seara asta, şi până mâine va afla toată lumea dacă nu se întâmplă asta.

Cu mare greutate, Joe reuşi să-şi păstreze vocea blândă şi privirea aţintită asupra chipului ei, fiindcă era evident că nu purta sutien. Tricoul subţire de pe ea dezvăluia clar forma sânilor ei obraznici şi cercurile mai întunecate ale sfârcurilor. Fiecare muşchi din corpul lui se tensionă sub efectul excitării tot mai intense.

— Doar un cheeseburger, o ispiti el, folosind tonul cald pe care îl adoptase adesea pentru a linişti iepele agitate. Nici măcar nu trebuie să te schimbi. Încalţă-te doar, şi plecăm de la bază să găsim un local cu hamburgeri.

Caroline ezită. Gândul la un cheeseburger era tentant, mai ales că tocmai fusese pe punctul de a alege între două mărci de cereale.

— În regulă, decise ea brusc. Aşteaptă-mă un minut.

Dădu fuga în dormitor şi încălţă o pereche de sandale, apoi îşi trecu un pieptăn prin păr. Îşi văzu în oglindă faţa proaspăt spălată şi se întrebă dacă era cazul să se machieze, apoi ridică din umeri. O aştepta un cheeseburger.

Chiar înainte să iasă din cameră, îşi aminti că nu purta sutien şi îşi puse în grabă unul. Nu credea că Joe ar fi observat, dar era mai bine să nu rişte.

Joe nu intrase în locuinţa ei, ci o aştepta în faţa uşii deschise. Caroline ieşi, închise uşa ferm, apoi puse mâna pe clanţă şi o încercă, pentru a se asigura că încuietoarea se închisese. Mulţumită, îşi băgă cheile în buzunar.

Joe venise cu o camionetă cu benă, neagră şi puternică. Caroline o privi surprinsă când Joe îi deschise portiera, dar se sui şi comentă:

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că eşti genul care să conducă o camionetă, spuse ea, în vreme ce el îşi strecură picioarele lungi sub volan.

— Am crescut la o fermă de cai în Wyoming, spuse el. Toată viaţa am condus camionete. Tu ce ţi-ai închipuit că aş conduce?

— O maşină cu garda joasă, roşie şi ostentativă.

— Îmi păstrez pasiunea pentru viteză pentru zboruri. Ochii lui albaştri ca gheaţa se abătură o clipă asupra ei. Tu ce maşină ai? Ştiu că acum conduci una închiriată, fiindcă ai venit cu avionul, deci asta nu se pune.

Caroline se lăsă pe spate în scaun. Hotărî că îi plăcea să stea acolo sus, de unde vedea bine în jur şi se simţea din ce în ce mai confortabil. Poate că acesta era efectul camionetei; era o maşină foarte practică.

— Tu ce crezi că aş conduce?

— Ceva sigur şi fiabil.

— Ah!

Acea unică silabă sună uşor îmbufnat. Joe îşi înăbuşi un zâmbet.

— Mă înşel?

— O idee.

— Atunci ce anume conduci?

Caroline întoarse capul într-o parte şi privi pe fereastră.

— O maşină cu garda joasă, roşie şi ostentativă.

Se împotrivise ferm ideii de a-şi cumpăra ceva cuminte şi liniştit. Îşi dorise putere, viteză şi manevrabilitate şi plătise o mică avere pentru a le obţine.

— Cât de ostentativă? întrebă el.

— O Corvette, spuse ea şi chicoti brusc la gândul contrastului dintre ei.

Joe o privi din nou. Nu se putu abţine. Dusese o viaţă de tocilară absolută, izolată şi lipsită de abilităţi sociale, dar focul din ea nu putea fi ascuns. Se dezvăluia în sexualitatea inconştienta a mişcărilor şi a hainelor ei, în asprimea temperamentului ei, în maşina îndrăzneaţă pe care o conducea. Stătea cuminte pe scaunul pasagerului, dar faţa îi era ridicată pentru a întâmpina vântul fierbinte ce bătea prin ferestrele coborâte. Simţea la ea o notă de sălbăticie care îi stârnea curiozitatea şi se foi agitat în scaun, căci blugii îi păreau dintr-odată prea strâmţi.

Îndeplini formalităţile de ieşire pe poartă, apoi Joe viră camioneta în direcţia în care soarele asfinţea, arzând în nuanţe de roşu şi auriu în

faţa lor. Caroline nu părea dornică de a face conversaţie; Joe se simţea şi el confortabil în tăcere, aşa că nu încercă să o întrerupă.

Caroline nu se putea abţine să nu îi arunce câte o privire, o dată la câteva minute, deşi îşi întorcea grăbită capul spre apus. Tricoul îi dezgolea braţele puternice, bronzate intens de soarele deşertului. Avea atât de mulţi muşchi, încât era de-a dreptul intimidant. Ştia că piloţii de vânătoare făceau sport în mod regulat, fiindcă o masă musculară densă părea să-i ajute să reziste efectelor forţelor gravitaţionale pe care le îndurau, dar constituţia lui era oarecum diferită. Era puternic – evocând în mintea ei forţa unei pantere sau a unui lup – graţie unei vieţi pe care şi-o petrecuse muncind şi folosindu-şi corpul. Soarele îi contura profilul în auriu, dezvăluind fără milă structura osoasă tăioasă a feţei lui, pură şi aspră precum chipul unui războinic antic bătut pe o monedă.

Caroline îi studie nasul subţire şi lung, fruntea lată şi pometii înalţi, parcă sculptaţi. Gura îi era aproape brutal de proeminentă. Vântul fierbinte bătea prin părul lui negru şi bogat, ciufulind uşor părul lui tuns aproape milităreşte, şi privirea i se înceţoşă când şi-l imagină pentru o clipă pe acest bărbat cu părul lung fluturându-i în jurul umerilor largi şi goi. Inima îi bubui, cuprinsă de un fel de panică dureroasă, şi îşi smulse din nou privirea de la el, dar asta nu o ajută cu nimic. Îl vedea în continuare în gând. Îi luă doar un minut să decidă că, dacă tot nu putea să şi-l scoată din minte, putea să-şi permită liniştită să se bucure de priveliştea pe care i-o oferea.

Întoarse capul spre el, iar privirea ei înfometată alunecă peste pieptul lui lat şi puternic, oprindu-se la abdomenul plat. Pur şi simplu nu se putu abţine, deşi nu era nici suficient de curajoasă cât să-şi lase privirea să zăbovească asupra şliţului pantalonilor lui, grăbindu-se în schimb să treacă la picioarele lui lungi şi musculoase.

Se trezi întrebându-l:

— Spune-mi, nu eşti cam prea înalt pentru a încăpea într-o carlingă?

Joe îşi desprinse pentru o clipă ochii de la drum pentru a o privi, deşi lentilele întunecate ale ochelarilor o împiedicară să-i citească expresia. Şi-ar fi dorit să şi-i dea jos.

— E cam strâmtă, răspunse el pe o voce joasă şi lentă, aproape mârâită. Dar reuşesc întotdeauna să intru.

Sexualitatea subtilă din cuvintele lui o lovi năucitor. Era îngrozitor de neexperimentată, dar nu şi naivă, şi nu avea cum să nu înţeleagă la ce se referise. Acum îi părea bine că purta acei ochelari întunecaţi, căci nu ar fi *vrut* să-i citească expresia. Ar fi vrut să-şi ascundă faţa în mâini. Ar fi vrut să sară din maşină şi să alerge înapoi la bază, să se refugieze în locuinţa ei. Oare fusese *nebună!* Acceptase să urce în maşină cu acest bărbat, iar acum erau singuri în deşertul din Nevada,

în lumina unui apus ce se întuneca rapid spre violet.

Apoi îşi aminti că propria ei reacţie faţă de el era ceea ce o înspăimânta, nu ceva din ceea ce făcuse el, şi se întrebă nefericită dacă n-ar trebui să-i spună să fugă acum, cât încă mai putea. La cum se holbase la el, Joe probabil se întreba deja dacă avea să reuşească să se întoarcă la bază cu pantalonii pe el, deşi, ţinând cont de libidoul faimos al piloţilor în general şi al piloţilor militari în special, era posibil să nu se împotrivească prea tare. Poate de vină pentru faptul că el părea să-i meargă la suflet cum nu reuşise niciun alt bărbat până atunci erau contrastele care păreau să-l caracterizeze sau conştientizarea unei sexualităţi intense, dogoritoare, ce se ascundea dincolo de acea detaşare rece. Şi poate, dacă avea noroc, el nu avea nicio bănuială legată de furtuna din sufletul ei.

Joe era recunoscător pentru lentilele întunecate care îi apărau ochii de soare, căci îi permiteau să o studieze fără ca ea să-şi dea seama. Îşi pusese un sutien, la naiba, dar materialul subţire ce îi ţinea sânii în frâu nu reuşea să-i ascundă complet sfârcurile tari ca nişte pietricele. Draga de ea era excitată – iar acest lucru o deranja; îi simţea tensiunea, îi văzu tremurul uşor al corpului pe care poziţia ei nemişcată nu îl putea controla. Privirea i se întoarse asupra sfârcurilor ei, şi mâinile i se strânseră mai tare pe volan când îşi imagină, inevitabil, cum ar fi fost să ia în gură acei muguri tari. Corpul ei reacţiona atât de frumos, iar ea nici măcar nu-şi dădea seama. Dacă se putea excita atât de la un comentariu obraznic, cum avea să fie când avea să ajungă, în final, să facă dragoste cu ea?

Caroline nu era singura excitată. Dacă îi mai privea sfârcurile o singură dată, ar putea fi nevoit să tragă maşina pe marginea drumului, iar ea nu era nici pe departe pregătită pentru aşa ceva. Pentru a se împiedica să facă o mare greşeală, evită să o mai privească până ajunseră la localul lui favorit de fast-food pentru şoferi, care era suficient de jerpelit cât să fie interesant.

El trase lângă unul dintre difuzoare şi opri motorul, apoi îşi scoase ochelarii de soare şi îi puse pe bord.

— Ce vrei?

Caroline ar fi preferat să se exprime altfel. Se aplecă să citească meniul postat deasupra difuzorului şi se încruntă, forțându-se să se concentreze asupra mâncării. Aroma divină de hamburgeri puşi pe grătar, de ceapă şi cartofi prăjiţi umplea aerul; oare de ce mâncarea cea mai nesănătoasă mirosea întotdeauna cel mai bine?

— Un meniu cu cheeseburger şi o porţie mare de suc.

Joe apăsă butonul difuzorului şi, când îi răspunse o voce măruntă, comandă două meniuri cu cheeseburger. Apoi se întoarse pe jumătate spre Caroline, cu umerii laţi înfipţi în colţul camionetei, şi spuse degajat:

— Am să te sărut când ne întoarcem la bază.

Caroline se zgâi la el, inima începând să-i bubuie din nou într-un ritm nebun.

— Vreau şi ceapă în cheeseburgerul meu. Multă ceapă.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă că am să încerc să te pipăi, continuă el de parcă ea n-ar fi spus nimic. Va fi doar un sărut în faţa uşii tale, unde putem fi văzuţi de oricine s-ar întâmpla să treacă pe acolo, şi probabil cineva chiar va trece. Nici măcar n-am să-mi încolăcesc braţele în jurul tău dacă nu vrei.

— Nu vreau să mă săruţi, spuse ea, retrăgându-se în propriul ei colţ de maşină şi privindu-l furioasă peste spaţiul ce se căsca între ei.

— Am s-o fac oricum. Toata lumea se aşteaptă la asta.

— Nu mă interesează la ce se aşteaptă toată lumea. Am acceptat să ies cu tine în seara asta fiindcă pare într-adevăr o modalitate bună de a-i ţine pe toţi ceilalţi la locul lor, dar nu am acceptat niciun fel de sărut.

— Nu-ţi place să te săruţi?

Caroline se uita cu asprime la el. Răspunsul perfect ar fi fost că da, îi plăcea să se sărute, dar nu voia să-l sărute *pe el.* Răspunsul perfect însă ar fi fost o minciună sfruntată, şi, având în vedere că inima îi palpita ca a unei fecioare din epoca victoriană la gândul de a-l săruta, nu ar fi reuşit să fie convingătoare. Minciunile, descoperise ea, păreau a avea un succes mai mare când erau spuse cu o oarecare detaşare.

Pe de altă parte, adevărul era cel mai rău răspuns pe care ar fi putut să i-l dea. Nu, nu îi plăcuse niciunul dintre săruturile stângace în care fusese prinsă cu de-a sila, fiindcă se zbătuse ca o pisică sălbatică să le evite, dar gândul de a-l săruta pe el îi provoca ameţeală, şi îi era teamă că avea să-i placă *prea* mult.

Cum Caroline nu răspunse, Joe adăugă calm:

— După ce ne întoarcem la locuinţa ta, descuie uşa, apoi întoarce-te şi întinde-mi mâna. Am s-o iau, am să mă aplec spre tine şi am să te sărut. Nu va fi un sărut lung, dar nici nu poate fi un pupic rapid. Crezi că trei secunde ar fi de-ajuns pentru tine? Apoi am să-ţi dau drumul şi am să-ţi urez noapte bună. Fiind o bază aglomerată, ne vor vedea câţiva oameni, apoi se va răspândi zvonul că, deşi nu părem a avea o aventură, cu siguranţă există ceva între noi.

Caroline îşi drese vocea.

— Trei secunde?

Nu i se părea prea mult. Cu siguranţă era în stare să nu se facă de ruşine timp de trei secunde.

— Doar trei secunde, o linişti el.

capitolul 4

Cheeseburgerul – fără ceapă – şi cartofii pai se dovediră delicioşi, amintindu-i de acele câteva ocazii preţioase şi rare din copilăria ei când i se permisese să rămână la fratele mamei ei şi la soţia lui, ambii cu vreo zece ani mai tineri decât părinţii ei, iar unchiul Lee o răsfăţase de fiecare dată cu cel mai mare şi mai suculent hamburger pe care era în stare să-l mănânce, urmat de îngheţată, o altă mâncare interzisă. Părinţii ei îi permiseseră să mănânce şerbet sau iaurt îngheţat, dar niciodată îngheţată. Dacă n-ar fi fost unchiul Lee, Caroline credea că ar fi putut să ajungă la vârsta majoratului fără să cunoască plăcerile mâncării nesănătoase. Încă se mai simţea răsfăţată de fiecare dată când manca aşa ceva.

După ce terminară de mâncat, Joe îi zâmbi leneş şi o întrebă:

— Ai jucat vreodată la aparate?

— Nu. N-am fost niciodată la un cazinou.

— Asta se va schimba în curând.

Porni maşina, şi în scurt timp ajunseră să înainteze încet pe Las Vegas Boulevard, un şir nesfârşit de lumini de neon ce pulsau în toate culorile curcubeului. Sclipeau, aprindeau săgeţi, se revărsau în cascadă, explodau în şuvoaie fosforescente nesfârşite, invitând pe toată lumea, fără excepţie, să guste din plăcerile la care făceau reclamă. Marile cazinouri atrăgeau cele mai multe persoane, desigur, dar un număr considerabil de oameni se plimbau pur şi simplu, turişti hotărâţi să vadă totul în acest oraş conceput astfel încât să-i atragă. Ţinutele oamenilor erau cât se poate de diverse, variind de la pantaloni scurţi la rochii de seară.

— Îţi place să-ţi asumi riscuri la jocurile de noroc? întrebă Caroline.

— Eu nu îmi asum niciodată riscuri.

Caroline pufni.

— Doar când vine vorba despre viaţa ta. M-am aflat şi eu în camera de comandă azi, ai uitat? Să urci până la optzeci de grade alfa şi să înduri zece G nu e ceea ce aş numi un trai prudent.

— În privinţa asta nu-mi asum riscuri. Iubita a fost conceputa astfel încât să ne asigure un unghi de incidenţă nelimitat, dar capacităţile ei nu ne ajută cu nimic dacă nu ştim s-o pilotăm. Mie îmi revine sarcina de a mă asigura că îşi îndeplineşte rolul pentru care a fost construită, de a o testa complet, de a-i verifica operabilitatea şi de a-i descoperi limitările. Nu pot face asta dacă nu depăşesc ceea ce am făcut deja cu aeronava F-22.

— Niciunul dintre ceilalţi piloţi nu îşi forţează atât de mult limitele.

El o fixa cu o privire plină de calm.

— O vor face acum. Acum, când ştiu ca Iubita va zbura în astfel de condiţii.

— Ai făcut-o doar ca să le araţi că se poate face?

— Nu, am făcut-o fiindcă asta e treaba mea.

Şi fiindcă îi plăcea la nebunie. Gândul îi răsuna lui Caroline în minte. Înţelesese acest lucru chiar în ziua aceea, când Joe intrase în camera de comandă după zbor, obosit şi transpirat, cu ochii roşii, cu o expresie la fel de detaşată ca întotdeauna. Dar ochii îl trădaseră. Privirea lui era feroce şi… exaltată, focul vieţii arzând incandescent în ochii lui.

Joe parcă maşina, şi făcură câţiva paşi pe trotuar.

— Te simţi norocoasă? o întreba el.

Caroline ridica din umeri.

— Cum e sa te simţi norocos?

— Vrei sa încerci?

Caroline se opri în faţa intrării unuia dintre cazinouri, simţind aerul răcoros ce se revărsa prin uşile deschise. Şiruri peste şiruri de jocuri mecanice se întindeau în faţa ei, ajungând chiar şi pe trotuar. Majoritatea erau ocupate de oameni care, cu mişcări automate, introduceau fisele plăcerii şi trăgeau de manete. Ocazional, se auzeau strigate de încântare când diverse cantităţi de monede se revărsau din maşinării, răsplătind perseverenţa vreunui jucător, dar în general acestea mai mult luau decât ofereau.

— E o investiţie cu randament foarte prost, spuse ea, după ce studie procedura timp de câteva minute.

Joe râse încet.

— Nu ăsta e rolul lor. Nu juca niciodată daca nu-ţi permiţi să pierzi, asta e regula numărul unu. Regula numărul doi e să te distrezi.

— Ei nu par să se distreze, spuse ea nesigură.

— Asta fiindcă au uitat regula numărul doi, şi poate chiar şi regula numărul unu. Haide, te sponsorizez eu.

Dar Caroline mai aşteptă câteva minute până văzu pe cineva abandonând o maşină care nu plătise nimic de ceva vreme. Legea probabilităţilor spunea că şansele ca un astfel de dispozitiv să-i verse bani erau mai mari decât în cazul unei maşinării care tocmai scuipase câteva monede. Se aşeză în faţa ei şi băgă monedele de câte douăzeci şi cinci de cenţi, simţindu-se ca o idioată. Joe rămase în spatele ei, răzând uşor când banditul mecanic nu îi oferi nicio recompensă. După ce investise vreo cinci dolari fără a obţine nimic în schimb, Caroline începu să se simtă ofensată. Începu să bombăne avertizări şi ameninţări, repetând procedura – şi pierzând din nou.

— Adu-ţi aminte de regula numărul doi, o avertiză Joe pe un ton

amuzat.

Caroline îi spuse unde putea să-şi bage regula numărul doi, iar el chicoti.

Îşi trase scaunul mai aproape de maşinărie şi băgă o fisă de douăzeci şi cinci de cenţi. Trase maneta, şi imaginile începură să se învârtă, apoi, una câte una, se opriră la locul potrivit. Brusc, se auzi clinchetul aşteptat şi un şuvoi de monede de douăzeci şi cinci de cenţi se revărsă din fanta de jos a automatului, împrăştiindu-se pe podea. Caroline sări în sus, zgâindu-se la monedele de argint, în vreme ce alţi jucători de la automate se strânseră în jurul ei, felicitând-o, iar un angajat zâmbitor al cazinoului se apropie de ei. Apoi îi aruncă lui Joe o privire consternată.

— Atâtea monede de douăzeci şi cinci n-au să-mi încapă în buzunar.

Joe îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Caroline se zgâi la gâtul lui puternic şi bronzat şi se simţi brusc ameţită, copleşită din nou de senzaţia aceea nesuferită de delir.

Angajatul cazinoului, continuând să zâmbească, spuse:

— Ne va face plăcere să vă schimbăm monedele în bancnote.

Acceptară, şi, spre uşurarea ei, Caroline constată că şuvoiul de monede nu constituia, până la urmă, o avere, ci doar puţin peste şaptezeci de dolari. Îi returnă lui Joe banii investiţi iniţial şi îşi îndesă restul de bancnote în buzunar.

— Te-ai distrat? întrebă el când plecară de la cazinou.

Caroline reflectă.

— Cred că da, dar cam începeam să mă înfurii pe automat. Nu cred că am temperamentul potrivit pentru un parior.

— Probabil că nu, consimţi el şi o prinse de mână pentru a o trage din calea unui bărbat care nu se uita pe unde mergea.

Dar apoi nu-i dădu drumul la mână, după cum se aşteptase.

Caroline coborî privirea spre mâinile lor împreunate. Mâna lui era mare şi fermă, cu degete subţiri, cu palma aspră de bătături, dar o strângea pe a ei cu grijă, ca şi cum ar fi fost conştient de forţa lui. Nu se mai ţinuse niciodată de mână cu cineva, şi senzaţia provocată de atingerea palmelor lor era surprinzător de intimă. Începea să-şi dea seama că teama o împiedicase să facă nenumărate lucruri plăcute până în acel moment, însă era adevărat şi că nu fusese niciodată nici măcar tentată să le exploreze. Reacţiile ei faţă de alţi bărbaţi care încercaseră să iniţieze o relaţie fizică variaseră de la plictis şi dezinteres la repulsie absolută.

Ar fi putut să-şi smucească mâna şi să şi-o elibereze. Ar fi fost cea mai prudentă decizie, dar, cumva, nu se simţea în stare de asta. Prin urmare, ignoră situaţia, prefăcându-se că mâna ei nu era cuibărită în mâna lui mult mai puternică, precum o pasăre în căutare de adăpost, şi savură în sinea ei fiecare clipă.

În cele din urmă, se întoarseră la camionetă, iar Caroline îşi dădu seama că n-ar fi vrut ca seara să se termine. Era prima ei întâlnire, dacă ţinea s-o numească astfel, şi aproape se încheiase.

Rămaseră amândoi tăcuţi pe drumul înapoi la bază, şi, inevitabil, mintea ei se opri asupra sărutului iminent. Se simţea panicată şi încântată în acelaşi timp. O altă premieră pentru ea, primul sărut pentru care îşi dăduse acceptul şi pe care îl dorea. Nu avea habar dacă avea să o ia la goană înspăimântată sau să se arunce în braţele lui.

Momentul adevărului sosi mult prea repede. Joe parcă în faţa locuinţei ei şi coborî, ocolind maşina pentru a-i deschide portiera. Mai mulţi angajaţi care aveau treabă prin zonă îi priviră cu o curiozitate indolentă, şi Caroline îşi dădu seama că Joe anticipase perfect situaţia.

Scoase cheile şi descuie uşa, apoi se întoarse spre el în strălucirea incoloră a becurilor cu vapori de mercur de deasupra capului. Privirea pe care o aţinti asupra lui era solemnă şi lipsită de apărare în vreme ce privea ţintă în ochii lui ce licăreau ca gheaţa.

— Întinde-mi mâna, îi ceru el încet, iar ea se supuse.

Mâna lui tare şi caldă se închise peste degetele ei şi o trase spre el, aplecându-se în acelaşi timp. Gura lui o atinse uşor pe a ei, se ridică, apoi se lipi din nou. Întoarse capul uşor pentru a modifica presiunea, şi, cumva, gestul lui făcu să se întredeschidă şi buzele ei, potrivindu-se sub apăsarea lui.

Gustul lui era cald, plăcut şi… masculin. Parfumul lui o învălui şi o făcu să se înfioare. Gura lui era încă peste a ei, mişcându-se blând. Îi simţi vârful limbii atingând-o şi tachinând-o, făcând-o să se crispeze când îi evocă, confuz, un sărut nepoftit, invadator, dar sărutul lui nu aducea nicidecum cu aşa ceva. Se simţea convinsă, nu forţată, iar gustul lui începea să-i copleşească simţurile. O plăcere caldă se ridică tremurător în ea; scâncind uşor, deschise gura, şi, încet, el i-o cuceri.

Senzualitatea sărutului era uluitoare – şi la fel şi reacţia ei. Se auzi scâncind, apoi, pe negândite, se trezi apăsându-se cu forţă în el, cu bărbia ridicată şi cu capul dat pe spate pentru a-i permite accesul mai adânc, iar sânii i se tensionară sub efectul unei dorinţe dureroase pe care contactul cu pieptul lui tare o alina şi o intensifica deopotrivă. Simţea o fierbinţeală şi între picioare, spirale de plăcere ce se încolăceau adânc în ea. Se agăţase strâns de mâna lui ca de o ancoră de salvare.

Încet, Joe îşi desprinse gura de a ei, făcând un efort de voinţă pentru a rupe contactul. Cedă tentaţiei de a mai culege câteva săruturi rapide de pe gura ei moale şi inocentă, ce învăţase atât de repede să simtă apoi fu nevoit să îi elibereze mâna şi să se dea în spate. Îşi dăduse cuvântul. Nu voia nimic mai mult decât s-o împingă în locuinţa ei cufundată în întuneric şi s-o întindă pe podea, urcându-se deasupra ei mânat doar de dorinţa arzătoare din el, dar, dacă se

stăpânea acum, avea să se bucure de recompense mult mai dulci în viitor. Îşi controlă respiraţia sacadată şi aspră şi încercă să stăpânească goana vijelioasă a sângelui prin vene.

— Trei secunde, spuse el.

Când Caroline ridică privirea spre el, ochii îi sticleau, şi se legăna uşor.

— Da, şopti ea. Trei secunde.

Caroline nu se mişcă. Joe îşi puse mâinile pe umerii ei şi o făcu să se întoarcă.

— Du-te înăuntru, Caroline. Vocea îi era calmă şi joasă. Noapte bună.

— Noapte bună.

Porni cu o mişcare smucită şi, când ajunse în pragul uşii, se opri pentru a-i arunca o privire peste umăr. Ochii ei mari se întunecaseră de o emoţie imposibil de definit.

— A durat mult mai mult de trei secunde.

Aprinse lumina, apoi închise şi încuie uşa cu grijă. Chiar în clipa în care bloca yala, îi auzi maşina plecând, ceea ce însemna că nu fusese tentat să mai zăbovească nicio secundă în plus şi nici nu se gândise să bată la uşa ei. Îşi îndeplinise misiunea – să demonstreze că aveau o „relaţie" –, deci, din punctul lui de vedere, nu exista vreun motiv să mai zăbovească.

Se aşeză pe canapea şi rămase acolo nemişcată destul de mult timp. Trebuia să reflecteze serios, şi întotdeauna reuşea să se concentreze mai bine dacă putea să stea pur şi simplu locului, încuindu-se cu totul în mintea ei, sau poate era vorba mai degrabă de a lăsa *afară* orice altceva, ceea ce includea şi stimulii fizici.

Nu avusese nevoie de psihanaliză pentru a-şi da seama, cu ceva ani în urmă, că educaţia ei şi progresul ei accelerat prin şcoală se adăugaseră propriei personalităţi, făcând din ea o ciudată, ceea ce nu o deranjase. De ce să-şi facă griji că nu învăţase niciodată cum să relaţioneze cu sexul opus la nivel social şi emoţional când oricum nu găsise printre reprezentaţii sexului masculin pe nimeni cu care să fie interesată să relaţioneze? Aşadar, nu regretase niciodată relaţia ei desincronizată cu restul lumii – până în acel moment.

Acum, pentru prima data, se simţea puternic atrasă de un bărbat şi voia ca şi el să fie atras de ea. Dar ce trebuia să facă pentru a obţine acest lucru? Pe vremea când alte fete învăţau asemenea lucruri, ea studia fizică. Era expertă în optica laser, dar nu ştia absolut nimic despre cum să flirteze.

De ce nu încercase să dobândească experienţă cu cineva mai puţin dificil – de exemplu, vreun alt fizician care să-şi fi petrecut mai mult timp printre cărţi decât printre oameni şi care să fie, la rându-i, mai

timid în societate? Dar nu, ea se trezise să cadă pradă unei *atracţii* copleşitoare faţă de un pilot de vânătoare şmecher, un bărbat care putea să facă femeile sa leşine ţintuindu-le cu ochii lui albaştri şi sclipitori ca diamantele. Nu trebuia sa fie expertă în sărutat ca să-şi dea seama ca el *sigur* era, şi avea vaga bănuială că se făcuse de ruşine. El doar o ţinuse de mână, după cum îi promisese, iar ea practic sărise pe el. Îşi amintea clar cum se împinsese în el şi se frecase de el ca o pisică şi cum îi trecuse prin minte că avea să cadă grămadă la picioarele lui.

Se purtase frumos cu ea în seara asta. O tratase ca pe un prieten, o lăsase să se relaxeze şi se distrase. Nu mai ţinea minte când făcuse ultima dată ceva atât de inutil, dar care să-i facă plăcere. Jocurile pur şi simplu nu făcuseră parte din copilăria ei; părinţii ei îi supravegheaseră atent activităţile pentru a se asigura că erau orientate spre progresul ei educaţional. Ea nu avusese cuburi cu litere, ci folosise cărți cu imagini. În apărarea părinţilor ei – trebuia să recunoască – fusese un copil nerăbdător, care devenea iritabil când ritmul activităţii nu ţinea pasul cu viteza minţii ei lacome şi curioase. Copilăria ei nu fusese nefericită, doar diferită, şi luase singură deciziile importante din viaţă.

Acum tatona terenul pe un teritoriu necunoscut, dar prefera ca în orice situaţie să ia taurul de coarne. Nu prea ştia cum să folosească armele cu care o înzestrase natura, dar Joe Mackenzie era pe punctul de a deveni ţinta lor.

Primul pas în rezolvarea oricărei probleme presupunea o documentare temeinică. Era încă suficient de devreme cât să găsească multă lume trează, şi descoperi că o mulţime dintre femeile angajate în aviaţia americană se arătară dispuse să îi împrumute reviste cu articole care, după părerea ei, luau în discuţie problema vizată de ea, ba chiar reuşi să găsească destul de multe materiale despre piloţii de vânătoare în general. Era capabilă să citească extrem de rapid şi rămase trează timp de câteva ore, răsfoind reviste ce conţineau articole de natură a-i stârni curiozitatea, precum „El e rău, rău, rău – atunci de ce îl mai iubeşti?” şi „Cum să separi grâul de neghină – când să nu renunţi”. Titlurile cu subînţeles păreau la modă, asemenea fotografiilor lucioase cu femei de un metru şaptezeci şi cinci înălţime care cântăreau circa cincizeci de kilograme, din care cel mai greu atârnau, în mod evident, părul şi sânii. Învăţă cum să-şi dea seama dacă bărbatul o înşela şi cum să se răzbune. Învăţă cum să se lanseze în afaceri imobiliare sau cum să-şi înființeze propria companie, cum să câștige la black-jack – memoră respectivul articol – şi unde să-şi petreacă vacanţele în Europa. Interesante articole. Poate chiar avea să se aboneze.

Materialul despre piloţii de vânătoare era şi mai interesant.

Ajunse la birou înainte de ivirea zorilor, îmbrăcată într-o salopetă largă şi subţire. Când îşi alesese hainele în dimineaţa aceea, dorinţa de a seduce dusese o scurtă bătălie cu nevoia de confort, iar cea dintâi pierduse fără drept de apel. Temperatura ajungea la patruzeci de grade Celsius în timpul zilei, pentru numele lui Dumnezeu!

Scoase fişa de date pentru testele din ziua respectivă şi începu să le verifice din nou, propunându-şi să îi pună lui Cal câteva întrebări despre programul computerizat. Făcuse o a doua specializare în programare, care i se păruse o completare bună pentru cunoştinţele ei de fizică, iar aceasta se dovedise într-adevăr utilă de câteva ori. Porni calculatorul şi începu să verifice testele pe el, pentru a se asigura că totul era atât de impecabil pe cât era omeneşte posibil.

— De cât timp eşti.

Caroline ţipă când auzi vocea chiar în spatele ei şi sări în picioare, răsucindu-se şi răsturnându-şi scaunul. Mâna lui Joe se ridică rapid şi-i prinse pumnul drept, exact înainte să-l lovească în faţă, şi o fracţiune de secundă mai târziu îi prinse şi pumnul stâng în cealaltă mână, ambele mişcări fiind executate fulgerător.

— Să nu mai faci asta vreodată! ţipă ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a se uita mânioasă la el, înălțându-și bărbia şi împingând-o în faţă, spre a lui. Ochii ei încă mai erau mari de spaimă. Ce încerci să faci, să-mi provoci un atac de cord? De acum încolo, *fluieră* înainte să ajungi la uşă!

Cu o mişcare rapidă, Joe îi răsuci braţele, ducându-i-le la spate, continuând să-i strângă pumnii în palmele lui. Gestul o aduse cu sânii ferm lipiţi de el şi prinsă în braţele lui.

— N-am vrut să te sperii, spuse el încet. Dar, dacă prima ta reacţie e întotdeauna să ataci, ar trebui să înveţi cum s-o faci corect, ca să nu ajungi în genul de bucluc în care te afli acum.

Văzu o licărire de interes aprinzându-se în ochii ei albaştri-verzui şi îşi dădu seama că reuşise cu succes să-i abată atenţia de la faptul că încă o ţinea prizonieră.

Caroline analiză situaţia. Încercă pentru o clipă să-şi tragă braţele, dar el o ţinea ferm şi nu avea cum să se elibereze din acea strânsoare ca de menghină. Şi era prea înalt pentru a-l lovi în faţă cu capul.

— Îmi rămâne opţiunea de a te călca pe picior sau chiar de a te lovi în gleznă ori în genunchi.

— Da, dar eşti prea aproape şi nu ai putea să-ţi iei suficient avânt. Poţi să mă răneşti, dar nu suficient cât să mă faci să-ţi dau drumul. Dacă aş fi un atacator, scumpo, ai fi în mare bucluc.

Caroline se zvârcoli, încercând din nou să se elibereze, testându-și capacitatea de-a se mişca. Braţele lui erau strânse în jurul ei, apăsând-o cu forţă de corpul lui musculos. Caroline se înfioră, surprinsă de

plăcerea pe care o simţea, învăluită de căldura şi parfumul lui. Mirosea delicios; nu remarcase niciodată vreun alt bărbat care să miroasă aşa ca Joe, şi nu era doar mirosul proaspăt de săpun rămas pe pielea lui. Era un parfum fierbinte, de mosc, subtil şi puternic, ce o făcea să-şi dorească să-şi îngroape nasul în pielea lui şi să inspire cu nesaţ. Efectele se dovediră puternice şi rapide; sânii începură s-o furnice, sfârcurile i se întăriră şi simţi o tensiune fierbinte în vintre.

Îşi drese vocea şi încercă să-şi abată gândurile de la reacţiile corpului; se aflau în birou, ce naiba. Faptul că se răzgândise şi îşi dorea dintr-odată să experimenteze mai mult din ceea ce se putea petrece între un bărbat şi o femeie nu însemna că voia să o facă *aici*.

— Ăăă. Deci ce ar trebui să fac dacă vreau să atac?

— Ar trebui să înveţi mai întâi să te baţi, răspunse el şi depuse un sărut rapid, plin de forţă, pe gura ei, eliberând-o din strânsoare.

Caroline simţi furnicături în buze după sărut, şi atunci le linse. Privirea lui Joe alunecă spre gura ei şi se întunecă. Caroline încercă să adopte un ton nonşalant, pentru a ascunde faptul că tremura din cap până în picioare:

— Deci ce îmi recomanzi? întrebă ea, îndreptând scaunul şi ieşind rapid din programul deschis pe calculator, doar pentru a-şi găsi o ocupaţie. Stinse calculatorul şi se întoarse spre el cu un zâmbet luminos. Arte marţiale?

— Stilul de luptă murdar de pe străzi ar fi mai bun. Te învaţă să câștigi pe orice cale şi să laşi naibii ideea de luptă dreaptă. E singurul stil pe care ar trebui să-l foloseşti vreodată ca să te baţi.

— Adică să arunc pământ în ochii tipului şi chestii dintr-astea?

— Orice funcţionează. Ideea e să câștigi şi să rămâi în viaţă.

— Tu aşa te baţi? întrebă ea. Simţea o nevoie disperată să se aşeze, atât de tare îi tremurau picioarele, dar în acest caz Joe ar fi fost mult mai înalt decât ea, iar gândul acesta o înspăimânta. Făcu un compromis şi se sprijini de marginea biroului. Aşa îşi învaţă mai nou aviaţia americană piloţii?

— Nu, aşa am fost învăţat să mă bat când eram copil.

— Cine te-a învăţat?

— Tatăl meu.

Presupunea că era unul dintre ritualurile de ataşament masculin. Pe ea tatăl ei o învăţase analiză matematică, dar nu era chiar acelaşi lucru.

— Am făcut cercetări despre piloţii de vânătoare, spuse ea. E o lectură interesantă. Din anumite puncte de vedere, eşti stereotipul perfect.

— Chiar aşa?

Îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet foarte alb, deşi poate că, de fapt, nu era un zâmbet.

— Ei bine, din unele puncte de vedere, eşti atipic. Eşti neobişnuit de înalt, potrivit mai degrabă pentru a pilota un bombardier nu un avion de vânătoare. Dar piloţii de vânătoare sunt, de regulă, inteligenţi, agresivi, aroganţi şi hotărâţi – poate „încăpățânați" e un termen mai potrivit – ca nişte buldogi. Vor să deţină controlul tot timpul.

Joe îşi încrucişă braţele peste piept, cu genele întunecate umbrindu-i ochii sclipitori.

— Piloţii de vânătoare au o vedere excelentă şi reacţii rapide. Cei mai mulţi dintre voi aveţi ochi albaştri sau de culoare deschisă, deci te potriveşti profilului din acest punct de vedere. Şi uite şi o parte interesantă. Piloţii de vânătoare au, de regula, mai multe fete decât băieţi, când devin părinţi.

— O să-mi facă plăcere să verific asta, spuse el tărăgănat.

Caroline îşi drese vocea.

— De fapt, eu credeam că s-ar putea să ştii deja.

Joe ridică din sprâncene.

— Cum aşa?

— Am remarcat, *să ştii,* că lumea te strigă Prăsilă. Am presupus că e din cauză că o faci atât de bine.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet leneş.

— Productivitatea mea în materie de urmaşi nu are nicio legătură. Mi se spune aşa fiindcă sunt metis de indian.

Caroline fu atât de surprinsă, încât nu reuşi decât să se zgâiască la el.

— Amerindian?

Joe ridică din umeri.

— Poţi să spui şi aşa, dar eu m-am considerat dintotdeauna indian. Faptul că schimbi eticheta nu modifică nimic altceva.

Vocea îi era neutră, dar o privea cu atenţie.

Caroline îl studie la fel de atentă. Pielea îi era cu siguranţă suficient de întunecată, cu o nuanţă de bronz profund pe care ea o atribuise expunerii excesive la soare. Părul îi era bogat, negru şi drept, pometii sculptaţi înalţi şi proeminenţi, nasul subţire cu puntea nazală înaltă, iar gura îi era senzuală şi frumos conturată. Ochii lui erau însă neobişnuiţi. Se încruntă şi spuse acuzator:

— Atunci cum de ai ochii albaştri? Albastrul este dat de o genă recesivă. Ar trebui să ai ochi de culoare închisă.

Joe aşteptase concentrat să vadă cum avea să reacţioneze la aflarea originii lui, dar, când auzi răspunsul ei, ceva din el se relaxă. Cum altfel să reacţioneze Caroline dacă nu cerând informaţii suplimentare? Nu era şocată sau dezgustată, cum fuseseră alţi oameni, de amestecul de sânge din venele lui, nici măcar stârnită, cum se întâmpla uneori – deşi se obişnuise cu asemenea reacţii, fiindcă femeile erau stârnite şi de profesia lui. Nu, ea se concentrase direct pe problema genetică a

ochilor lui albaştri.

— Părinţii mei au fost amândoi metişi, îi explică el. Din punct de vedere genetic, sunt încă pe jumătate indian, pe jumătate alb, dar am moştenit gena recesivă de la ambii mei părinţi. Sunt un sfert Comanche, un sfert Kiowa şi pe jumătate alb.

Caroline aprobă din cap mulţumită, acum că misterul ochilor lui fusese explicat. Insistă, din pur interes, pe marginea subiectului.

— Ai fraţi sau surori? Ce culoare au ochii lor?

— Trei fraţi şi o soră. Fraţi şi soră semivitregi, mai exact. Mama mea a murit când eram bebeluş. Mama mea vitregă e albă şi are ochii albaştri. La fel şi cei trei fraţi ai mei. Tata se întreba dacă avea să facă vreodată un copil cu ochii negri – până s-a născut sora mea.

Caroline fu fascinată că se putuse strecura puţin în viaţa lui de familie.

— Eu sunt singură la părinţi. Când eram mică, mi-am dorit foarte mult un frate sau o soră, spuse ea, fără a conştientiza regretul din propria voce. A fost distractiv?

Joe chicoti şi agăţă scaunul cu piciorul, întorcându-l astfel încât să îşi poată aşeza corpul înalt în el. Caroline rămase sprijinită de marginea mesei, captivă acolo, fiindcă Joe îi stătea în cale, dar el nu mai era atent la acest lucru.

— Aveam şaisprezece ani când tata s-a căsătorit cu Mary, aşa că nu am crescut cu ei, dar a fost distractiv în alt fel. Eram suficient de mare cât să apreciez bebeluşii şi să am grijă de ei. Cele mai frumoase momente erau când veneam acasă în permisie şi se îngrămădeau în jurul meu ca nişte mici maimuţe. Tata şi Mary pleacă întotdeauna să-şi petreacă noaptea singuri când sunt eu acolo, iar copiii rămân doar cu mine. Nu mai sunt mici, dar îmi face în continuare plăcere.

Caroline încercă să şi-l imagineze pe acest bărbat masiv şi ameninţător relaxat şi înconjurat de copii. Simplul fapt că vorbea despre ei îi îmblânzise chipul. De-abia când îl văzu astfel îşi dădu seama ce barieră ridicase între el şi restul lumii, fiindcă între el şi familia lui nu exista nicio barieră. În preajma lor uita de rigoarea ce îi caracteriza fiecare mişcare, renunţa la detaşarea ce se reflecta în expresia şi în ochii lui. Relaţia pe care o avea cu echipa lui era diferită. Era vorba despre acea camaraderie ce ia naştere într-un grup ai cărui membri lucrează împreună şi se bazează unul pe celălalt timp îndelungat. Nu era o relaţie foarte personală, şi într-o oarecare măsură situaţia chiar îi *impunea* să-şi păstreze controlul. Caroline se simţi dintr-odată singură şi uşor pierdută fiindcă nu era inclusă în micul lui cerc intim. Şi-ar fi dorit să lase garda jos şi cu ea, să-i permită să vadă bărbatul de dincolo de mască şi să se apropie de el. Ca urmare a recentei treziri a conştiinţei ei femeieşti, avu o altă revelaţie, una care o duru chiar mai tare: şi-ar fi dorit ca el s-o dorească suficient de mult

cât să lase deoparte acea atitudine înspăimântătoare de om care deţine controlul. O durea faptul că Joe nu simţea asta, iar ea o ştia. Şi mai înspăimântător era însă gândul că acest lucru nu ar fi contat pentru ea dacă nu ar fi fost mult mai implicată emoţional decât crezuse iniţial.

Îşi dădu seama că se zgâia în tăcere la el de câteva minute lungi, iar el o privise la fel de tăcut, cu o sprânceană uşor arcuită, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să spună ceva. Caroline roşi fără să ştie de ce. Joe se ridică uşor şi se îndreptă spre ea, oprindu-se atât de aproape, încât picioarele lui le atingeau pe ale ei.

— Ce te frământă, drăguţo?

— Tu, spuse ea pe negândite.

De ce stătea atât de aproape? Pulsul ei se accelerase din nou. Ce anume din acea apropiere fizică îi anihila raţiunea şi îi stârnea la maximum toate simţurile?

— Ce anume în legătură cu mine?

Încercă să se gândească la o replică amuzantă şi relaxată, dar nu învăţase niciodată cum să-şi disimuleze sentimentele.

— Nu ştiu nimic despre bărbaţi. Nu ştiu cum să mă port în preajma lor sau cum să-i atrag.

Joe o privi cu o expresie ambiguă.

— Te descurci bine.

Ce voia să spună cu asta? Ea adoptase atitudinea directă care îi stătea în fire şi care punea întotdeauna bărbaţii pe fugă. Situaţia se dovedea mai dificilă decât anticipase ea. Descoperi că îşi frământa mâinile şi fu vag uluită de ea însăşi, fiindcă nu şi-ar fi închipuit niciodată că era genul care să-şi frământe mâinile.

— Serios? Bun. Nu am întâlnit niciodată până acum vreun bărbat pe care să-mi doresc să-l atrag, aşa că sunt cam derutată. Ştiu că tu ai sugerat să ne prefacem că avem o relaţie ca să mă lase în pace băieţii tăi, dar te-ar deranja foarte tare dacă mi-aş dori să devină mai reală?

— Cam cât de reală te gândeşti să fie? întrebă el uşor amuzat.

Din nou, Caroline se pierdu.

— Păi, de unde să ştiu eu? Eu ştiu doar că mă simt atrasă de tine şi mi-ar plăcea să fii şi tu atras de mine, dar n-am mai făcut asta niciodată, aşa că îmi ceri să intru într-un joc ale cărui reguli îmi sunt necunoscute. I-ai da o minge de fotbal cuiva care nici măcar n-a auzit de acest sport spunându-i: „Poftim, amice. Joacă fotbal”?

Ochii lui licăriră ca reacţie la tonul ei sever, dar vocea îi rămase calmă şi gravă când îi răspunse:

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Atunci? Întinse mâinile cu o expresie întrebătoare. Care sunt regulile? Asta, desigur, dacă nu ai nimic împotrivă să joci şi tu.

— O, îmi place să mă joc puţin din când în când.

Joe adoptase din nou un ton tărăgănat. Caroline îi aruncă o privire

nesigură, întrebându-se dacă o lua peste picior.

Joe îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o împinse puţin mai în spate pe birou. Caroline se prinse de braţele lui, înfigându-i unghiile în bicepşi. Nimeni nu-i mai atinsese şoldurile până atunci, cu excepţia unui bărbos prea entuziast care o ciupise de fund şi se trezise îmbrâncit peste un coş de gunoi, drept răsplată pentru eforturile lui. Muşchii de oţel pe care îi simţi acum sub degete o făcură să se îndoiască de faptul că ar fi putut să-l îmbrâncească pe Joe undeva.

El se apropie şi mai mult şi, cumva, se folosi de coapsele lui puternice pentru a-i deschide picioarele. Caroline coborî privirea, şocată. Joe era între picioarele ei. Îşi smuci capul pe spate, dar, înainte să poată spune ceva, Joe depuse un sărut uşor şi blând pe buzele ei. Contrastul dintre acel sărut blând şi poziţia lui foarte ameninţătoare între picioarele ei o derută.

Joe îi prinse faţa în palmă cu o mână, mângâind-o încet pe obraz, lăsându-și vârfurile degetelor să alunece uşor peste textura netedă şi catifelată a pielii ei. Cealaltă mână i se strecură în jurul fundului şi o trase ferm în faţă, până ajunse să se cuibărească în despicătura formată de coapsele ei. Inima lui Caroline bubui violent, şi i se tăie răsuflarea, pierzându-şi în acelaşi timp capacitatea de a rămâne dreaptă. Oasele i se lichefiară, şi se prăbuşi în braţele lui, făcând astfel, fără să vrea, ca îmbrăţişarea lor să fie şi mai intimă. Mădularul lui rigid pulsă lipit de carnea moale şi docilă dintre picioarele ei, şi simţi o zvâcnire similară declanşându-se undeva în adâncul ei.

Joe o sărută din nou, de data aceasta cu o dorinţă tot mai intensă. Incapabilă să se opună, Caroline deschise gura, supunându-se explorărilor limbii lui. Joe începu să-şi legene şoldurile spre ea, între coapsele ei depărtate, în acelaşi ritm în care limba lui îi penetra gura. Protuberanţa din pantalonii lui crescu şi se întări şi mai mult.

Simţurile ei o luară razna, aşa cum se întâmplase şi în noaptea precedentă. Limba lui se strecură adânc în gura ei, tachinându-i limba şi îndemnând-o să-i răspundă. Gustul lui era fierbinte şi ameţitor, pielea îi mirosea a săpun şi a bărbat. Sânii începură să-i pulseze şi, din nou, singura alinare păru să îi fie oferită de contactul cu pieptul lui tare şi musculos. Era aproape insuportabil de intens, dar alternativa ar fi fost să se smulgă din braţele lui, şi nu avea suficientă voinţă să o facă.

Ea nu, dar el da. Cumva, Caroline se trezi eliberată cu blândeţe şi aşezată la distanţă de el. Se clătină ameţită, iar el o prinse, mâinile lui aspre strângându-se pe braţele ei. Caroline ridică spre el o privire uşor sălbatică. Naiba să-l ia de autocontrol! De ce nu putea simţi măcar puţin din furtuna care o copleşise pe ea? Se excitase şi el, nu începea îndoială în privinţa *asta,* dar nu-şi pierduse stăpânirea de sine, în vreme ce ea se simţise pe punctul de a izbucni în flăcări.

— Regulile sunt simple, spuse el calm. Trebuie să îţi acord timp să te obişnuieşti cu ce înseamnă să atingi şi să fii atinsă şi să descoperi ce îţi place. O să ne mişcăm încet, mergând puţin mai departe de fiecare dată. Vin după tine la şapte diseară.

O sărută din nou şi plecă la fel de silenţios pe cât venise. Caroline rămase aşezată pe birou, încercând să-şi recapete controlul asupra inimii şi asupra plămânilor, străduindu-se să facă faţă senzaţiei dureroase de gol din corp. Intrase în bucluc. Intrase în ditamai buclucul. Începuse ceva ce o depăşea, dar nu ar fi renunţat nici dacă s-ar fi crezut în stare să o facă, şi avea o bănuială serioasă că oricum nu mai putea controla acest lucru.

Dacă nu cumva se înşela amarnic, Joe Mackenzie avea de gând să se implice într-o aventură cu ea. O aventură în toată regula, care avea să se lase cu episoade de goliciune şi partide de sex. Iar ea era dispusă să intre în jocul lui; se avânta cu ochii larg deschişi, ştiind foarte bine că, pentru el, cel mai probabil, nu avea să fie decât o aventură, în vreme ce pentru ea urma să însemne mult mai mult. El o să-şi păstreze întotdeauna stăpânirea de sine, sufletul lui de oţel avea să rămână întotdeauna ferit, detaşat şi neimplicat, în vreme ce ea era, la modul cel mai serios, pe cale de a-şi pierde inima.

capitolul 5

Testele decurseră bine în ziua respectivă, ceea ce era un lucru bun, căci Caroline era pierdută în ceaţă. Adrian îi aruncă un comentariu răutăcios când rămaseră singuri, iar ea îl derută răspunzându-i cu un zâmbet vag. Se sperie de propria ei lipsă de concentrare. Nu se mai confruntase niciodată cu o asemenea problemă; capacitatea ei de a se concentra era atât de mare, încât unul dintre profesorii ei de la facultate susţinuse că ar fi în stare să-şi continue lectura şi în timpul unui cutremur – şi nu se înşelase prea mult.

Nu ar fi crezut niciodată că un bărbat putea să-i tulbure cu totul procesele cognitive, mai ales că nu îi acorda atenţie în mod deosebit. Nici nu avea nevoie să o facă, îşi dădu ea seama. Îşi exprimase clar intenţiile cu o zi în urmă şi fusese văzut sărutând-o de noapte bună; pentru toată lumea de la bază, era femeia colonelului Mackenzie. El era masculul alfa, şi niciunul dintre ceilalţi bărbaţi nu ar îndrăzni să-i conteste alegerea făcută când venea vorba despre parteneră. Era uşor îngrozită de această dovadă a cât de puţin se schimbaseră lucrurile din preistorie şi până în prezent, deşi avusese şi ea o parte din vină prin faptul că intrase în jocul lui. Ideea merita analizată temeinic. Acceptase să intre în jocul acesta fiindcă sugestia lui i se păruse rezonabilă sau fiindcă el era masculul alfa, iar ea se simţise, în mod subconştient, obligată să i se supună?

Nici vorbă. Nu se simţise niciodată obligată, subconştient sau altfel, să se supună nimănui. Intrase în jocul lui fiindcă îi făcuse inima să bată nebuneşte, pur şi simplu, şi nu avea niciun rost să caute în continuare circumstanţe atenuante din dorinţa de a se scuza.

Când se întoarseră în birou pentru a discuta despre rezultatele testelor din ziua respectivă şi pentru a se pregăti pentru zborurile de a doua zi, Cal îşi trase scaunul lângă al ei.

— Deci… cum a decurs întâlnirea cu şeful cel mare?

Fără să vrea, Caroline se trezi că mâinile începură să-i tremure şi puse jos hârtiile pe care încercase să le citească.

— Foarte relaxată, fără pretenţii. De ce întrebi?

Spre surprinderea ei, văzu în ochii lui o expresie de îngrijorare.

— Ei bine, din câte ştiam, tu nu ai mai ieşit niciodată cu bărbaţi, şi voiam doar să mă asigur că nu îţi forţează mâna. E *totuşi* şeful cel mare în proiectul ăsta şi are o grămadă de influenţă, nu doar în faţa comandantului de la baza asta şi a băieţilor lui, ci chiar şi printre cei de la Pentagon.

Caroline fu impresionată de grija lui.

— Şi tu te gândeai că poate m-am simţit obligată să ies cu el ca să rămân în continuare un membru al echipei?

— Ceva de genul ăsta, da.

Caroline îl bătu pe mână, zâmbind.

— Mulţumesc, dar e totul în regulă.

— Bun. Adrian nu-ţi face prea multe probleme, aşa-i?

— Nu l-am băgat deloc în seamă, deci cred că nu.

Cal zâmbi şi se întoarse la biroul lui.

Caroline se uită la ceas. Mai erau trei ore şi jumătate până la şapte. Fusese dintotdeauna genul care uita de ea când se îngropa în muncă, dar, odată cu pierderea puterii de concentrare, devenise, evident, obsedată de trecerea timpului. Nu o avertizase nimeni niciodată că relaţionarea cu bărbaţii avea darul de a-ţi distruge eficienţa.

Aproape pentru prima dată în viaţa ei, plecă de la muncă odată cu toţi ceilalţi. Se grăbi să ajungă la locuinţa ei, porni aerul condiţionat şi intră la duş. De-abia când ieşi îşi dădu seama că nu ştia unde mergeau sau cum să se îmbrace.

Se zgâi la telefon. Ar fi putut să-l sune. Nu îi ştia numărul, dar asta nu era o problemă, fiindcă îl putea afla de la centralista bazei. Era cea mai rezonabilă opţiune. Ea credea cu tărie în a fi rezonabil, aşa că se aşeză pe pat şi formă numărul înainte să apuce să se convingă singură că nu proceda cum trebuia. Joe răspunse la primul ton de apel.

— Mackenzie.

Doamne, vocea lui părea şi mai profundă la telefon. Caroline inspiră adânc.

— Sunt Caroline. Unde mergem diseară?

Aşa, exact aşa trebuia. O întrebare direct la subiect, fără prostii, o simplă solicitare de informaţii.

— Îmbracă-te în fustă, răspunse el înnebunitor, neglijând întrebarea ei rezonabilă şi trecând direct la motivul din spatele acesteia. Ceva pe sub care să-mi pot strecura mâinile.

Receptorul îi păcăni în ureche, şi se zgâi la el. Ticălosul îi închisese telefonul în nas! Iar inima îi gonea nebuneşte din nou. La naiba, la naiba, la *naiba* cu el! Nu era corect. Era la un pas de-a se lăsa pradă panicii, copleşită de nerăbdare, de teamă şi dorinţă, iar pulsul lui era probabil la fel de domol ca al unui om de piatră.

Fustă? După un asemenea comentariu, avea noroc că nu-şi luase tălpăşiţa. În niciun caz nu avea să urce în maşină cu el aşteptându-se din clipă în clipă să-i simtă mâinile fierbinţi şi bătătorite alunecându-i în sus pe coapse. Dacă şi-ar fi ţinut gura, poate ar fi purtat o fustă, fiindcă era mai răcoroasă, dar, dacă făcea asta acum, însemna automat că-i permitea să-şi vâre mâinile – şi doar Dumnezeu ştie ce altceva – pe sub ea. Şi nu era vorba că nu ar fi vrut s-o facă, dar hotărâseră să o

ia încet, iar asta nu i se părea deloc încet, şi, chiar dacă ar fi fost, şi-ar fi dorit să aibă totuşi un oarecare control asupra situaţiei. Ce voia de fapt cu adevărat era să-l facă pe el să-şi piardă stăpânirea de sine, să-l stârnească, să-l tulbure şi să-l aducă în pragul nebuniei, aşa cum îi făcuse el ei.

Se aşeză pe pat şi inspiră adânc de câteva ori. Poate călugăriţele ştiau ele ceva. Era evident că bărbaţii dăunau sănătăţii mintale a femeilor.

Îşi luă o pereche de pantaloni milităreşti şi o cămaşă albă mulată. Nu avea de gând să se conformeze dorinţei lui de a purta fustă. Adică nu se conforma deloc.

Joe bătu la uşă la ora şapte fix şi, când Caroline îi deschise, izbucni în râs.

— Ce ţi-ai închipuit? întrebă el, chicotind. Că sunt un lup mare şi rău gata să te înfulece?

— Mi-a trecut şi asta prin minte.

Joe o urmări verificând de două ori toate dispozitivele din locuinţa minusculă, apoi încuind şi verificând de două ori uşa. Era cu adevărat o femeie prudentă. Îşi petrecu braţul pe după talia ei şi o conduse la camionetă.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, spuse el liniştitor. Nu am de gând să te mănânc. Se scurseră trei secunde înainte să adauge, murmurând: Nu încă.

O simţi tresărind. Amestecul ei neobişnuit de sexualitate şi lipsă de experienţă îl înnebunea încetul cu încetul. Când o săruta, îi răspundea cu o căldură şi o intensitate ce îl aduceau în pragul violenţei, dar în acelaşi timp simţea că era gata să o ia la fugă în orice moment. De câte ori o vedea, se ducea cu gândul la o mânză care întâlneşte pentru prima oară un armăsar, agitată şi gata oricând să muşte sau să dea din copite, emanând în acelaşi timp un miros ce îi arăta armăsarului că era mai mult decât pregătită pentru montă, iar el înnebunea de dorinţa de a-i oferi ceea ce aştepta. Ei bine, calmase destule iepe – şi pentru călărie, şi pentru muncă – şi ştia exact cum să o facă.

O urcă în camionetă înainte ca ea să apuce să se răzgândească şi ocoli maşina pentru a ajunge la scaunul şoferului. Propunerea pe care i-o făcuse Caroline în acea dimineaţă îi zăbovise toată ziua în minte, la fel ca exprimarea ei fără ocolişuri. Caroline nu ştia cum să flirteze sau să ispitească un bărbat; dăduse pur şi simplu cărţile pe faţă, expunându-şi în acelaşi timp orgoliul. Joe simţise dorinţa de a o lua în braţe şi a o ţine strâns, de a-i spune că trebuia să înveţe să se protejeze mai bine de atât. Era complet lipsită de apărare, şi nici măcar nu conştientiza acest lucru. Totul la ea era direct, fără abateri sau subterfugii. Nu i se mai întâmplase niciodată ca o femeie să îl solicite astfel, să-i ceară să o înveţe despre bărbaţi şi sex. Fusese pe jumătate

excitat toată ziua, blestemându-și în gând uniforma strâmtă.

Acum era în ţinuta lui obişnuită de civil, blugi şi ghete, dar blugii îl strângeau şi mai tare. Se foi jenat, încercând să-şi întindă piciorul pentru a-şi face mai mult loc. La naiba, trebuia fie să se descotorosească de pantaloni, fie să scape cumva de erecţie – de preferat amândouă, şi exact în această ordine.

— Unde mergem de data asta? întrebă ea, dându-și la o parte părul bătut pe care vântul i-l flutura pe faţă.

— Îţi place mâncarea mexicană?

Privirea ei se aprinse.

— *Taco,* toarse ea. *Enchilada. Sopapilla.*

Joe râse.

— Am priceput. Când ea îşi dădu din nou părul de pe faţă, o întrebă: Ai prefera să închid geamurile şi să pornesc aerul condiţionat?

— Nu, îmi place. Ezită puţin înainte de a recunoaşte: Maşina mea e decapotabilă.

Joe zâmbi şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra drumului. Ar fi trebuit s-o cheme Paradox, căci era un şir nesfârșit de caracteristici ce se băteau cap în cap.

Cinară la restaurantul lui mexican favorit din Vegas, unde se găseau cele mai gustoase *enchiladas* pe care le mâncase vreodată, la care se adăugase un pahar de margarita cu gheaţă. Toate acestea o relaxară şi o făcură să uite de orice neliniște. Joe bău doar apă la cină, ceea ce ei i se păru ciudat.

— Credeam că piloţii sunt mari amatori de băutură, spuse ea.

— Cei mai mulţi dintre noi îşi iau porţia de suc de pilot, spuse el leneş.

— Dar nu şi tu?

— Nu. Există un interval de timp în care nu trebuie să bei dacă ştii că urmează să zbori în ziua următoare, dar eu consider că e prea permisiv. Vreau să am control perfect asupra mea şi asupra aeronavei mele. Legile fizicii nu sunt prea blânde la doi machi. Ridică paharul cu apă într-un mic toast. Mai mult, sunt metis de indian. Eu nu beau. Deloc.

Caroline aprobă scurt din cap, ca şi cum ar fi apreciat logica gândirii lui.

— Dacă este chiar atât de periculos, de ce unii piloţi beau totuşi?

— Ca să se relaxeze. Stăm sub tensiune atâta timp, cu adrenalina gonind ca focul prin venele noastre, încât nu mai reuşim să ne deconectăm de la acea stare. Ne riscăm vieţile în fiecare clipă cât suntem în aer, chiar şi în timpul zborurilor de rutină. La naiba, nici nu există, de fapt, zboruri de rutină.

Caroline dădu să-l întrebe ceva legat de Night Wing, dar îşi aminti unde se aflau şi o lăsă pentru altă dată. Securitatea nu era ceva care să

poată fi luat în glumă.

— Ce urmează acum? întrebă Caroline după cină, dar imediat îşi dori să nu o fi făcut.

Îşi dori şi să nu fi băut acel pahar de margarita. Înţelegea la ce se referise Joe când vorbise despre nevoia de control deplin.

— Acum, scumpo, ne jucăm.

Şi, într-adevăr, merseră să se joace. Zece minute mai târziu, se aflau pe un teren de minigolf.

Caroline cântări crosa nesigură.

— N-am mai făcut asta niciodată.

— Se pare că vei avea parte de o mulţime de premiere cu mine, răspunse el cu acel calm înnebunitor ce-l caracteriza.

Caroline se încruntă şi ridică în aer crosa ca pe o bâtă.

— Poate că nu.

Joe o sărută, luându-i între timp crosa din mână cu o mişcare atât de rapidă, încât o lăsă buimacă. Posomorâtă, Caroline îşi spuse că, dacă ar fi trăit în Vestul Sălbatic de altădată, ar fi fost pistolar.

— Prima ta lecţie, spuse el, răsucind-o astfel încât ajunse cu spatele la el. Petrecându-şi braţele în jurul ei, îi strânse mâinile în jurul mânerului în poziţia corectă şi îi arătă cum să îşi ia avânt, cu mişcări fine şi controlate, lovind mingea cu o forţă măsurată atent. Forţa nu contează la minigolf; jocul presupune gândire logică şi coordonare.

Joe reuşi însă să bage mingea în gaură încă de la prima pistă.

— Tu ai mai făcut asta, îl acuză Caroline.

— Printre altele.

— Regulă nouă. La fiecare comentariu cu subînţeles, îţi calculăm o lovitură în plus la scor.

— Bun. Mai multe lovituri înseamnă că va dura mai mult timp.

Caroline ar fi vrut să arunce cu mingea în el şi să plece furioasă de pe teren, dar, în schimb, se cutremură de râs şi adăugă cu fermitate încă o lovitură pe fişa lui de scor. Regulile erau reguli.

Spre surprinderea ei, părea să aibă capacitatea necesară de a estima distanţa, forţa şi direcţia şi se dovedi un competitor pe măsura lui, deşi nu mai jucase niciodată. Joe era prea agresiv din fire pentru a ceda în favoarea ei şi se hotărî să o învingă, dând dovadă de o concentrare intensă şi de o excelentă coordonare între mână şi ochi. Caroline era la fel de hotărâtă, iar partida se desfăşură în cea mai mare parte în tăcere, terminându-se la egalitate. Joe sublinie că era remiză doar din cauza loviturii de penalizare pe care o adăugase ea la scorul lui.

— Atunci hai să mai jucăm o dată, îl provocă ea. Lăsăm deoparte partida asta, şi cel care e mai bun la două din trei câştigă.

— De acord.

Fură nevoiţi să joace alte cinci partide, căci încă două se terminară

la egalitate. Joe câștigă primă partidă, Caroline pe cea de-a doua, iar următoarele două se sfârșiră cu remize; Joe puse capăt concursului, în final, câștigând cea de-a cincea partidă la diferenţă de o lovitură.

Caroline stătea îmbufnată în momentul în care merseră să returneze crosele, iar Joe îşi aminti expresia întipărită pe chipul ei cu o seară înainte, când aparatul de la cazinou îndrăznise să-i înghită monedele fără a-i oferi nimic în schimb. Îi trecuse prin cap, pentru o fracţiune de secundă, că ea mai avea puţin şi desfăcea maşinăria în bucăţele, dar apoi aceasta o răsplătise. Nu încăpea îndoială, Caroline nu susţinea că ştia să piardă cu eleganţă. Nu îi plăcea. Iar el o înţelegea, fiindcă nici lui nu îi plăcea.

Când se întorceau spre bază, Joe încetini şi ieşi de pe drum, apoi duse maşina circa un sfert de kilometru prin deşert înainte de a opri. Stinse luminile şi opri motorul, iar tăcerea nopţii se revărsă prin geamurile deschise.

— Eşti pregătită pentru o nouă premieră?

Caroline se crispă.

— Ce fel de premieră?

— Parcarea.

— Mulţumesc, dar am fost testată la asta când mi-am luat permisul de conducere.

Joe chicoti la auzul comentariului ei țâfnos, dar detectă neliniştea din spatele lui.

— Uite care sunt regulile noastre de giugiuleală. Prima: nu am să fac dragoste cu tine. Când vei face dragoste pentru întâia dată, va fi într-un pat, nu pe bancheta unei camionete. A doua regulă: ne vom păstra majoritatea hainelor pe noi, fiindcă, dacă nu, vei ajunge totuşi să ai prima partidă de amor pe bancheta unei camionete.

Caroline îşi drese vocea.

— Pare destul de frustrant.

— Aşa şi este. Tocmai ăsta e şi scopul în a parca şi a ne giugiuli.

Râse şi se lăsă să alunece de sub volan, apoi o ridică şi o trase la el în poală. După ce se mai foi puţin, ajunse sprijinit cu spatele de portiera din dreapta şoferului şi cu picioarele lungi întinse pe banchetă, în vreme ce ea era întinsă în dreapta lui, pe jumătate pe banchetă şi pe jumătate pe el, cu capul pe umărul lui şi cu faţa ridicată înspre a lui, iar el o săruta relaxat.

Dacă geamurile ar fi fost închise, s-ar fi aburit. Gura lui se mişca încet, fierbinte şi plină de pasiune, făcând-o să uite de timp. Pulsul lent al plăcerii începu să-i bubuie în vene, şi ridică braţele, încolăcindu-le în jurul gâtului lui.

Palma lui îi acoperi sânul, iar şocul o cutremură, făcând-o să-şi retragă gura. Joe i-o asedie din nou fără milă, înăbuşindu-i protestul instinctiv, astfel că ea nu reuşi decât să scâncească cu gura lipită de a

lui. Pe măsură ce şocul se atenuă, începu să scâncească de plăcere, iar sfârcul ei se întări ca o mărgea sub straturile de textile.

— Îţi place? murmură el. Sau vrei să mă opresc?

Îi plăcea, poate prea mult, şi nu voia să se oprească. Simţea în sân furnicături şi pulsaţii, căldura născută aici răspândindu-se în jos spre zona ei inghinală. Degetele lui puternice frământau încet, având grijă să nu-i provoace durere; apoi găsi sfârcul contractat şi i-l frecă prin cămaşă. Caroline gemu şi se arcui spre el.

— Caroline? o întrebă el. Spune-mi, vrei să mă opresc? Sau mai vrei?

— Nu te opri, spuse ea, cu o voce aspră de încordare. Te rog, nu te opri!

Joe o sărută liniştitor.

— N-am să mă opresc. Am să-ţi deschei cămaşa şi am să-mi strecor mâna înăuntru. În regulă?

Cum se aştepta să poată suporta aşa ceva când deja se simţea pe punctul de a se frânge într-o mie de bucăţele? Dar, imediat ce o spuse, îşi dădu seama că voia să-i simtă mâna pe sânul ei gol, că barierele reprezentate de materialul dintre ei erau prea înnebunitoare pentru a putea fi tolerate.

— În regulă, şopti ea, şi, cumva, mâna lui îşi făcu de lucru cu nasturii cămăşii lui, în vreme ce ea o descheie pe a ei.

Voia să-i simtă pielea goală la fel de mult cum voia să-i simtă atingerea.

Degetele lui lungi se strecurară sub cămaşa ei descheiată şi alunecară uşor peste marginile sutienului ei, oprindu-se la închizătoarea din mijloc.

— Hmm, bun, spuse el şi desfăcu abil articolul de îmbrăcăminte.

Caroline se simţi brusc vulnerabilă când sutienul îşi relaxă strânsoarea; apoi mâna lui alunecă înăuntru, şi toate terminaţiile ei nervoase se răzvrătiră. Palma lui era fierbinte şi aspră, pielea ei bătătorită zgâriindu-i sfârcurile umflate când el le mângâie şi le ciupi uşor. Se auzi gemând şi îşi îngropă faţa în umărul lui pentru a înăbuşi sunetul.

Joe se foi pe scaun pentru a se întoarce mai pe o parte, iar ea să poată sta mai bine întinsă. Caroline se simţea ca o păpuşă, incapabilă să-l împiedice să o mişte după cum dorea. Joe îi desfăcu larg cămaşa, dezgolindu-i sânii în lumina puternică a stelelor ce străluceau prin parbriz. Caroline văzuse alţi bărbaţi făcând acest lucru femeilor în filme, dar, chiar şi aşa, fu luată prin surprindere când Joe îşi plecă uşor capul şi îi cuprinse un sfârc cu gura, trăgându-l spre el cu o mişcare de încolăcire a limbii. Caroline se arcui puternic, biciuită de senzaţii atât de delicioase şi de insuportabile, încât întregul corp începu să-i tremure. El o controlă cu mâinile lui incredibil de

puternice, apăsând-o cu picioarele lui musculoase şi împingând-o în jos spre banchetă. Şi, cumva, ajunse deodată deasupra ei.

Inima ei bătea dureros de tare, iar sângele îi bubuia în vene. Se agăţă de el, abia reuşind să respire, până când corpul ei se obişnui cu greutatea lui şi cu tăria necruţătoare. Noutatea şocantă a experienţei se adăuga unei senzaţii mai profunde şi mai primitive de bine. Joe îşi schimbă poziţia, îndepărtându-i picioarele şi instalându-se între ele, apăsând creasta tare a bărbăţiei lui peste cutele ei moi.

— Aşa vom sta când vom face dragoste, îi şopti el, depunând fără grabă săruturi pe gâtul şi clavicula ei, apoi coborî să îi sugă cu putere ambii sâni, lăsându-i sfârcurile contractate, ude şi dureros de sensibile la aerul nopţii în clipa când ridică din nou capul. Atenuă senzaţia de răceală cu greutatea fierbinte a pieptului lui.

Vocea îi răsună încet, aproape ca un foşnet mut în urechea ei:

— Aşa am să mă mişc, încet şi uşor, până ajungem amândoi aproape de orgasm.

Îşi legănă şoldurile lent, apăsându-şi ritmic sexul de ea. Corpul lui Caroline se ridică pentru a înlesni contactul, şoldurile ei zvelte încordându-se şi întinzându-se. Voia să vorbească, să îl implore să facă numaidecât ceva pentru a domoli acea tensiune insuportabilă din ea, dar nu reuşi decât să inspire gâfâit şi să-şi înfigă unghiile în umerii lui într-o încercare de a-i transmite nevoia ce-o mistuia.

— Apoi, când va sosi clipa, când nu vom mai putea suporta, am să încep să mă mişc mai rapid şi mai în forţă, penetrându-te tot mai adânc.

Caroline scoase un sunet sălbatic, strident, rugător, deschizându-şi coapsele mai larg şi ridicându-le pentru a le strânge în jurul şoldurilor lui. Glezna i se lovi de volan, şi se bucură de această întrerupere, căci uşoara durere resimţită îi reduse din preocuparea primitivă a corpului, însă nu îndeajuns. Se zvârcoli sub el, înnebunită de fierbinţeală, de dorinţă şi de o nevoie profundă şi dureroasă de a umple un gol.

Lui Joe i se tăie răsuflarea în faţa frumuseţii ei sălbatice, aspre şi impunătoare, cu chipul luminat doar de strălucirea stelelor. Corpul îi era fierbinte, tensionat şi neîmblânzit, cerând o satisfacţie pe care nu o cunoscuse încă, dar a cărei tentaţie o împingea tot mai mult spre marginea prăpastiei. Voia să-i descheie pantalonii şi să îi tragă jos, apoi să-şi dezgolească şi el sexul şi să se înfigă în ea, rapid şi în forţă, exact cum îi spusese. Voia s-o vadă goală, întinsă în faţa lui pe un pat care să o protejeze de forţa penetrării lui. Voia s-o posede cu o dorinţă carnală urgentă şi violentă, cufundându-se în feminitatea ei pe la spate, astfel încât fesele ei să se lovească de abdomenul lui cu sunetele primitive ale actului sexual. Sângele strămoşilor lui îi gonea fierbinte şi tumultuos prin vene, sânge de războinici, necomplicaţi şi la fel de plini de forţă ca elementele naturii. Îşi dăduse seama că era sălbatică

încă de prima dată când o văzuse, o sălbăticie ce fusese înăbuşită şi controlată, dar care exista totuşi în ea, aşteptând doar să iasă la iveală.

Nu intenţionase să ajungă atât de departe, dar Caroline era ca un foc viu în braţele lui, reacţionând imediat şi în forţă. Erecţia lui se întindea dureroasă sub blugi, cerându-i eliberarea, şi îşi dădu seama cu întristare că nu ar fi nevoie de prea mult. Dar bancheta camionetei lui nu era locul potrivit pentru a-i răpi virginitatea; era prea înghesuit, prea inconfortabil, prea nepotrivit, şi, totodată, îi promisese că nu avea să facă dragoste cu ea în noaptea aceea. Caroline avea nevoie să ştie că se putea încrede în el, aşa că se strădui să-şi recapete controlul. Nu fu uşor; era el însuşi aproape de orgasm, scos din minţi de frustrare, dar voinţa lui de fier se impuse treptat, şi se eliberă din strânsoarea braţelor şi a picioarelor ei:

— Trebuie să ne oprim, spuse el, impunându-şi un ton calm. Acest lucru se dovedi mai dificil decât şi-ar fi dorit. Dacă nu, ai să-ţi pierzi virginitatea chiar aici.

— Da, şopti ea, întinzându-se din nou spre el.

Nu o interesa dacă prima ei partidă de sex avea loc într-o camionetă cu benă. Corpul îi ardea dureros şi avea nevoie de eliberarea pe care i-ar fi oferit-o posedarea lui.

Joe îi prinse mâinile şi i le ţinu jos cu fermitate.

— Nu. Nu aici şi nu acum.

Caroline se zgâi la el, cu o expresie de frustrare arzându-i sălbatic în ochi, apoi furia îi explodă fierbinte în vene. ÎI îmbrânci, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor printre mâini şi picioare încâlcite, şi se târî cât mai departe de el.

— Atunci de ce ai lăsat ca lucrurile să ajungă atât de departe dacă nu aveai de gând să le duci până la capăt? strigă ea. N-ai făcut… n-ai făcut decât să *mă aţâţi!*

Frustrarea îi stârni şi lui mânia. La naiba, oare îşi închipuia că pentru el fusese uşor să se oprească?

— Fiindcă m-am lăsat şi eu dus de val! îi aruncă el foarte furios.

— Da, se vede, spuse ea cu sarcasm. Chiar se vede. Parcă ţi s-a accelerat respiraţia puţin.

Furios, Joe o prinse de mână şi i-o duse la şliţul pantalonilor lui, apăsând-o cu forţă peste lungimea rigidă a bărbăţiei lui.

— Poate că asta o însemna o nimica toată pentru tine, dar ai fost a naibii de aproape de a afla exact cât de tare m-am implicat.

Vocea îi era guturală de furie, ceea ce îl enervă şi mai tare, fiindcă dovedea cât de mult îşi pierduse controlul.

Caroline îşi smuci mâna de pe el, deşi atingerea acelei creste groase i se părea fascinantă. Era prea furioasă pentru a se lăsa distrasă.

— Eu n-am spus nu, aşa-i? întrebă ea înfierbântată. Ce anume nu era în regulă cu aici şi acum?

Joe scrâşni din dinţi, luptându-se aprig cu furia şi cu reînvierea în forţă a dorinţei sexuale. Fusese o greşeală să-i aducă forţat mâna în zona lui inghinală. Aici nu este un pat, iar *acum* nu avem suficient timp. După ce intru în tine, n-am să mă mai ridic multă vreme. O partidă rapidă pe o banchetă înghesuită nu e nici ceea ce îţi trebuie ţie, nici ceea ce vreau eu.

Caroline îşi încrucişă braţele şi se zgâi furioasă prin parbriz.

Joe rămase şi el tăcut, recăpătându-şi controlul asupra nervilor şi asupra vocii lui, făcând apel la cele mai profunde resurse de voinţă pentru a-şi regăsi stăpânirea de sine imperturbabilă pentru care era faimos. Era uluit de cât de repede reuşise Caroline să-l scoată din sărite, ceva ce nu-şi amintea să i se mai fi întâmplat din copilărie. Fusese furios, dar pierderea controlului era ceva ce nu-şi putea permite. Caroline, se părea, avea un talent uimitor de a străpunge toate zidurile, ajungând până la impulsurile lui primitive, şi nici măcar nu o făcea intenţionat – ceea ce era şi mai tulburător. El controlase întotdeauna relaţiile pe care le avusese cu femeile, permiţându-le să se apropie doar atât cât voia *el* şi punând punct relaţiei atunci când voia ei. În prima noapte când o cunoscuse pe Caroline, hotărâse cu sânge rece să aibă o aventură cu ea, dar în condiţiile hotărâte de el şi la momentul ales de el. Era deconcertant pentru el să constate că era capabilă nu doar să-l ispitească să-şi încalce propriile reguli, ci chiar să-i pună la încercare capacitatea de a se controla.

— Locuinţa mea e în zona rezervată ofiţerilor necăsătoriţi, spuse el în cele din urmă, pe un ton neutru. Nu pot să te duc acolo. Ar fi la fel de nepotrivit să folosim locuinţa ta. Mâine e vineri, iar eu nu lucrez weekendul ăsta. Ne vom caza la un hotel în Vegas şi vom petrece acolo sfârşitul de săptămână.

Joe presupunea că era în continuare interesată, reflectă Caroline furioasă şi se enervă pe ea însăşi fiindcă într-adevăr aşa era. Dar îi arătase cât se putea de clar că lucrurile aveau să se desfăşoare după cum voia el sau deloc. El rămânea şeful.

— În regulă, spuse ea, scrâşnind din dinţi.

Se întoarseră la bază într-o atmosferă tensionată, ca doi adversari, nu ca doi oameni care tocmai hotărâseră să înceapă o aventură amoroasă. Când ajunseră la locuinţa ei, Caroline deschise portiera şi sări din maşină fără a-l mai aştepta.

Joe lăsă motorul pornit şi o prinse din urmă exact când ajunse la uşă, strângând-o de braţ şi făcând-o să se întoarcă.

— Sărutul meu de noapte bună, îi aminti el şi o trase în braţele lui.

Ar fi fost imposibil pentru orice eventual privitor să confunde acest sărut cu unul politicos sau prietenos sau cu genul de sărut timid de la începutul unei relaţii. Joe o ţinu lipită de el de la genunchi la piept, cu

capul dat pe spate sub apăsarea sărutului lui. Gura îi era fierbinte, furioasă şi copleşitoare, forţând-o să-i recunoască dominaţia. Preţ de câteva secunde, Caroline încercă să-l îndepărteze; apoi se abandonă brusc penetrării limbii lui şi se apăsă şi mai strâns peste corpul lui tare, acceptându-i agresiunea şi răspunzându-i cu una la fel de intensă.

Joe o eliberă brusc şi făcu un pas în spate, cu ochii licărindu-i.

— Nu va fi cazul să-ţi iei cămaşă de noapte, spuse el.

Cu o expresie furioasă, Caroline îl urmări în tăcere întorcându-se la camionetă şi urcând.

— Nici nu aveam de gând, bombăni ea când el se îndepărtă.

capitolul 6

A doua zi dimineaţă, Caroline nu reuşi să-şi găsească niciunde cartela de identificare. Verifică pe comoda cu sertare unde o punea de obicei, pe masa din bucătărie, pe dulapurile de bucătărie, sub mobilier, în coşul de rufe în care îşi aruncase hainele pe care le purtase cu o zi în urmă, chiar şi în coşurile de gunoi, dar nu o găsi nicăieri. Se aşeză şi încercă să îşi amintească ce anume făcuse cu ea, fiindcă ştia că o avusese cu o zi în urmă, dar nu îi veni absolut nimic în minte. Joe îi furase minţile în asemenea hal, încât n-ar fi fost imposibil chiar s-o fi mâncat.

Nu putea să intre în clădire fără cartela de identificare; acestea erau codate şi scanate electronic la intrare, iar dacă cineva ar fi pătruns într-o zonă restricţionată fără cartela de acces potrivită, s-ar fi declanşat o alarmă care ar fi făcut poliţia de securitate să apară numaidecât, cu armele scoase. Era copleşită de ruşine că fusese atât de neglijentă şi o rătăcise. Securitatea era atât de strictă, încât cartelele nu puteau fi reproduse; cele care se pierdeau sau se stricau trebuiau eliminate din sistemul computerizat, apoi se emitea o nouă cartelă, cu un nou cod, iar aceste informaţii erau introduse pe calculator. Tot din raţiuni de securitate, ar fi fost nevoie să completeze mii de formulare în câte patru exemplare, pentru a autoriza şi a confirma schimbarea. Probabil că schimbarea trebuia aprobată inclusiv de comandantul bazei, general-maiorul Tuell.

O avusese cu o zi în urmă; n-ar fi putut să intre în clădire fără ea. Îşi amintea clar că o prinsese de un dosar. Cartela fusese ataşată doar cu o clemă, deci poate se desprinsese şi căzuse fără ca ea să observe? Probabil. Săruturile lui Joe îi făcuseră creierul varză, şi nu mai reuşise să se concentreze la nimic în afară de gândul că avea să-l vadă în seara aceea.

Dacă într-adevăr cartela zăcea pe undeva prin birou, atunci cum de nu se declanşase alarma când *ieşise* fără a avea asupra ei cartela de identificare potrivită? Sau poate scanerul era astfel poziţionat încât citea cartelele doar la intrarea în clădire, pornind de la premisa că, dacă oricum nu putea intra nimeni fără a se identifica, nu avea rost să-şi facă griji pentru persoanele care ieşeau. Era o teorie logică şi nu o deranja dacă aşa stăteau lucrurile. Problema era cum să afle dacă într-adevăr cartela ei era la birou.

Îşi analiză opţiunile. Dacă apela la poliţia de securitate pentru a verifica, s-ar fi ajuns la rapoarte şi explicaţii, adică exact ce voia să

evite. Prin urmare, îl sună pe Cal pentru a-i cere să meargă la birou să îi caute cartela. Dacă nu o găsea, avea să raporteze pierderea şi să facă faţă bătăii de cap aferente.

Fu nevoie de mai multe apeluri până să răspundă la telefon, iar vocea îi sună adormită.

— Alo.

— Cal, sunt Caroline. Îmi pare rău că te trezesc, dar cred că mi-am pierdut cartela de identificare la birou ieri şi vreau să te rog să o cauţi înainte să raportez dispariţia ei.

Cal bombăni ceva.

— Poftim? Părea confuz şi pe jumătate adormit. Caroline?

— Da, Caroline sunt. Te-ai trezit? Ai înţeles ce am spus?

— Da. Da, m-am trezit. Am priceput. Căscă în receptor. Să-ţi caut cartela de identificare. Doamne, Caroline, cum poţi să rătăceşti aşa ceva?

— Cred că am prins-o pe un dosar.

— Atunci poart-o pe un lanţ în jurul gâtului în loc s-o prinzi cu clemă.

Având în vedere că-l trezise dintr-un somn profund, Caroline îi permise să-i dea acest sfat îmbufnat. Poate era o problemă psihologică, dar nu-i plăcea să poarte lanţuri în jurul gâtului, nici măcar când se numeau coliere. În schimb, avea să-şi amintească pe viitor să adauge şi cartela de identificare pe lista lucrurilor pe care le verifica de două ori.

— Cât o să-ţi ia să te îmbraci? îl întrebă ea.

— Lasă-mă cinci minute. Căscă din nou. Cât e ceasul?

Caroline se uită la ceas.

— E 5:43.

Cal gemu zgomotos.

— Sunt pe drum. De fapt, încă încerc să-mi limpezesc ochii. Îmi rămâi datoare. N-aş face asta pentru oricine.

— Mulţumesc, spuse ea îndatorată.

Se întâlniră în faţa clădirii Quonset cinci minute mai târziu. Cal era neras, cu părul ciufulit şi cu ochii împăienjeniţi, dar era îmbrăcat, şi propria lui cartelă de identificare îi atârna pe un lanţ în jurul gâtului. Caroline rămase afară, iar el intră rapid pe uşă, continuând să caşte. Se întoarse în mai puţin de trei minute, aducându-i cartela, pe care o luă cu un şuvoi de mulţumiri.

— Era sub biroul tău, spuse el, clipind ca o bufniţă. Ce-ţi veni să mergi la muncă atât de devreme?

— E ora la care merg de obicei, spuse ea surprinsă.

Credea că toată lumea îi cunoştea obiceiul de a veni devreme şi a pleca târziu.

Pe chipul lui Cal apăru brusc zâmbetul lui normal, relaxat.

— Sunt nevoit să îmi schimb în rău părerea despre colonelul Mackenzie, din moment ce e evident că nu te ţine trează până târziu. Sunt dezamăgit de el.

Caroline ridică sprâncenele, prefăcându-se uluită.

— Aveai impresia că ar lăsa ceva să interfereze cu munca? Glumeşti, fără îndoială.

— Evident. Păi, distracţie plăcută! Mă car înapoi să fac un duş, să mă bărbieresc şi să bag în mine nişte cafea. Azi avem din nou teste cu ţinte mobile. Trebuie să fim atenţi din cap până în picioare, iar eu abia dacă mă ţin pe picioare.

Caroline îl sărută scurt pe obrazul aspru, nebărbierit.

— Mulţumesc, Cal. Ar fi durat o veşnicie să-mi fac altă cartelă, ca să nu mai spun câte rapoarte ar fi fost necesare.

— Oricând, oricând. Apoi pufni în râs. Sau ai fi putut să-l suni pe Adrian să ţi-o caute el.

— Aş fi preferat să înfrunt poliţia de securitate.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Fluturând din mână, porni greoi înapoi spre locuinţa lui, iar Caroline îşi prinse strâns cartela de identificare la locul ei, oftând uşurată.

La şase jumătate, era absorbită de verificarea testelor, când un fluierat discret şi melodios îi atrase atenţia. Izbucni în râs şi ridică privirea, iar două secunde mai târziu Joe apăru silenţios în pragul uşii.

— O altă premieră, remarcă el. Nu arunci cu ceşti, rapoarte sau pumni.

Era îmbrăcat în costumul de zbor, deşi nu era complet echipat încă. Caroline îşi simţi brusc inima săltându-i până în gât. Niciunul dintre celelalte zboruri sau teste nu îi stârniseră neliniştea, dar brusc se simţi zguduită, cu răsuflarea aproape tăiată. Nu mai fusese niciodată *implicată emoţional* până în acel moment, şi dintr-odată obiectivitatea ei era de domeniul trecutului.

Doar un anumit tip de bărbat, un bărbat special, putea fi pilot miliar, şi era şi mai dificil să devii pilot de vânătoare. Bărbaţii rămâneau copleşitor de numeroşi în acest domeniu, deşi acum erau acceptate şi femei la cursurile de pilot de vânătoare. Analiştii constataseră că piloţii femei împărtăşeau anumite trăsături de personalitate ale piloţilor bărbaţi, în special păstrarea sângelui rece în condiţii tensionate şi capacitatea de a conştientiza în permanenţă tot ce se petrecea în jurul lor, dar, din alte puncte de vedere semnificative, femeile pilot erau indubitabil diferite de bărbaţi. Bărbaţii erau în mod firesc aroganţi şi extrem de încrezători în ei înşişi; doar un astfel de bărbat *putea* fi pilot de vânătoare, căci avea nevoie de genul de siguranţă care nu doar să-i permită să urce într-o

maşinărie şi să brăzdeze cerul la o viteză de trei ori mai mare decât cea a sunetului, ci şi să fie al naibii de sigur că putea să stăpânească maşinăria şi să păstreze controlul, indiferent ce s-ar întâmpla, precum şi să rămână în viaţă pentru a repeta isprava. Pregătirea prin care treceau piloţii de vânătoare nu făcea decât să le întărească acea încredere extremă în propriile forţe.

Caroline îl fixă cu privirea, văzând nu doar încrederea detaşată din ochii lui, ci şi nerăbdarea de a pătrunde în acea frumuseţe letală căreia el îi spunea Iubita. Îi făceau plăcere viteza şi puterea, riscul, provocarea absolută a unei asemenea experienţe. Nu avea dubii privind abilitatea sa de a face aeronava să se poarte după bunul lui plac şi de a o readuce în siguranţă la sol. Aerul lui de invincibilitate arogantă era atât de feroce încât îl făcea să semene cu un zeu.

Dar, în pofida talentului şi a abilităţilor lui extraordinare, era totuşi un bărbat, o fiinţă umană. Iar oamenii puteau să-şi piardă viaţa.

— Zbori astăzi, spuse ea, reuşind cu greu să rostească acele două cuvinte prin gâtul încordat. Nu mi-ai spus.

Joe ridică o sprânceană, cu o expresie întrebătoare.

— Zbor astăzi, repetă el blând. Şi ce-i cu asta?

Ce-ar fi trebuit să-i spună? Că era înspăimântată fiindcă profesia pe care şi-o alesese era una dintre cele mai periculoase din lume? Nu avea dreptul să-i dezvăluie temerile sale. Nu exista niciun angajament între ei, doar acordul de a avea o aventură, care, oficial, nici măcar nu începuse încă. Nu era vina lui că începea să se îndrăgostească de el, şi, chiar dacă ar fi simţit şi el la fel, Caroline tot nu i-ar fi mărturisit că îi era teamă, fiindcă nu era dispusă să rişte să-i distragă atenţia exact atunci când avea nevoie să se concentreze cu totul asupra muncii lui.

Aşadar, îşi înăbuşi teama şi se strădui să se stăpânească.

— Eşti prea… ăăă, cred că termenul potrivit e *copleşitor,* în costum de aviator. Ce ai pe dedesubt?

Diversiunea funcţionă. Cealaltă sprânceană se ridică şi ea.

— Tricou şi pantaloni scurţi. Credeai că am să fiu gol-puşcă?

— Nu ştiam. Nu m-am gândit la asta până acum. Flutură din mână ca pentru a-l alunga. Hai, du-te de aici! Îmi distrugi puterea de concentrare. N-am reuşit să lucrez deloc ieri toată ziua, din cauza a ceea ce mi-ai făcut, aşa că nu-ţi dau voie să te apropii de mine în dimineaţa asta.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că făcuse o greşeală. O sclipire combativă se aprinse în ochii lui când veni spre ea. Îi prezentase fără să vrea o provocare, iar firea lui dominantă nu îi permitea să nu intre în joc.

Caroline era încă aşezată, iar Joe se aplecă peste ea, sprijinindu-şi mâinile pe braţele scaunului şi luând-o prizonieră înainte să apuce să fugă. O sărută, aşezându-şi buzele ferme peste ale ei şi folosindu-şi

limba cu o minuţiozitate devastatoare. Degetele i se chirciră de plăcere în pantofi; se abandonă fără a încerca să se opună nici măcar de formă, acceptând intruziunea lui şi primind-o cu o nerăbdare nestăvilită.

Joe se înfioră şi se îndreptă imediat, cu chipul tensionat de dorinţă.

— Ce ai să porţi diseară?

Caroline se strădui să-şi vină în fire, atât de rapid bulversată de atingerea lui.

— Nu ştiu. Contează?

Nu-i mai văzuse niciodată ochii atât de albaştri şi de intenşi.

— Nu. Vei fi goală la cinci minute după ce ne cazăm la hotel.

Imaginea era zguduitoare. Fără a se putea abţine, Caroline închise ochii, simţindu-şi gura uscată. Când îi redeschise, Joe dispăruse.

Dacă îl zăpăcea şi ea măcar pe jumătate din cât o năucea el pe ea, Joe nu avea să fie capabil să piloteze nenorocitul de avion. Teama i se ridică din nou în gât, ca o senzaţie de greaţă, revenind în forţă. Avu nevoie de întreaga ei voinţă pentru a o alunga, dar reuşi, fiindcă ştia că, în fond, controlul lui imperturbabil avea să excludă orice gând ce nu ţinea de pilotaj, adevărata iubire a vieţii lui. Adevărul era dureros, dar se simţi totodată alinată, căci, oricât ar fi fost de neplăcut, avea să-l ţină în siguranţă, iar asta era tot ce-şi dorea.

În general, Cal se străduise să vină dimineaţa înaintea lui Adrian, dar Caroline îi tulburase programul în acea dimineaţă, aşa că era încă singură când apăru Adrian. Acesta îi aruncă automat o privire plină de dezgust, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză fără a scoate un cuvânt. Nu prea îşi bătea ea capul cu Adrian, dar în dimineaţa aceea era atât de tensionată, încât aproape nici nu-i observă prezenţa. Rămase la biroul ei, sfâșiată între teamă şi nerăbdare. O parte din mintea ei insista să se gândească la pericolele presupuse de zborurile de încercare, dar cealaltă parte aluneca în mod repetat cu gândul spre imagini senzuale ale serii ce se anunţa. Nu-i venea să creadă că aştepta cu nerăbdare, şi nici măcar conştientizarea faptului că avea să existe un disconfort, în cel mai bun caz, nu reuşea să-i astâmpere ardoarea. Îl dorea pe Joe, avea nevoie de el cu atâta disperare, cu un instinct atât de primitiv, încât ameninţarea durerii era alungată din gândurile ei ca o scobitoare pierdută într-un potop.

Dar mai întâi trebuia să supravieţuiască zborurilor din ziua aceea.

— Visezi la amantul tău iubit? o întrebă Adrian puţin răutăcios.

Caroline clipi surprinsă de întrerupere.

— Poftim? O… da. Aşa e. Scuze. M-ai întrebat ceva?

— Doar despre viaţa ta amoroasă. Sunt puţin surprins totuşi. Nu credeam că îţi plac bărbaţii – sau ai decis să încerci puţină varietate?

Lipsa de experienţă nu însemna şi ignoranţă, iar Caroline ştia exact ce anume insinua. Îi aruncă o privire rece, încântata brusc de

perspectiva unei confruntări sincere, deschise, fără emoţii amestecate.

— Ştiai că am fost dintotdeauna mult mai mică decât băieţii din clasa mea şi că aproape terminasem facultatea până să mă maturizez suficient încât să încep să le atrag atenţia?

Întrebarea îl surprinse; nedumerirea se reflectă pe chipul lui arătos.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi au început să-mi facă avansuri la greu, presupunând că ştiu cum merge treaba, dar eu nu ştiam absolut nimic despre bărbaţi şi relaţii. Nu petrecusem niciodată timp printre copii de vârsta mea. Nu fusesem niciodată sărutată, nu fusesem niciodată la un bal, nu învăţasem niciodată lucrurile pe care alte fete le învăţau la petreceri şi la întâlniri duble. Când toţi acei tipi au început să se dea la mine cu îndârjire, m-au speriat al naibii de tare, aşa că am spus şi am făcut orice era nevoie pentru a-i pune pe fugă. Înţelegi la ce mă refer?

Adrian nu înţelese, nu în primă fază. Nedumerirea lui era evidentă. Dar apoi reuşi, în ciuda ostilităţii, să priceapă, şi se zgâi la ea cu o expresie de neîncredere şocată.

— Vrei să spui că ţi-a fost *teamă* de mine?

— Păi, ce altceva aş fi putut să simt? îi aruncă ea. Ai început să mă pipăi, şi nu acceptai nicidecum un refuz.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt violator! lătră el.

— Şi cum aş fi putut şti eu asta? Se ridică şi scutură pumnul în direcţia lui. Dacă nu ai fi fost atât de al naibii de sigur pe tine şi n-ai fi crezut ca nicio femeie nu-ţi poate rezista, poate ai fi observat că eram speriată!

— Nu te purtai ca o fată speriată!

— Asta fiindcă devin agresivă când mă simt ameninţată. Stătea foarte aproape de el acum, încruntată şi gata să scuipe foc. Ţin să te informez că, în ceea ce-l priveşte pe colonelul Mackenzie, el e primul bărbat care mi-a remarcat neliniştea, iar *el* nu mă atacă de parcă ar fi o caracatiţă flămândă. Nu, el doar o aţâţase până peste poate, cu acel control enervant al lui, făcând-o să se topească toată, în vreme ce el îşi păstrase mintea complet limpede. Asta însă nu îl privea pe Adrian. M-am săturat de comentariile tale răutăcioase, ai înţeles? Aşa că ţine-ţi gura, începând din acest moment, altfel am să te fac eu să ţi-o ţii.

Expresia de şoc dispăru de pe faţa lui, şi se încruntă din nou spre ea, cuprins de un nou val de ostilitate.

— Iar eu ar trebui să mă simt vinovat fiindcă eşti o inadaptată social? Nu eşti singura cu probleme, domniţă. Eu tocmai trecusem printr-un divorţ de coşmar, soţia mă părăsise pentru un nenorocit care câștiga de două ori mai mult decât mine şi aveam şi eu nevoie de ceva care să-mi întărească orgoliul. Aşa că să nu te mire că nu am observat psihicul tău delicat şi nu ţi l-am cocoloşit, fiindcă sunt al naibii de sigur că nici tu nu l-ai observat pe al meu!

— Atunci suntem chit, îl atacă ea. Aşa că lasă-mă în pace, te rog!

— Cu plăcere!

Caroline se întoarse tropăind la scaunul ei şi se trânti pe el. După ce se uită încruntată la fişa de specificaţii preţ de trei secunde, murmură:

— Îmi pare rău pentru povestea cu soţia ta.

— Fosta soţie.

— Probabil nu e fericită.

Adrian se lăsă pe spate în scaun, privind-o îmbufnat.

— Îmi pare rău că te-am speriat. N-am vrut.

Nu îi veni uşor, dar Caroline mârâi un răspuns:

— E în regulă.

Adrian mormăi ceva şi se întoarse la munca lui. Caroline sperase să găsească o oarecare uşurare şi să-şi abată gândurile mâniindu-se, şi reuşise, atât cât durase, dar acum, că înfruntarea se sfârşise, teama şi tensiunea i se strecurară din nou în suflet. Însă relaţia ei cu Adrian părea mai puţin tensionată acum – sau cel puţin atmosfera se mai îmbunase –, deci confruntarea fusese benefică din acest punct de vedere.

Yates şi Cal îşi făcură şi ei apariţia. Cal arăta încă ciufulit şi somnoros, dar îi adresă lui Caroline un zâmbet larg şi îi făcu cu ochiul. Apoi se mutară toţi în camera de comandă, pentru a urmări zborurile din ziua respectivă. Piloţii erau încă acolo, patru dintre ei în echipament complet, cu furtunuri, curele şi măşti de oxigen şi îmbrăcaţi în costumele de zbor. Joe şi căpitanul Bowie Wade aveau să piloteze prototipurile Night Wing; Daffy Deale şi Mad Cat Myrick aveau să îi vâneze cu avioanele F-22. Joe era complet absorbit de ceea ce avea de făcut, după cum era de aşteptat, iar nodul de teamă din gâtul ei slăbi uşor când îl văzu cu propriii ochi.

Încercă să-şi impună să nu se zgâiască la el, dar imboldul se dovedi irezistibil. Era ca un magnet pentru privirea ei şi era fascinată de el. Şi de vină nu era numai corpul lui înalt, cu o musculatură superbă, sau perfecţiunea statuară a chipului, ci şi aura din jurul lui. Joe Mackenzie era un războinic – rece, stăpân pe el, letal în cruzimea lui controlată. Sângele a nenumărate generaţii de războinici curgea prin venele lui; instinctele lui fuseseră ascuţite în războaiele de altădată, în nenumărate bătălii sângeroase. Ceilalţi piloţi aveau şi ei cam aceleaşi instincte, aceeaşi aură, dar în el toate aceste lucruri se regăseau condensate şi purificate, o îmbinare perfectă de trup, minte şi talent. Ceilalţi o ştiau; era evident din felul în care îl priveau, din respectul pe care i-l acordau automat. Nu era vorba doar despre faptul că era colonel şi şef de proiect, deşi şi rangul lui impunea respect, dar atitudinea pe care o afişau faţă de el ca bărbat şi pilot era aceeaşi pe care ar fi afişat-o şi dacă i-ar fi fost toţi superiori în rang. Unii oameni pur şi simplu se făceau remarcaţi în mod firesc, iar Joe Mackenzie era

unul dintre ei. Nu ar fi putut fi niciodată om de afaceri, avocat sau doctor. Era ceea ce era şi îşi alesese profesia care să-i permită să facă exact ceea ce i se potrivea.

Era un războinic.

Era bărbatul pe care îl iubea.

Cumva, îşi pierduse abilitatea de a mai respira, dar nu conta. Se simţea ameţită, cufundată într-o lume ireală. Nu mai putea să se amăgească singură. Îşi recunoscuse vulnerabilitatea în faţa lui, dar nu şi cât de rapid îi căzuse pradă. Se avertizase singură că era periculos să-şi *permită* să se îndrăgostească de el, se agitase la gândul că *era posibil* să-şi piardă inima, dar totul fusese un ecran de fum emoţional care s-o împiedice să admită că era deja prea târziu. Nu ar fi putut să-şi controleze sentimentele cu nimic mai mult decât ar fi putut să controleze reacţia propriului ei corp la atingerea lui, ceea ce ar fi trebuit să constituie o avertizare suficientă. Singura ei scuză pentru orbirea de care dăduse dovadă era faptul că nu mai fusese îndrăgostită niciodată şi pur şi simplu nu recunoscuse starea în care se afla.

Nu se simţi în stare să-l privească în clipa în care ieşi, alături de ceilalţi trei piloţi, din camera de comandă. Dacă Joe i-ar fi aruncat o singură privire, tot ce simţea s-ar fi reflectat clar pe faţa ei, şi nu voia ca el să-i vadă sentimentele sau poate chiar să se gândească la ele într-un moment nepotrivit. Se simţea absurd de expusă, dezgolită de toate sistemele de apărare emoţională, cu fiecare terminaţie nervoasă în alertă şi tulburată de cea mai mică mişcare a aerului.

Toate cele patru aeronave decolară, iar tehnicienii se înghesuiră în jurul terminalelor, studiind concentraţi informaţiile transmise de senzorii încorporaţi în învelişul avioanelor Night Wing.

În jumătate de oră, ajunseră pe poziţii în locul destinat testelor, unde avioanele teleghidate aveau să le servească drept ţinte mobile spre care să îşi îndrepte laserele. Caroline se aştepta întotdeauna să apară probleme, fiindcă, din experienţa ei, niciun sistem nou nu funcţiona în practică exact la fel ca în teorie, dar testele se derulaseră cu bine până în acel moment, şi credea cu optimism că nu aveau să se ivească probleme grave. Ziua aceea însă păru să-i confirme bănuiala legată de dificultăţi şi să-i slăbească speranţa că aveau să fie minore. Sistemul de ghidare refuză să se fixeze asupra avioanelor teleghidate, deşi o făcuseră cu o zi în urmă. Însă azi se zbura cu două aeronave diferite, iar şeful de proiect, complet scârbit, ceru ca testele din ziua respectivă să fie aruncate la gunoi, iar aeronavele duse înapoi la bază, pentru a li se verifica amănunţit sistemul de ghidare.

Joe nu îşi ieşi din fire, dar nemulţumirea i se reflectă clar pe chip când reveni în camera de comandă, cu părul îmbibat de transpiraţie din cauza căştii.

— Navele sunt în hangar, spuse el, cu o stăpânire de sine

impecabilă, incluzând-o pe Caroline în furia lui ca parte a echipei ce se ocupa de lasere. Aceleaşi două avioane vor zbura din nou luni dimineaţă. Încă mai aveţi o bună parte din ziua de azi ca să identificaţi problema şi să o rezolvaţi.

Se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari, iar Cal fluieră încet printre dinţi. Yates oftă.

— În regulă, oameni buni, să ne luăm salopetele şi să mergem la hangare. Avem de lucru.

Caroline analiza deja în gând posibilităţile. Sistemul de ghidare cu laser nu era o noutate; doar modul în care îl foloseau ei era nou. Problema putea fi la senzorii din căştile piloţilor, la cei din sistemul optic al proiectilelor sau chiar în întrerupătorul care activa ghidarea. Mai grav era faptul că problemele apăruseră la ambele avioane deodată, indicând o posibila problemă esenţială în ceea ce privea construcţia sau chiar designul aeronavelor. Îi aruncă o scurtă privire lui Cal şi văzu cât de încruntat era, căci *el* cu siguranţă se gândea că, din moment ce ambele aeronave înregistraseră aceleaşi dificultăţi în acelaşi timp, era posibil să existe probleme în programarea computerelor de la bordul avioanelor. Ei doi priveau această chestiune din unghiuri diferite, dar ambii îşi dăduseră seama care erau implicaţiile.

Fusese cum nu se putea mai „bine” încă de la începutul zilei. Dacă şi noaptea cu Joe se desfăşura în acelaşi stil, avea probabil să descopere că era frigidă.

Lucrară fără pauză de masă, derulând analize computerizate pentru senzori pentru a încerca să identifice problema, dar nu descoperiră nimic. Totul părea să funcţioneze perfect. Refăcură aceleaşi teste cu cele trei aeronave care nu avuseseră probleme şi comparară rezultatele, din nou fără niciun rezultat. Totul se potrivea. Conform indicaţiilor computerului, nu exista niciun motiv pentru care laserele nu se fixaseră asupra ţintelor mobile.

După-amiaza se apropia de sfârşit, iar căldura se acumulase până la un nivel inconfortabil înăuntrul hangarului, în pofida eforturilor considerabile ale uriaşelor aparate de aer condiţionat, când Cal refăcu testele privind mecanismul de declanşare a focului al unuia dintre avioanele care avuseseră probleme şi cel al unui avion la care funcţionase. Dintr-un motiv necunoscut sau poate doar din cauza începătorilor care provocau inevitabil stricăciuni la orice proiect, de data aceasta calculatorul indică o întrerupere în circuitul electric al mecanismelor de declanşare a focului. Se enervară toţi că problema se dovedi relativ simplă, în condiţiile în care munciseră înnebuniţi ore întregi şi săriseră peste prânz, doar pentru a găsi o defecţiune ce putea fi reparată în mai puţin de o oră.

Caroline avea o dispoziţie „minunată” pentru o întreprindere romantică: era obosită, flămândă, încinsă şi nervoasă. Se asigură, cu o privire încruntată, că avea cartela de identificare prinsă de buzunar înainte de a părăsi clădirea pentru a se îndrepta spre locuinţa ei.

Un duş lung şi rece o ajută să se simtă mai bine, deşi rămase încruntată şi când pur şi simplu îşi aruncă într-o geantă câteva haine şi produse cosmetice. Dacă *el* nu ar fi fost atât de pedant, nu s-ar fi simţit atât de motivaţi să rezolve problema. Ar fi putut să ia prânzul, caz în care nu s-ar mai fi simţit atât de epuizată şi de prost dispusă. Ar fi o răsplată bună ca ea să refuze să meargă.

Singura problemă era că nu era chiar atât de neghioabă. Îşi dorea să fie cu el mai mult decât îşi dorea să mănânce, mai mult decât îşi dorea orice.

Nu era decât ora şase când auzi bătaia în uşă. Era îmbrăcată, dar părul îi era încă ud, şi era în continuare înfometată. Deschise uşa larg:

— Am lucrat şi în pauza de prânz, atacă ea ameninţătoare. Am terminat – se întoarse să se uite la ceas – acum treizeci şi cinci de minute. A fost un *nimic* – o simplă hibă în circuitul electric al întrerupătoarelor –, dar ne-a luat o veşnicie să identificăm problema, fiindcă ne era foame şi nu ne puteam concentra.

Joe se instală în pragul uşii şi o studie gânditor.

— Întotdeauna devii atât de prost dispusă când ţi-e foame?

— Păi, bineînţeles. Nu e valabil pentru toată lumea?

— A, nu. Nu pentru majoritatea oamenilor.

— Ah!

Joe îi întinse mâna.

— Haide, atunci, şi am să-ţi dau de mâncare.

— Părul nu mi s-a uscat încă.

— Se va usca rapid pe căldura asta. Ţi-ai făcut bagajul?

Caroline îşi luă geanta şi îşi făcu rapid turul automat, pentru a verifica dacă era totul în regulă. Joe îi luă geanta din mână şi o conduse afara, închizând uşa în urma lui. Caroline rămase în loc, privind cu subînţeles clanţa până când Joe oftă şi o încercă, pentru a-i demonstra că era încuiată. Satisfăcută, porni spre camionetă. Joe puse geanta la locul ei, apoi o ridică pe Caroline pe banchetă. Hotărâse sa poarte o rochie de plajă legată pe după gat şi largă, considerând ca nu mai conta daca îşi putea strecura mana sub ea, având în vedere că îi dăduse voie să facă mult mai mult de atât, dar aproape că făcu atac de cord când mana lui calda şi aspra se strecură sub material şi o strânse de coapsa dezgolită.

Toate gândurile legate de mâncare îi zburară din minte. Se zgâi la el, simţind cum creştea în ea o altfel de foame, dorinţa reflectându-i-se în ochii brusc întunecaţi şi-n respiraţia accelerată. Joe o mângâie uşor pe interiorul coapsei cu buricele degetelor, apoi se forţă sa-şi retragă

mâna.

— *Poate* că am să-ţi dau de mâncare mai întâi, murmură el.

capitolul 7

Nici daca i s-ar fi servit rumeguş n-ar fi observat nimic, atât de distrasă fu în timpul cinei. Tot ce avea să-şi amintească după aceea era atmosfera răcoroasă, luminile scăzute din restaurant şi faptul că vinul sec avusese un gust proaspăt, plăcut. Joe se aşeză în faţa ei, mare şi masculin, având acea sclipire periculoasă în ochii lui albaştri ca diamantele. Se gândea şi el la noaptea care-i aştepta, iar dorinţa sexuală i se citea clar pe chip. Îi permise să îşi dea seama la ce anume se gândea; îşi demasca caracterul posesiv prin felul în care o privea, lăsându-şi ochii să zăbovească asupra sânilor ei, vorbindu-i pe un ton jos şi profund, străbătut de o notă seducătoare blândă, persuasivă.

Cinară fără grabă, iar aşteptarea o zgârie pe nervi ca o haină de lână ţesută aspru. Hainele o iritau; sânii o dureau. În cele din urmă, îi trânti verde-n faţă:

— De ce mai aşteptăm?

Joe fusese ocupat să-i studieze relaxat sfârcurile întărite ce se împingeau prin partea de sus a rochiei, şi privirea îi alunecă încet în sus, spre faţa ei, arzând-o cu flăcările albastre.

— Aşteptăm să te linişteşti şi să te relaxezi, murmură el. Aşteptăm să se lase noaptea, ca să te poţi bucura de întuneric deplin, dacă asta te-ar face să te simţi mai în siguranţă.

— Nu mă interesează. Se ridică iute, cu o expresie aprigă şi mandră ca a unei prinţese nordice, cu părul la fel de deschis la culoare ca al acelor războinice virgine. Va trebui să găseşti o altă cale de a mă relaxa.

Joe se ridică şi el încet, cu chipul încordat de dorinţa care creştea în el. Tăcerea se lăsă greu între ei până achită nota şi se întoarseră la camionetă. Căldura încă era aproape sufocantă, soarele, o minge roşie uriaşă coborâtă mult spre linia orizontului, scăldând totul într-o strălucire roşiatică. Descendenţa lui aprigă, de demult, se reflectă vizibil în lumina primitivă ce cădea peste liniile clar conturate ale feţei lui, demascând minciuna măştii de om civilizat pe care o purta sub forma unei cămăşi albe elegante şi a unei perechi de pantaloni negri largi. Ar fi trebuit să poarte pantaloni din piele de căprioară şi mocasini, cu pieptul dezgolit, părul negru şi bogat căzându-i liber pe umerii laţi şi puternici.

Caroline îşi aminti teroarea din acea dimineaţă, teama că ar putea fi rănit sau ucis în timpul unui zbor şi ştiu că avea să încerce să nu-i împărtăşească niciodată temerile.

Joe luă o cameră la unul dintre hotelurile Hilton, şi, păstrând în continuare tăcerea, urcară cu liftul, însoţiţi de băiatul de serviciu care le cără cele două genţi mici.

Luase un apartament cu un singur dormitor, iar băiatul de serviciu îşi jucă până la capăt rolul, cărând genţile în dormitor, arătându-le cum să folosească diverse lucruri pe care ştiau deja cum să le utilizeze, făcându-şi de lucru cu draperiile pe care le deschise larg, lăsând să intre lumina apusului. Joe îi îndesă o bancnotă de cinci dolari în mână, iar băiatul se făcu nevăzut.

Caroline rămase în dormitor, cu picioarele înfipte bine în covor, refuzând cu îndârjire să privească patul uriaş, în vreme ce asculta cum Joe încuia uşa. Acesta reveni în dormitor şi, foarte calm, trase la loc draperiile, cufundând camera într-o obscuritate atenuată doar de lumina ce se strecura prin uşa deschisă. Chiar şi aerul părea încărcat de tensiune. Îşi deschise geanta neagră de piele şi scoase o cutie de prezervative, pe care o puse pe noptieră.

— O cutie întreagă? întrebă Caroline cu o voce răguşită pe care nu şi-o recunoscu.

Joe veni în spatele ei şi, cu mişcări abile, îi desfăcu rochia. Când aceasta se lărgi şi îi căzu de pe umeri, spuse:

— Am să cobor la magazinul de cadouri să mai cumpăr după ce ni se termină.

Caroline începu brusc să tremure nebuneşte, căci nu purtase decât chilotul pe sub rochie. Nu avusese sutien, nici jupon, nici ciorapi. Când rochia căzu grămadă în jurul gleznelor ei, rămase aproape goală în faţa lui, cu sânii tensionaţi, cu sfârcurile împingându-se în faţă sub efectul dorinţei dureroase. Joe o ridică în braţe, iar pantofii îi rămaseră pe podea, prinşi în faldurile de material.

Joe îşi sprijini un genunchi pe pat şi o întinse pe aşternuturi, apoi rămase astfel îngenuncheat în timp ce, cu mişcări rapide şi eficiente, îi scoase chilotul. Până în acel moment, Caroline nu îşi dăduse seama cu câtă disperare se agăţase de acea mică bucăţică de protecţie sau cât de expusă şi de vulnerabilă avea să se simtă fără chilot. Scoase un sunet incoerent de protest şi încercă să se ridice în capul oaselor, căci ea era goală puşcă în vreme ce el era încă îmbrăcat complet, dar licărirea din ochii lui când o întinse pe spate o făcu să renunţe la luptă.

Joe se opri, zăbovind să-i studieze silueta goală şi să savureze satisfacţia primitivă dată de faptul că o avea în sfârşit întinsă dezgolită în faţa lui, cu trupul moale expus şi dornic să fie posedat de el. Vedea deja semnele excitării, manifestate prin felul în care sfârcurile i se întunecaseră şi se întăriseră, prin felul în care coapsele ei zvelte, strânse instinctiv laolaltă pentru a păzi carnea extraordinar de sensibilă dintre ele, tremurau şi se contractau, transmiţând un mesaj subtil. Bucle palide, cu doar o nuanţă sau două mai închise decât părul

ei, îi decorau zona inghinală; un zâmbet firav, trecător, îi înflori pe buze preţ de o clipă când îşi aminti că nu crezuse că părul ei era blond de la natură. După cum puteau vedea acum propriii lui ochi, culoarea îi aparţinea, fără îndoială. Acele bucle blonde erau atât de ispititoare, încât, brusc, nu se mai putu mulţumi doar să le privească.

Îi puse mâna pe un sân, frământându-l blând, cuprinzându-l în palmă, lăsându-şi degetul mare şi aspru să-i deseneze cercuri în jurul sfârcului, făcându-l să se întărească şi mai mult. Caroline îşi ţinu răsuflarea, ceea ce îi făcu sânul să se umfle şi mai tare în palma lui. Cu aceeaşi siguranţă calmă, coborî mângâietor cealaltă mână pe abdomenul ei, strecurându-şi-o apoi între picioarele ei, apăsându-şi cu forţă degetele pe pliurile moi ale feminităţii ei. Caroline fu străbătută de un fior fulgerător ce o făcu să-şi ridice şoldurile de pe pat într-o încercare reflexă de a primi mai mult. Dacă degetul lui mare i se păruse aspru pe sfârcul ei, părea cu atât mai aspru acum când îi zgâria pielea atât de sensibilă, încât se cutremura violent la cea mai mică atingere.

Era insuportabil, şi, brusc, se zbătu să scape de el, ridicându-se în genunchi pe pat, cu sânii săltând şi coborând vizibil sub forţa respiraţiei. Joe se ridică şi începu să-şi descheie cămaşa. Bustul lui puternic rămase gol când se dezbrăcă de cămaşă, cu pielea bronzată şi cu părul negru moale acoperindu-i pieptul sub forma unui romb bine conturat, coborând într-o linie mătăsoasă spre centrul abdomenului. Sfârcurile lui erau mici, întunecate şi întărite. Îşi aruncă pantofii din picioare. Degetele lui subţiri desfăcură cureaua şi deschiseră şliţul, se agăţară de betelia pantalonilor şi a boxerilor în acelaşi timp şi îi împinseră în jos. Privirea nu i se desprinse nicio clipă de pe trupul ei zvelt şi gol când se aplecă să şi-i scoată. Când se îndreptă, era la fel de gol ca ea.

Forţa vizibilă a corpului lui masculin era aproape înspăimântătoare. Ar fi putut s-o strivească fără probleme dacă ar fi vrut. Abdomenul plat îi era brăzdat de muşchi tari ca oţelul, întinzându-se ca nişte coarde pe cutia toracică şi prin coapsele lungi. Bărbăţia lui se ridică groasă şi plină dintre picioare, pulsând vizibil sub intensitatea poftei lui carnale. În pofida fierbinţelii pe care o simţi drept replică în propriul ei sânge, bătându-i prin vene în acelaşi ritm cu pulsaţia dintre picioare, începu să se îndoiască serios că ceea ce urmau să facă era cu adevărat posibil. Scoase un mic sunet de panică.

— Şşşt, scumpo, murmură el încet. Nu-ţi fie teamă!

Mâinile lui puternice se strânseră blând pe umerii ei, şi, cumva, Caroline se trezi întinsă din nou pe spate, iar el era lângă ea, fierbinţeala corpului lui încingând-o şi învăluind-o în clipa când o trase în braţele lui. Goliciunea lui era copleşitoare odată ce intensitatea sexualităţii lui nu mai era mascată nici de haine, nici de

limitele impuse de societate. Continuă să o alinte cu şoapte joase care poate nici măcar nu erau cuvinte, în vreme ce mâna lui desenă mângâieri lente de foc pe trupul ei.

Caroline se agăţă de el, nesigură pe ea însăşi în această situaţie de o intensitate dramatică. Îşi închipuise că o condusese pe un tărâm al senzualităţii şi înainte, dar descoperi acum că nu făcuse decât să zăbovească puţin în pragul acelei lumi. Dacă n-ar fi fost plăcerea, ar fi fugit. Dar plăcerea, o, era atât de lentă, de subtilă şi de năucitoare, seducând-o cu blândeţe şi făcând-o să-şi relaxeze muşchii coapselor; apoi, când rezistenţa ei dispăru, se transformă brusc într-o furtună violentă ce îi zgudui nervii şi muşchii. Corpul ei subţire se cutremură de plăcere, tensionându-se din nou ca un arc, dar de data aceasta dintr-o altă cauză, iar instinctele lui de mascul erau prea fine pentru a nu detecta imediat acea diferenţă. Mâinile lui o dezmierdară cu o concentrare sigură şi zdrobitoare, de data asta nu pentru a domoli, ci pentru a intensifica excitarea.

Gura lui îi transformă sfârcurile în mărgele umede printr-o tortură senzuală, fiind pedepsite prin mici muşcături şi alinate de limba lui. Caroline se zvârcoli şerpuit în braţele lui, ridicându-şi şi rotindu-şi şoldurile într-un ritm antic a cărui cadenţă îl îndemna aidoma bătăii unei tobe. Degetele lui porniră din nou în explorarea pliurilor moi şi feminine dintre picioarele ei şi le găsiră umede şi tumefiate, tânjind dureros după atingerea lui; coapsele ei se îndepărtară inconştient pentru a-i lăsa mai multă libertate de mişcare, oportunitate de care el profită imediat. O penetră atent cu un deget lung, şi un mic sunet sălbatic se desprinse din gâtul ei când se arcui în sus spre mâna lui. Zăbovi deasupra ei, îmbătându-se cu parfumul corpului ei cald şi excitat, cu atingerea mătăsoasă a pielii ei. Ar fi zdrobit-o în braţele lui dacă astfel ar fi putut s-o absoarbă în el, atât de violentă era nevoia de a-şi simţi trupurile contopindu-se.

Atingerea lui exploratoare îi dezvălui atât intensitatea excitării ei, cât şi rezistenţa virginităţii sale, iar muşchii din abdomenul lui se contractară, anticipând penetrarea cu o nerăbdare aproape insuportabilă.

Nu putea să mai aştepte prea mult, dar voia să fie atât de incitată încât să accepte uşor durerea penetrării, ca apoi să se poată bucura de plăcerea mai profundă a împreunării lor. Era atât de strâmtă, încât nu era sigur dacă avea să reziste, dar urma să înnebunească dacă nu se împingea în adâncimea dulce a cărnii ei.

Caroline se arcuia tot mai puternic, apropiindu-se de orgasm, iar el îşi continuă tortura senzuală, privindu-i capul ce se zbătea pe pat într-o încâlceală de păr blond şi mâini ce se agăţau de el cu o forţă disperată. Caroline gemu şi îşi înfipse unghiile în pieptul lui.

— Acum, spuse ea cu voce aspră. Acum, acum, acum, *acum!*

Joe nu mai putea aştepta nici el. Îi deschise larg coapsele şi se urcă deasupra ei, constituţia lui solidă apăsând-o în saltea când bărbăţia lui rigidă se împinse peste fierbinţeala moale a cărnii ei intime şi o simţi începând să cedeze sub presiunea lui. Apoi senzaţia delicioasă de goliciune îl făcu să-şi vină în fire, şi se îndepărtă puţin de ea şi de ispita înnebunitoare a penetrării. Se întinse după cutia de pe noptieră, scoțând unul dintre pacheţele şi rupându-i ambalajul cu dinţii.

— Nu, spuse Caroline cu înverşunare, împingându-i mâna deoparte. Nu de data asta, nu pentru prima dată. Vreau să te simt pe tine, *doar* pe tine.

Ochii ei întunecaţi de pasiune se fixară asupra lui; corpul ei subţire şi înfierbântat îl ispiti cu o chemare primitivă. Era sălbatică şi păgână, aducând şi mai mult cu o prinţesă nordică aşa, când zăcea goală, cu picioarele desfăcute pentru a accepta invazia masculină ce avea să pună capăt fecioriei ei. Îi sfida dominaţia, îi cerea trupul şi sămânța în cea mai antică modalitate de celebrare a fertilităţii.

Joe se sprijini pe braţe deasupra ei, cu o expresie sălbatică pe chip când îşi coborî şoldurile peste ale ei. El avea experienţă în domeniul sexului, chiar dacă ea nu, şi ştia ce risc uriaş îşi asumau, dar, de data aceasta, de această primă dată, voia şi el să o simtă fără nicio barieră între ei.

Caroline încremeni la prima încercare directă de a o penetra.

Privirile li se întâlniră şi rămaseră înlănţuite. Un mic muşchi de pe obrazul lui tresări uşor când intensifică presiunea. Durerea se făcu simţită mai întâi ca o ameninţare, apoi deveni realitate, dar Caroline nu încercă să-l împingă deoparte. Îşi dorea acest lucru, foamea de a fi posedată de el era atât de violenta, încât făcea ca durerea să pălească. Joe nu o luă uşor. O penetră nemilos: invadând, lărgind, forțând teaca ei moale să-i accepte şi să-i ţină bărbăţia tumefiată. Caroline se arcui sălbatic, incapabilă să îl primească mai mult, dar gestul ei o făcu să descopere că putea. Joe scoase un sunet aspru de plăcere.

— Da, murmură el tensionat. Aşa, scumpo, poţi să-mi faci loc. Haide. Mai mult. Fă-o din nou!

Senzaţia delicioasă de a fi în ea era năucitoare, ca şi cum s-ar fi cufundat în mătase fierbinte, strâmtă, umedă şi incredibil de moale.

Mânată de o nevoie febrilă, Caroline îi îndeplini dorinţa şi, brusc, se trezi înfipt cu totul în ea, tăria solidă a posedării lui făcând-o să-i țâșnească lacrimi fierbinţi din ochi. Senzaţia de întindere şi de preaplin era de nesuportat, şi totuşi o suportă, fiindcă singura alternativă ar fi fost să înceteze, iar asta era imposibil. Era mânată de o nevoie prea instinctivă pentru a lăsa loc prudenţei, prea aprigă pentru a încetini. Suprafaţa dură a pieptului lui îi zdrobea sânii; mâinile lui se strecurară sub ea şi o prinseră de fese cu o forţă violentă, trăgând-o în întâmpinarea mişcărilor lui de penetrare, iar

Caroline simţi o plăcere acută explodând în ea. Se agăţă de el, plângând, gâfâind şi aproape ţipând.

Scrâşnind din dinţi, Joe se împotrivi propriului său climax şi o călări sălbatic, intensificându-i spasmele orgasmice.

Treptat, Caroline încetă să mai tremure, iar tensiunea frenetică din muşchii ei se atenuă, lăsând-o să se relaxeze în braţele lui. Un sunet moale, aproape ca un tors, se desprinse din gâtul ei.

— Joe, şopti ea, doar numele lui, nimic altceva, însă plăcerea leneşă din vocea ei mai că îl făcu să-şi piardă controlul.

— Acum, spuse el gutural, ridicându-se în genunchi.

Era rândul lui, iar dorinţa lui era atât de sălbatică, încât de-abia reuşea să o controleze. Îşi încolăci braţele pe sub picioarele ei şi se aplecă în faţă, sprijinindu-se pe mâini, cu picioarele ei desfăcute larg şi ridicate mult, trecute peste braţele lui. În această poziţie, era complet vulnerabilă în faţa lui, incapabilă să limiteze profunzimea penetrării, iar Joe profită din plin. Se înfipse în ea adânc şi cu forţă, cu umerii lui puternici cocoşaţi de efort când intră violent în ea, iar plăcerea îl izbi exact aşa cum o izbise şi pe ea, fără nicio avertizare, doborându-l ca un tren scăpat de sub control. Se cutremură convulsiv sub forţa orgasmului, un strigăt aspru izbucnindu-i din gât. Spasmele se succedară iar şi iar, făcându-l să se golească în adâncimile fierbinţi ale femeii de sub el. Când sfârşiră, în final, se prăbuşi greoi peste ea, cu pieptul ridicându-se într-o respiraţie gâfâită, în vreme ce plămânii lui torturaţi se luptau să se umple cu aer. Inima îi bubuia frenetic în piept, şi era atât de slăbit, încât nu putea nici măcar să se rostogolească de pe ea. Nu se simţise niciodată aşa, nici măcar sub efectul forţelor gravitaţionale, şi cu siguranţă niciodată de la o partidă de sex.

Aţipi. Caroline ar fi trebuit să protesteze împotriva greutăţii lui, dar, în schimb, îl strânse şi mai tare, încântată de modul în care trupul lui masiv o cufunda în saltea. Aproape că nu putea să se mişte, aproape că nu putea să respire, şi era un adevărat rai. O dureau toate, în special între picioare, unde bărbăţia lui grea rămăsese cuibărită în ea, însă era copleşită de un sentiment de satisfacţie ce îi vibra în fiecare celulă a corpului şi care mai că o făcea să nu mai simtă disconfortul. Ochii i se închiseră treptat. Totul se petrecuse exact aşa cum îşi dorise şi ea – primitiv şi în forţă. Singurul lucru care ar fi putut face situaţia şi mai plăcută ar fi fost ca el să-şi piardă nenorocirea aia de stăpânire de sine. Cedase puţin, dar rezistase, în vreme ce ea se abandonase unei pasiuni sălbatice fără limite.

— Caroline.

Gura lui se aşeză peste a ei exact în clipa în care îi rosti numele, şi, ameţită, îşi dădu seama că adormise, fiindcă nu-l simţise mişcându-se, dar acum stătea sprijinit în coate, ţinându-i capul în palme. Fără a

ezita, Caroline îi răspunse, gura ei deschizându-se şi pliindu-se după a lui.

Ceva mai târziu, se forţă să întrerupă sărutul şi îşi îndepărtă cu blândeţe trupul de al ei. Caroline rămase întinsă fără vlagă pe pat, în timp ce el intră în baie şi reveni după o clipă cu un prosop ud. Caroline se gândi că ar fi trebuit să se ruşineze de felul intim în care o spăla, dar nu găsi resurse pentru a o face. Căscă larg ca o pisică somnoroasă şi se ghemui pe o parte în clipa când el termină.

— Am sângerat? întrebă ea cu o curiozitate firavă.

— Doar puţin.

Îi mângâie posesiv fesele, cuprins de o satisfacţie feroce la gândul că i se oferise cu atâta deplinătate. Nu avusese niciun fel de rezerve, nu lăsase ca disconfortul sau teama de necunoscut să o împiedice să se arunce cu capul înainte. Nu mai fusese niciodată dorit cu atâta intensitate, nici nu mai dorise vreodată o femeie astfel, fără rezerve, fără restrângeri, fără limite. Orice altă femeie ar fi fost înspăimântată de sălbăticia posedării lui, dar Caroline o savurase. Nici nu mai *fusese* vreodată atât de sălbatic, nu-şi permisese să se abandoneze impetuozităţii nevoilor lui sexuale. Îşi ţinuse întotdeauna sub un control nemilos sexualitatea violentă, însă acum nu numai că în faţa ei cedase, ci o făcuse şi fără a se proteja. Era posibil s-o fi lăsat însărcinată cu un singur act iresponsabil.

Ar fi trebuit să fie furios şi dezgustat de el însuşi, dar, din cine ştie ce motiv, nu era. Plăcerea pură a actului fusese prea intensă pentru a lăsa loc de regrete. O imagine periculoasă i se formă în minte, o imagine în care Caroline îi purta în pântece pruncul, şi, spre surpriza lui, constată că începea să se excite din nou.

Caroline adormise. Joe duse prosopul înapoi în baie şi reveni să tragă cuvertura şi s-o bage între aşternuturile răcoroase. Ea murmură ceva încet; apoi, când se strecură lângă ea, se cuibări în braţele lui, căutând din reflex confortul oferit de căldura trupului său. Joe îi sprijini capul pe umărul lui, petrecându-şi posesiv braţul liber în jurul şoldurilor ei, pentru a o ţine aproape. Adormi aproape la fel de uşor cum adormise şi ea.

Când se trezi mai târziu, simţul lui acut al timpului îi spuse că dormise circa două ore. Era dureros de excitat, şi, până când reuşi să o trezească printr-o serie de mângâieri, la fel ajunse şi ea. De data aceasta se forţă să folosească protecţie, deşi, pentru prima dată, detestă cu adevărat bariera subţire ce îi împiedica să se bucure de o intimitate deplină. Caroline gemu uşor când o penetră, carnea ei moale fiindcă încă prea sensibilă după pierderea virginităţii, dar, din nou, nu îi permise să fie blând, chiar dacă el şi-ar fi dorit asta. Aveau să aibă timp şi pentru blândeţe mai târziu; deocamdată nu exista decât valul copleşitor al dorinţei ce se cerea descătuşată. Se zvârcoliră şi se

înălţară împreună în întuneric, singurul zgomot fiind cel al respiraţiei lor aspre şi gâfâite şi scârţăitul patului de sub ei.

Adormiră din nou. Joe se trezi de încă trei ori în timpul nopţii şi o posedă. Se întrebă când avea să se mai atenueze nevoia urgentă de ea.

Trecuse de opt a doua zi când deschise ochii şi văzu soarele luminos de dimineaţă încercând să străpungă curajos draperiile grele. Camera era cufundată în semiîntuneric, aerul condiţionat zumzăia discret, aerul era răcoros şi plăcut. Corpul îl durea după activităţile nestăpânite din timpul nopţii.

Caroline era ghemuită pe o parte, cu spatele spre el, şi, preţ de o clipă, îi admiră linia delicată a coloanei vertebrale. Cum era posibil ca un trup atât de moale, cu o constituţie aşa delicată, să fi rezistat solicitărilor la care îl supusese el?

Patul era un dezastru. Aşternuturile erau răsucite, căzute în cea mai mare parte pe podea. La un moment dat în timpul nopţii, Caroline îşi trăsese un colţ al cuverturii peste sâni. Chiar şi cearşaful elastic de dedesubt alunecase de la locul lui. O pernă era îndesată sub tăblia patului. Îşi amintea clar că fuseseră trei perne, dar habar nu avea unde se aflau celelalte două. Îşi amintea clar şi că aşezase una dintre ele sub şoldurile ei în cursul uneia dintre acuplările lor lacome. Căscă, întrebându-se dacă nu cumva Caroline avea să-şi dorească să facă patul înainte să-l vadă cameristele hotelului. El nu prea vedea rostul în a face patul în general.

Îi era foarte foame, şi o scutură cu blândeţe pentru a o trezi.

— Ce doreşti la micul dejun, scumpo? Am să comand ceva la room-service, apoi putem face o baie cât aşteptăm.

Caroline deschise un ochi.

— Cafea, murmură ea.

— Şi altceva?

Caroline oftă.

— Mâncare.

Apoi închise ochiul.

Joe chicoti.

— Îmi poţi da nişte indicaţii mai precise?

Caroline reflecta puţin.

— Nimic verde, murmură în final, cu faţa îngropată în saltea. Nu pot manca verdeţuri la micul dejun.

Uluit de idee, Joe se înfioră dezgustat. Acum, că se gândea mai bine, nici el nu putea manca nimic verde dimineaţa.

Comandă gofre cu nuci pecan şi bacon pentru amândoi, plus cafea şi suc de portocale. Vocea impersonală de la celălalt capăt al liniei îl informă că avea să dureze între patruzeci şi cinci de minute şi o oră până să le fie adusă comanda, ceea ce îi convenea. O scutură din nou pe Caroline pentru a o trezi.

— Vrei să faci duş sau baie în cadă?

— În cadă. Nu poţi să stai jos la duş.

Se duse la baie şi deschise robinetele căzii de dimensiunile unui spaţiu de joacă pentru copii. În pofida mărimii, nivelul apei crescu rapid. Se întoarse în dormitor şi o ridică pe Caroline în braţe. Braţele ei se încolăciră încrezătoare în jurul gâtului lui.

— Te doare foarte tare? o întrebă el îngrijorat.

— Nu *prea* tare, dacă asta vrei să ştii. Îşi frecă obrazul de umărul lui. Atâta că nu pot umbla.

Joe intră în cadă ținând-o în continuare în braţe şi se aşeză atent în apa caldă, apoi se sprijini de spatele căzii cu ea între picioare, cu spatele lipit de pieptul lui. Caroline oftă de plăcere când apa începu să atenueze durerea din picioarele ei şi disconfortul dintre ele.

S-ar fi aşteptat să se ruşineze de intimitatea pe care şi-o permiseseră în noaptea aceea şi să se jeneze de nuditatea ei, dar nu simţea nimic din toate acestea, ci doar o mulţumire adâncă până în măduva oaselor, un sentiment de bine şi de întregire despre care nici nu ştiuse până atunci că ar putea exista. El era bărbatul ei, ea era femeia lui; cum ar fi putut să se jeneze în prezenţa lui?

Joe o îmbăie, înspumându-și mâinile cu un săpun parfumat şi lăsându-le să alunece blând peste părţile delicate ale corpului ei, care, cumva, păreau să aibă nevoie de mai multa atenţie decât alte parţi. Până să termine, Caroline se încinsese, şi la fel şi el, dacă era să judece după tăria bărbăției lui. Îi întoarse şi ea răsfăţul şi îl îmbăie, dar faptul că mâncarea comandată avea să le fie adusă în scurt timp îl împiedică să acţioneze pentru a-şi alunga tensiunea excitării.

Găsiră două halate groase cu glugă atârnate pe uşa băii şi le îmbrăcară cu doar doua minute înainte să audă bătaia scurtă în uşă ce anunţa sosirea micului dejun. Joe semnă nota de comandă, în vreme ce cărucior fu imobilizat şi capacele ridicate de pe platouri.

Aroma delicioasă a cafelei o făcu pe Caroline să apară din dormitor. Privirea lui Joe deveni brusc mai arzătoare când dorinţa se trezi din nou în el. Chiar şi nemachiată, cu părul ciufulit şi corpul înfăşurat într-un halat de baie gros, era mai ispititoare decât oricare altă femeie pe care o avusese sau numai o văzuse. Chiar dacă bărbaţii care lucrau cu ea o numeau Regina Frumuseţii datorită atenţiei cu care se ocupa de aspectul ei, puterea ei de atracţie nu se baza pe artificii.

Caroline atacă mâncarea cu un apetit nestăvilit, iar Joe constată că până şi felul în care mânca îl stârnea. Când termină, se lăsă pe spate cu un oftat de mulţumire şi îi oferi un zâmbet leneş ce îi făcu sângele să clocotească.

— Ce o să facem azi?

Joe ridică o sprânceană neagră. Ochii lui albaştri păreau duri şi luminoşi ca diamantele, şi Caroline văzu flăcări în profunzimea lor.

— Nu am de gând să ies din apartament tot weekendul, spuse el calm. Doar dacă nu cumva ni se termină prezervativele.

Caroline se ridică încet.

— Poate au la room-service, spuse ea cu vocea brusc tensionată de dorinţă, apoi se strecură în braţele lui.

capitolul 8

În acel weekend, se afundară în senzualitate. Cele două camere ale impersonalului apartament de hotel deveniră foarte personale, absorbind aura şi amintirile partidelor lor de amor. Nu ieşiră din apartament deloc, apelând la room-service pentru mâncare, fără a se îmbrăca vreodată cu ceva în afară de cele două halate de baie.

Ca amant, Joe era cel puţin la fel de pasional ca ea. Caroline nu făcea niciodată nimic cu jumătăţi de măsură; îşi păzise cu ferocitate virginitatea, iar acum se oferea cu la fel de multă ferocitate. Joe nu îşi permisese niciodată până atunci să dea frâu liber poftelor lui, dar alături de Caroline putea să o facă. Se hrănea lacom din ea, şi totuşi nu se simţea niciodată sătul. Foamea reapărea violent din nou şi din nou, şi din nou.

Nu avea nicio inhibiţie. Era aspru şi puternic, ducând-o şi pe ea cu el, învăţând-o mai multe variaţii, tehnici şi poziţii decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Uneori el stătea deasupra, alteori ea; uneori el ajungea în spatele ei. Uneori îşi folosea gura şi o învăţa şi pe ea cum să şi-o folosească pentru a-i oferi plăcere. Făcu dragoste cu ea în cadă, pe canapea, pe podea, oriunde se întâmpla să-i surprindă dorinţa.

Joe avea un pager la curea, dar acesta rămase tăcut, iar lumea din afară nu îi deranjă cu nimic. Caroline nu se simţise niciodată atât de complet şi de copleşitor de legată de o altă fiinţă umană, într-atât încât să excludă orice altceva. Nu se gândi deloc la muncă, nu se agita să găsească o carte de citit. Se mulţumi pur şi simplu să trăiască experienţa.

Până duminică dimineaţa lăcomia lor iniţială fusese satisfăcută, iar partidele lor de amor deveniră mai calme, aducând cu ele răbdarea de a zăbovi atât asupra excitării, cât şi asupra plăcerii. O oră de jocuri senzuale îi satisfăcuse pentru moment, aşa că Joe comandă un mic dejun întârziat, apoi se relaxară în salon cu picioarele în sus, uitându-se la televizor şi punându-se la curent cu ştirile. Caroline se ghemui lângă el, cu o privire ce-i trăda încântarea.

Joe ridică o şuviţă din părul ei şi o lăsă apoi să cadă, soarele surprinzându-i auriul şi făcându-l să strălucească.

— Unde sunt părinţii tăi? întrebă el absent, acordând mai multă atenţie jocului de lumini decât propriei lui întrebări.

— De obicei sau exact în acest moment? întrebă ea, pe o voce la fel de leneşă ca a lui.

— Ambele.

— De obicei sunt în Carolina de Nord, unde predau. În momentul de faţă, sunt în Grecia, unde fac un tur cultural programat să dureze toată vara. Ar trebui să se întoarcă acasă la mijlocul lui septembrie.

— Ai fost singură în copilărie?

— N-am observat. Voiam să *învăţ,* îi explică ea. Nu reuşeam să ţin pasul cu propria mea sete de cunoaştere. Nu am fost un copil uşor de crescut, nu cred. Dacă nu i-aş fi avut pe ei ca părinţi, probabil aş fi fost un dezastru de proporţii, dar ei m-au ajutat să fac faţă frustrărilor mele şi nu au încercat să limiteze ceea ce învăţam.

— Probabil ai fost o adevărată teroare, spuse el sec.

— Probabil. Se simţea împăcată cu acest gând. Dar tu?

Joe nu îi răspunse imediat, şi un mic fior de neliniște tulbură fericirea ei imensă. Vorbea relaxat despre experienţele lui ca pilot, despre munca lui, dar îşi păstra viaţa privată foarte privată. Lăsase puţin garda jos când îi spusese că era metis şi că avea trei fraţi şi o soră, dar nu prea ştia altceva despre el. Nu îi povestise nici o întâmplare din copilăria lui, pentru a permite conversaţiei să devină foarte personală pentru el. Desigur, îşi aminti singură, nu îl cunoştea decât de puţin timp – de fapt, de mai puţin de o săptămână. Viteza şi intensitatea relaţiei lor o ameţiseră, făcând ca timpul scurs să pară exagerat de lung.

— Nu, eu nu am fost o adevărată teroare, spuse el în final.

Caroline simţi răceala din răspunsul lui.

— Dar sora şi fraţii tăi?

Fiind atât de aproape de el, simţi relaxarea subtilă a muşchilor lui.

— Doar sora mea. Şi nu e vorba că ar fi distructivă sau cu un temperament dificil, ci doar *foarte* hotărâtă să îşi impună voinţa. E ca o mică locomotivă cu aburi.

Dragostea lui profundă faţă de familie îi răsună clar în voce. Caroline se cuibări mai aproape de el, sperând că avea să continue să-i povestească.

— Câți ani au fraţii şi sora ta? Cum îi cheamă?

— Michael are optsprezece ani. Tocmai a terminat liceul şi va începe facultatea luna viitoare. E interesat de creşterea vitelor şi probabil îşi va înfiinţa propria fermă după ce va termina facultatea. Joshua are şaisprezece ani şi e cel mai prietenos dintre toţi, dar e înnebunit după avioane, exact aşa cum eram şi eu la vârsta lui. Naiba să-l ia, vrea să fie pilot în marina americană! Zane are treisprezece ani şi e… intens. Tăcut şi periculos, cam ca tata. Mai e şi Maris. Are unsprezece ani, dar se poartă uneori de parcă ar avea o sută. Micuţă pentru vârsta ei şi atât de delicată, încât ai impresia că o simplă briză ar lua-o pe sus, însă cu o voinţă de fier. Toţi ne pricepem la cai, dar tata are un talent de-a dreptul magic cu ei, şi la fel şi Maris.

— Şi cum e mama ta vitregă?

Orice, numai să-l facă să vorbească în continuare.

Joe râse încetişor.

— E chiar mai micuţă decât tine.

Caroline se ridică iute.

— Eu nu sunt micuţă, spuse ea, împingându-şi arţăgoasă bărbia în faţă.

— Dar nu eşti tocmai înaltă. Şi nici de înălţime medie, aş zice. Am aproape treizeci de centimetri mai mult decât tine. O trase din nou lângă el, sprijinindu-i capul în scobitura umărului lui. Vrei sau nu să-ţi povestesc despre Mary?

— Dă-i bătaie, bombăni ea, iar Joe o sărută pe frunte.

— Mary e caldă şi iubitoare, şi are inima deschisă, iar când se hotărăşte să facă ceva, nimic nu o poate opri. E profesoară. Nu aş fi reuşit să intru la academie dacă nu m-ar fi ajutat ea să învăţ.

— Deci nu te-a deranjat chiar deloc când s-a căsătorit cu tatăl tău?

— Să mă deranjeze? Râse din nou. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să-i văd împreună. Nu că ar fi fost foarte greu. Tata era ca un armăsar închis în ocol. Era hotărât să o aibă, indiferent câte garduri ar fi trebuit să dărâme sau să sară.

Relaxarea şi simţul practic cu care aducea în discuţie sexualitatea tatălui său o făcură să zâmbească. În ceea ce-o privea, nu şi-i putea imagina pe propriii părinţi drept fiinţe de o sexualitate pasională, probabil fiindcă nu erau. Existenţa ei era dovada faptului că făceau totuşi sex, dar amândoi erau liniştiţi şi preocupaţi mai mult de chestiuni intelectuale decât de altele de natură fizică. Viaţa lor amoroasă era probabil caldă şi plină de afecţiune, mai degrabă decât relaţia de amor primitiv, sălbatic şi intens în care o antrenase Joe pe ea.

— Dar tatăl tău? El cum e?

— Dur. Periculos. Şi cel mai bun tată din lume. Chiar şi când eram copil am ştiut dintotdeauna că ar fi fost gata să lupte până la moarte pentru mine.

Era o manieră bizară de a descrie un părinte, dar, când îl privea pe Joe, îi venea uşor să creadă că tatăl lui era periculos. Probabil că semănau atât de mult încât unul părea imaginea reflectată în oglindă a celuilalt.

— Ajunge cu mine, spuse el brusc, deşi prea puţin din conversaţie îi permisese să afle ceva despre *el.* Îl simţi din nou prudent, închizând uşa de oţel în spatele căreia îşi ascundea gândurile intime. O ridică şi o aşeză călare în poala lui, apoi îi desfăcu halatul, închizându-şi mâinile peste sânii ei. Vreau să aflu despre tine.

Caroline se cutremură şi coborî privirea spre sânii ei, spre mâinile lui bronzate ce acopereau moviliţele moi şi deschise la culoare.

— Ăsta nu mai e un teritoriu virgin pentru tine.

— Aşa e. Albastrul ochilor lui deveni mai întunecat, mai intens. Îşi lăsă o mână să alunece mângâietor pe abdomenul ei, iar de acolo între picioarele ei, tatonând discret. Nici ăsta nu mai este, dar este chiar mai palpitant acum. Înainte nu puteam decât să mi te imaginez, dar acum ştiu cât eşti de strâmtă şi de fierbinte şi cum începi să te uzi imediat ce te ating. Desenă cercuri în jurul deschizăturii ei delicate cu buricul aspru al unui deget, fiind extrem de atent. Caroline se înfioră, inundată de o plăcere fierbinte şi tăioasă ce îi contractă muşchii şi îi oferi umezeala pe care o căuta el, corpul ei începând imediat să se pregătească să-l primească. Joe îşi împinse puţin degetul în ea, iar corpul ei se încinse, respiraţia îi deveni gâfâită şi fu cuprinsă de un tremur uşor.

Joe desfăcu şi halatul lui. Era pregătit ca un armăsar, nările lui subţiri lărgindu-se uşor când îi simţi mirosul feminin. Cu o palmă pe fundul ei, o trase în faţă, o poziţionă, apoi coborî mâna pentru a-şi ţine bărbăţia nemişcată în vreme ce Caroline se lăsă peste el cu un uşor strigăt sălbatic. ÎI cuprinse în teaca ei, iar el îşi mişcă mâna, folosind-o pentru a o aduce mai aproape.

— Acum ştiu cât eşti de moale, îi şopti el, şi cum te înfiori în jurul meu, şi cum încearcă toţi acei mici muşchi ai tăi să mă prindă strâns şi să mă stoarcă atunci când… *La naiba!*

Exclamaţia lui răsună gutural şi aspru. Caroline aproape că nu o auzi. Începu să se mişte deasupra lui, dorindu-l cu lăcomie, aşteptând disperată descărcarea ce pândea deja în adâncul ei.

Mâinile lui se înfipseră în şoldurile ei aproape ca şi cum ar fi vrut să-i oprească mişcările, iar Caroline scânci, dar apoi, înjurând din nou în barbă, o prinse de fese şi începu s-o mişte într-un ritm rapid şi plin de forţă pe lungimea penetrantă a bărbăţiei lui. Nu mai era vorba de un act relaxat; era rapid, nemilos şi primitiv. Caroline se agăţă de umerii lui pentru a-şi ţine echilibrul când fu cuprinsă de spasme şi, doar o fracţiune de secundă mai târziu, Joe i se alătură, arcuindu-şi capul pe spate, cu venele şi tendoanele umflându-se ca nişte funii pe gâtul musculos.

Perioada de refacere dură mai mult decât actul în sine. Caroline se lăsă să cadă în faţă, zăcând într-o tăcere extenuată pe pieptul lui. Cu degete blânde, Joe îi netezi părul, îndepărtându-i-l de pe faţă, apoi o strânse în braţe.

— Nu am avut prea bine grijă de tine, spuse el încet. E deja a doua oară.

Caroline nu vedea cum ar fi putut să aibă *mai bine* grijă de ea.

— Ce anume? murmură ea.

— Ea doua oară când nu am folosit protecţie.

— Dar eu ţi-am cerut-o. Închise ochii, savurând atât amintirea, cât şi senzaţia din acel moment, de a-l ţine atât de intim în ea. Voiam să

ştiu totul, să simt totul legat de tine.

— Prima dată, da. Chiar şi atunci, ar fi trebuit să mă ducă mintea să nu o fac. Şi nu am nicio scuză pentru faptul că s-a întâmplat acum.

Auzindu-i tonul aspru, Caroline se ridică în capul oaselor şi îl privi direct în ochi.

— Nu sunt nici copil, nici idioată, Joe. Cunosc riscurile şi consecinţele, iar responsabilitatea îmi aparţine pe jumătate. Aş fi putut să refuz, dar nu am făcut-o. Riscul nu e chiar atât de mare. Unul dintre avantajele de a avea o minte iscoditoare e faptul că sunt curioasă în legătură cu aproape orice, aşa că am citit şi despre asta. Ştiu totul despre ritm şi alegerea momentului, şi suntem destul de în siguranţă. Suficient cât să nu-mi fac griji şi să stau cu ochii pe calendar.

— Nu există nicio garanţie în privinţa asta. Chiar şi în intervalul potrivit, şansele abia dacă sunt mai bune de cincizeci la sută, şi, ţi-am spus, nu-mi plac jocurile de noroc.

— Te-ar deranja chiar atât de tare? întrebă ea cu multă seriozitate.

— Pe *tine* nu?

Caroline clătină din cap.

— Nu, răspunse ea, pe o voce calmă şi hotărâtă.

Joe îi aruncă o privire pătrunzătoare. Caroline aşteptă s-o întrebe de ce, însă el nu o făcu. În schimb, spuse:

— Vreau să ştiu dacă îţi întârzie următoarea menstruaţie, chiar şi cu o singură zi.

Tonul lui de comandă era atât de evident, încât Caroline îi răspunse cu un salut milităresc rapid şi replică:

— Da, domnule!

Uneori, îşi juca foarte bine rolul de colonel.

Joe râse şi o plesni uşor peste fund când se retrase din braţele lui. Caroline se ridică şi îşi legă halatul în jurul ei.

— Când trebuie să plecăm?

— Am aranjat să stăm până târziu. Până la şase diseară.

Deci timpul rămas pentru a-l petrece izolaţi în mica lor lume privată putea fi acum socotit într-un număr de ore descrescător. Era uluitor cât de repede se obişnuise cu rutina de la hotel, cu faptul de a-l avea doar pentru ea, cu plăcerile îmbătătoare ale trupului. Probabil această izolare ar fi devenit mai puţin palpitantă dacă s-ar fi întins pe o săptămână întreagă, dar şi-ar fi dorit să aibă parte de acea săptămână. Dar asta nu era posibil. A doua zi aveau să se întoarcă amândoi la muncă, ea la sol, iar el în aer. A doua zi urma să fie nevoită să îndure din nou teama, fiindcă bărbatul pe care îl iubea făcea ceva periculos, iar ea nu avea cum să-l împiedice. Ar fi fost necuviincios chiar şi sa încerce. Joe era un vultur; doar moartea sau bătrâneţea aveau să pună capăt zborurilor lui. Ar fi îndurat bucuroasa ani întregi de teroare în

tăcere, daca i s-ar fi acordat.

Deocamdată, nu voia sa irosească niciun minut din timpul rămas până aveau să fie nevoiţi să înfrunte din nou lumea adevărată.

Nu ştia ce însemnase acest weekend pentru el, poate doar o tăvăleală intensă şi prelungă, suficientă pentru plăcerea pe care i-o oferise, dar pentru ea acest bărbat şi acest weekend constituiseră catalizatorul care dezlănțuise pasiunea din fiinţa ei. Se simţea… schimbată pe dinăuntru, oarecum mai liberă, mai mulţumită. Era ca şi cum ar fi privit viaţa printr-un voal cenuşiu, iar acum acesta fusese sfâşiat, lăsând-o să vadă culorile autentice, vibrante. Nu se mai simţea lăsată deoparte şi izolată, ci parte a întregului. Nu mai era singură, aşa cum fusese, în esenţă, toată viaţa, încă din prima clipa în care îşi dăduse seama că mintea ei o făcea diferită. Când se abandonase în braţele lui, câştigase mai mult decât pierduse, căci avea acum o parte din Joe pe care nu o s-o piardă niciodată. El îi oferise amintiri, experienţă… extaz. Sub îndrumarea lui, înflorise pe dinăuntru, descoperise profunzimile bogate ale propriei ei făpturi.

Pe neaşteptate, în pofida gândirii ei raţionale şi chiar conştientizând dificultăţile pe care le-ar fi presupus aşa ceva, spera că momentul fusese ales greşit pentru ea şi că avea sa-i poarte în pântece copilul.

— Ce-i? întrebă el, arcuindu-şi sprâncenele negre, iar Caroline îşi dădu seama că stătuse în faţa lui, studiindu-l concentrată, pentru doar Dumnezeu ştia cât timp.

Un zâmbet leneş îi înflori pe chip, luminând-o ca o dimineaţă însorită.

— Mă gândeam doar, spuse ea pe un ton serios, că mult mai multe femei s-ar înrola în armată dacă ai poza pentru posterele de recrutare fără a purta nimic.

Joe păru surprins pentru o clipă, apoi izbucni în hohote de râs şi se ridică. Strânse pumnul pe halatul ei şi o trase spre el.

— Vrei să spui că ai fi dispusă să mă împărţi cu femeile din America?

— Nu cât trăiesc.

— Nici măcar dacă ţara ar avea nevoie de serviciile mele? Unde ţi-e patriotismul?

Caroline băgă mâna în halatul lui descheiat şi îl prinse ferm în palmă.

— Ce ştiu sigur, replică ea pe un ton dulce, e că nu se află aici.

Joe începu să-i umple palma, reacţionând la atingerea ei, deşi făcuseră dragoste cu puţin timp în urmă.

— Îţi las două zile să încetezi, apoi chem poliţia.

— Nu avem două zile la dispoziţie, remarcă ea. Se uită la ceas. Nu avem decât vreo opt ore.

— Atunci al naibii să fiu dacă am de gând să irosesc un singur

minut, răspunse el, ridicând-o rapid în braţe.

Prefera patul pentru partidele mai lungi. Când o duse în cealaltă cameră, Caroline se agăţă strâns de el, dorindu-şi ca timpul să se oprească.

Nu se opri, desigur. Nu se putea opri, oricât şi-ar fi dorit acest lucru. I se păru ciudat să părăsească acel cuib intim, dar până la şase jumătate erau deja pe drumul de întoarcere la bază. Caroline rămase tăcută, încercând să se pregătească sufleteşte pentru sfârşitul abrupt al intimităţii de care se bucurase în ultimele două zile. Avea să doarmă singură în noaptea aceea şi în fiecare noapte, până venea din nou weekendul. Poate chiar şi atunci. Joe nu spusese nimic despre acea noapte, cu atât mai puţin despre weekendul următor.

Caroline îi aruncă o privire. Era o diferenţă subtilă, dar, cu cât se apropiau mai mult de bază, cu atât devenea în mai mică măsură amantul ei şi în mai mare măsură colonelul Mackenzie. Gândurile lui se îndreptau deja spre Night Wing, spre acele avioane elegante, mortale, superbe, şi spre modul în care reacţionau în mâinile lui abile. Poate că schimbarea pe care o detecta în el era dată de faptul că devenea amantul lor, nu al ei. Acele avioane zburau pentru el; îl duceau mai sus şi mai rapid decât ar fi putut ea vreodată. Spera doar că aveau şi să-l protejeze la fel de aprig şi să i-l aducă înapoi.

Cu mult înainte să fie pregătită, se trezi în faţa propriei uşi. Joe rămase în faţa ei, cu ochii lui limpezi şi fără fund studiind lent fiecare detaliu al aspectului ei.

— N-am să te sărut de noapte bună, spuse el. N-aş mai putea să mă opresc. Sunt prea obişnuit să te am.

— Atunci… noapte bună.

Dădu să-i întindă mâna, apoi şi-o retrase rapid. Nu putea nici măcar să-i strângă mâna. Era prea mult după intimitatea concentrată din acel weekend, era o ispită prea puternică, un memento prea dur al faptului că, în noaptea aceea, aveau să doarmă singuri.

— Noapte bună.

Se răsuci brusc pe călcâie şi porni cu paşi mari spre camioneta lui. Caroline descuie rapid uşa şi intră, pentru a evita să-l vadă plecând. Locuinţa ei minusculă, oricât ar fi fost de luxoasă în comparaţie cu majoritatea celorlalte locuinţe temporare de la bază, i se păru dezolantă şi sufocantă. Se grăbi să pornească aerul condiţionat, dar nimic nu putea atenua senzaţia de gol din sufletul ei. Nimic, desigur, cu excepţia lui Joe.

Dormi prost în noaptea aceea. Se tot întinse după el, căutându-i căldura, căutând corpul masiv, masculin şi tare alături de care dormise în ultimele două nopţi, fie întinsă peste el, fie încolăcită lângă el. Propriul ei corp, lipsit brusc de răsfăţul senzual cu care se

obişnuise, era chinuit de o frustrare dureroasă.

Se trezi cu mult înaintea zorilor, şi în cele din urmă renunţă să mai încerce să doarmă. Munca fusese dintotdeauna un remediu universal pentru ea, aşa că poate avea să se dovedească la fel şi acum. În *fond,* fusese angajată la acest proiect pentru a munci, nu pentru a tânji după şeful de proiect.

Şi o ajută, într-adevăr. Reuşi să se cufunde destul de satisfăcător în pregătirile pentru testele din ziua respectivă. Joe nu trecu pe la biroul ei, fapt pentru care se simţi, în mod bizar, recunoscătoare. De-abia acum începea să revină cu picioarele pe pământ; dacă ar fi sărutat-o din nou, ar fi fost pierdută. Şi probabil ar fi fost şi întinsă peste una dintre mesele de birou, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui. După cum îi stătea în fire, Joe detectase ispita şi i se împotrivise. Ea nu era convinsă că ar fi reuşit.

Aşa cum se întâmpla de obicei, Cal fu cel de-al doilea care sosi la birou.

— Unde ai fost weekendul ăsta? întrebă el relaxat. Am încercat să te sun de câteva ori să văd dacă nu vrei să mergem la un film.

— În Vegas, răspunse ea. Am stat peste weekend.

— Îmi pare rău că nu m-am gândit şi eu la asta. E un oraş distractiv, nu-i aşa? Ai umblat prin cazinouri?

— Nu prea mă pasionează jocurile de noroc. Minigolful e mai pe placul meu.

Cal râse şi îşi luă o cană de cafea.

— Ar fi bine să ai grijă dacă duci o viaţă atât de activă şi riscantă, o sfătui el. Prea multă stimulare te poate îmbătrâni.

Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi trebuit să îmbătrânească măcar cu vreo sută de ani în weekendul acela, în schimb, se simţea mai vie ca niciodată.

Joe nu se afla în camera de comandă când sosiră membrii echipei laser; piloţii erau deja în avioane, cu motoarele urlând. Distribuţia era aceeaşi precum cea de vineri: Joe şi Bowie Wade în prototipurile Night Wing, Daffy Deale şi Mad Cat Myrick în avioanele F-22. Toate echipele implicate în proiect se strânseră în jurul monitoarelor pentru a putea urmări datele afişate de senzori în timpul zborurilor. Avioanele decolară.

Totul decurse bine la început, laserele fixându-se pe avioanele teleghidate, exact aşa cum trebuia. Caroline lăsă să-i scape un oftat prelung de uşurare. Nu era atât de naivă cât să creadă că nu aveau să mai apară probleme, dar cel puţin acea dificultate părea să fi fost rezolvată.

Refăcură testele de mai multe ori, la viteze şi game diferite. Yates zâmbea.

Când avioanele porniră înapoi spre bază, Mad Cat zbură în formaţie

cu Joe, iar Daffy veni din urma lui Bowie Wade, pentru a-i asigura verificarea vizuală în timpul zborurilor. Caroline urmărea relaxată monitoarele, când, pe neaşteptate, se aprinse semnalul de fixare pe ţintă al avionului lui Bowie.

— A acţionat butonul? întrebă ea cu voce tare.

Yates şi Adrian se întoarseră spre monitor, cu sprâncenele împreunate într-o expresie de nedumerire. Cal ridică privirea de la calculatorul lui. Aproape simultan, calculatorul începu să afişeze alarma de deschidere a focului, şi se dezlănţui iadul atât în staţiile radio, cât şi în camera de comandă.

— Sunt lovit, sunt lovit! ţipă Daffy, iar Bowie răcni şi el:

— Nenorocitul de sistem s-a declanşat singur! Ce dracu' s-a întâmplat?

— Cât e de grav?

Era vocea lui Joe, profundă şi calmă, autoritatea din ea fiind mai puternică decât orice altceva.

— Am pierdut controlul, sistemele hidraulice au fost făcute praf. Nu-l pot ţine.

Vocea lui Daffy era tensionată.

— Catapultează-te! ţipă Bowie. Lasă tâmpeniile, Daffy! N-ai cum să reuşeşti!

Vocile începură să se suprapună, iar în camera de comandă se stârni un adevărat vacarm. Piloţii prezenţi împietriseră, aşteptând cu expresii înlemnite să vadă dacă unul de-al lor avea să scape cu viaţă sau urma să moară chiar sub ochii lor.

Apoi răsună din nou vocea lui Joe, tunând:

— Catapultează-te… Catapultează-te… *Catapultează-te!* Acum!

Autoritatea inconfundabilă a vocii lui reuşi să ajungă la Daffy cum nu ar fi putut nimic altceva, iar calculatoarele înregistrară catapultarea unui pilot.

— Văd o paraşută! Era vocea lui Mad Cat. E prea jos, e prea jos.

Apoi radioul explodă într-o furtună de zgomote când avionul F-22 se înfipse în solul deşertului.

capitolul 9

Joe era turbat de furie când intră cu paşi mari în camera de comandă, dar furia lui era rece, ca de gheaţă.

Ochii îi erau ca o brumă albastră când îi fixă asupra membrilor echipei laser.

— Ce dracu' s-a întâmplat? lătră el. Tunul cu laser nici măcar nu ar fi trebuit să fie activat, cu atât mai puţin să se declanşeze singur.

Nimeni nu avea habar. Verificările făcute vineri după-amiază indicaseră că sistemele funcţionau perfect.

— Deci? Acel singur cuvânt răsună tăios ca detunătura unei carabine. A fost cât pe ce să pierd un om din cauza asta. Un avion de optzeci de milioane de dolari e împrăştiat pe un kilometru pătrat de deşert. Există printre voi vreunul care să ştie *ce naiba faceţi!*

Camera de comandă se cufundă într-o tăcere mormântală, toată lumea aşteptând un răspuns. Orice răspuns. Yates spuse încet:

— Nu ştim ce s-a întâmplat. Dar vom afla.

— Poţi să fii al naibii de sigur de asta. Vreau un raport despre acest incident în treizeci şi şase de ore, inclusiv analiza voastră privind problema şi ce anume aţi făcut pentru a o rezolva. Toate zborurile se anulează până aflu ce s-a întâmplat şi mă conving că nu se va repeta.

Nu-i aruncă nici măcar o scurtă privire lui Caroline când se întoarse şi ieşi, la fel de furios ca atunci când intrase în încăpere.

Cineva fluieră încet printre dinţi. Yates era foarte tras la faţă.

— Nu dormim până nu aflăm, spuse el simplu.

Pierderea avionului era un lucru grav, dar incidentul cu Daffy şi felul în care scăpase ca prin urechile acului întinseseră controlul lui Joe periculos de aproape de punctul-limită. Daffy era oricum pierdut pentru el: ajunsese deja la o altitudine prea joasă când se catapultase, iar paraşuta nu apucase să se deschidă complet, astfel că Daffy lovise solul cu prea multă forţă şi prea rapid. Era internat în spital acum, cu o contuzie şi o fractură la piciorul stâng.

Bowie, puternic zdruncinat, jură că nu se atinsese nici de butonul de fixare pe ţintă, nici de cel de deschidere a focului, iar Joe îl crezu. Bowie era prea bun, prea atent, dar nenorocitul de tun cu laser se activase cumva şi deschisese focul singur, iar Daffy fusese la un pas de a-şi pierde viaţa. Computerele aveau să le arate exact ce anume se întâmplase, dar Joe voia să ştie şi *de ce.* Laserele nu ar fi trebuit să fie activate încă, dar cel puţin cel de pe avionul lui Bowie fusese activat.

Dacă s-ar fi folosit energia maximă, aeronava F-22 ar fi fost distrusă în aer, iar Daffy nu ar fi avut nici cea mai mică şansă să se salveze.

Mânia lui Joe era intensificată şi de gândul că rateul avea probabil legătură cu dificultăţile de fixare cu care se confruntaseră în vinerea precedentă. Caroline îi spusese că problema fusese o simplă întrerupere a semnalului electric şi că fusese remediată, dar, în mod evident, defecţiunea era mult mai gravă, şi nu numai că nu fusese rezolvată, dar aproape îi omorâse un pilot. Furia lui o includea şi pe Caroline; era parte a echipei laser, iar relaţia lor nu avea nimic de-a face cu responsabilitatea ei ca membru al echipei tehnice. Nu intenţiona să se arate indulgent sau să-i ofere favoruri speciale.

Nu doar echipa laser avea să lucreze până târziu. Pierderea unui avion F-22 şi rănirea unui pilot nu erau lucruri pe care Aviaţia SUA să le ia în glumă. Trebuia să redacteze un raport pentru comandantul bazei şi pentru generalul Ramey de la Pentagon. Mai mult, nu-şi puteau permite acest gen de probleme cu prototipurile Night Wing, nu acum când data votării fondurilor de către Congres era atât de aproape. Trebuia să se asigure că testele erau finalizate şi toate eventualele probleme rezolvate; unul dintre avantajele majore ale proiectului fusese faptul că se desfăşura conform programului şi se încadra în buget, iar întârzierile ar fi însemnat costuri suplimentare. Dacă aeronavele Night Wing depăşeau bugetul şi nu funcţionau corespunzător în momentul votării, proiectul avea să fie în pericol. Obţinerea finanţării depindea de cât de bine îşi făcea el treaba şi demonstra atât fezabilitatea, cât şi fiabilitatea aeronavelor.

Conversaţia telefonică purtată cu generalul Ramey pe o linie securizată nu făcu decât să-i sporească şi mai mult îngrijorarea.

— Trebuie să afli ce s-a întâmplat cu acel tun cu laser şi să te asiguri al naibii de bine că nu se va repeta, spuse generalul calm, dar cei care îl cunoşteau pe Ramey ştiau că întotdeauna vorbea serios. Ziua votului e aproape, prea aproape ca să ne permitem genul acesta de haos în proiect. La ce bun să ai primul tun funcţional cu raze laser dacă nu îl poţi controla? Trebuie să reuşim, Joe. Proiectul Night Wing e prea important.

— Da, domnule, răspunse Joe.

Cum pilotase şi el avioanele, ştia exact cât erau de importante. Un aviator care decola cu o aeronavă superioară avea şanse mult mai bune, dacă toate celelalte condiţii rămâneau neschimbate, de a se întoarce viu. Avioanele Night Wing ar fi oferit un avantaj uriaş piloţilor americani, iar pentru Joe acest lucru ar fi însemnat atât salvarea unor vieţi, cât şi câştigarea războaielor. Luptase deja în două războaie, deşi nu avea decât treizeci şi cinci de ani, iar situaţia la nivel mondial era mai nestatornică acum decât fusese atunci când intrase la academie, în timpul Războiului Rece. Mici războaie locale izbucneau

peste noapte şi toate aveau potenţialul de a târî şi restul lumii în mocirlă, în timp ce tehnologia se dezvolta exploziv. În cel mult cinci ani, avioanele F-22 abia dacă aveau să mai fie la acelaşi nivel cu aeronavele de vânătoare ale altor ţări, în loc de a fi net superioare. Prototipurile Night Wing le-ar fi permis să-şi recapete acea superioritate – în stil mare.

— Există vreun indiciu de sabotaj? întrebă generalul.

— Nu s-a declanşat niciun fel de alarmă, dar am cerut poliţiei de securitate să analizeze programele de muncă pentru a vedea dacă apare ceva suspect.

— Intuiţia ce îţi spune?

Generalul Ramey avea un respect deosebit pentru instinctele lui Joe.

Joe ezită.

— Ne confruntăm cu o situaţie catastrofală ce s-a produs fără nicio avertizare. Nu ştim încă dacă e afectat doar acel singur tun cu laser sau dacă e o problemă comună la toate avioanele, dar, ori e o problemă majoră în sistem, ori a fost un incident provocat intenţionat de cineva. Probabilităţile sunt egale, deci nu pot ignora ipoteza unui sabotaj. Voi şti mai multe după ce voi obţine analiza computerizată.

— Sună-mă imediat ce afli ceva.

— Da, domnule, aşa voi face.

Joe se aşează din nou pe scaun cu o expresie gânditoare. Sabotaj. Nimănui nu-i plăcea să se gândească la aşa ceva, dar nu-şi putea permite să ignore posibilitatea. Tehnologia crea constant noi tehnici de spionaj şi sabotaj. Poliţia de securitate luase măsuri extreme pentru a păstra proiectul Night Wing secret, ceea ce explica de ce fiecare intrare de la fiecare clădire, atât uşi, cât şi ferestre, era echipată cu senzori legaţi la un calculator central care păstra evidenţa tuturor celor care se aflau în clădire la un moment dat, înregistrând atât ora intrării, cât şi pe cea a ieşirii. Totodată, pe timpul nopţii hangarele erau păzite de gărzi şi nimeni nu se apropiase de aeronave fără autorizaţiile necesare, dar, dacă problema era într-adevăr una de sabotaj, nu însemna decât că sabotorul se bucura de respectivele autorizaţii de securitate.

Dacă avea noroc, cei din echipa laser aveau să identifice problema şi urmau să descopere că fusese ceva mecanic, explicabil. Dacă nu, voia ca verificarea de securitate să fie deja în desfăşurare.

Ce rahat! Dacă nu descopereau rapid care era problema, în mod cert nu avea să o vadă pe Caroline în seara aceea, iar noaptea trecută fără ea fusese un adevărat chin. Era uluitor cât de repede se obişnuise corpul lui să fie satisfăcut frecvent şi cât de intensă era foamea lui sexuală când venea vorba de ea. Nu mai dorise niciodată o femeie astfel, ca o fierbinţeală ce nu-l slăbea nicio clipă şi refuza să se lase potolită. Nici nu se mai bucurase vreodată de o femeie astfel, fără

limite sau restricţii. Caroline era vitală şi vibrantă, la fel de directă în stilul ei de a face dragoste pe cât era în gândire şi-n personalitate.

Fusese o greşeală să-şi lase gândurile să alunece spre ea. Pantalonii îi deveniseră dintr-odată inconfortabili. „Jos, băiete", îşi spuse el cu amărăciune. În mod cert, nu erau nici locul, nici momentul potrivite.

Deşi făcură o mulţime de verificări, nu reuşiră să descopere cum fusese posibil ca laserul să se activeze accidental. Domeniul efectiv de competenţă al lui Caroline era laserul în sine, nu mecanismul de acţionare, care intra în sarcina lui Adrian, iar el era posac din această cauză. Dacă problema era aruncată în cârca lui, era posibil să fie retras din proiect sau poate chiar concediat. În stilul caracteristic, îşi descărcă frustrarea pe Caroline.

— Te pomeneşti că eşti vreo piază rea, bombăni el încruntat, studiind minuţios fiecare detaliu al mecanismului de declanşare a focului. Totul mergea bine, doar câte o dificultate minoră din când în când, până să apari tu. Lucrurile au început s-o ia razna imediat ce te-ai implicat în proiect.

— Eu nu am lucrat la acel mecanism, sublinie ea, refuzând să-i permită să o înfurie sau să se lase târâtă într-un schimb de acuzaţii. Nici nu era nevoie să mai adauge nimic, căci Adrian interpretă comentariul ei ca pe o acuzaţie cum că *el* lucrase la acel sistem, şi, prin urmare, era, evident, vina lui.

— Lăsaţi ciorovăiala, le porunci Yates. Cal, nu îţi apare *nimic* pe calculator?

Cal părea extenuat, cu ochii injectaţi de la nenumăratele ore în care stătuse cu privirea aţintită în monitor sau descifrând în semiîntuneric teancuri de hârtii imprimate. Clătină din cap.

— Pare totul în regulă pe hârtie.

Stăteau grupaţi în jurul modulului laser, pe fuzelajul avionului pe care îl pilotase Bowie. Caroline îşi fixă privirea asupra modulului, ignorând intenţionat tot ce se vorbea în jurul ei şi încercând să lămurească lucrurile. Laserul părea în stare perfectă de funcţionare, la fel şi mecanismul de declanşare a focului. Sistemul de fixare se comporta şi el perfect, însă asta ştiau deja. În fond, se fixase asupra avionului lui Daffy şi îl aruncase în aer. Dar ce anume îi *comandase* să se fixeze? Conform datelor înregistrate de computer, Bowie nu atinsese butonul, ceea ce însemna că atât mecanismul de fixare, cât şi cel de declanşare a focului operaseră automat, lucru care nu ar fi trebuit să se întâmple. Mai mult, nici laserul nu ar fi trebuit să fie activat; testarea propriu-zisă a laserelor nu fusese programată decât peste zece zile. Trei lucruri o luaseră razna simultan: laserul se activase, sistemul de fixare luase în vizor avionul lui Daffy, iar sistemul de declanşare a focului se acţionase automat. Nici unul dintre

aceste trei lucruri nu ar fi trebuit să se întâmple, iar faptul că se întâmplaseră toate în acelaşi timp nu mai era o chestiune de ghinion sau o simplă coincidenţă.

Nu îi plăcea direcţia în care se îndreptau gândurile ei. Dacă nu era logic ca aceste trei lucruri să se întâmple accidental, atunci, cu siguranţă, se petrecuseră intenţionat. Laserul nu putea fi activat de o zdruncinătură accidentală şi cu siguranţă nu avea niciun buton exterior pe care să scrie „Pornit/Oprit". Pentru a activa laserul era nevoie ca echipa laser să folosească un set precis de comenzi pe calculator. Dat fiind nivelul de securitate presupus de acest proces, ei erau singurii care aveau acces la acele comenzi.

Logica inevitabilă indica faptul că unul dintre membrii echipei activase laserul.

Caroline nu era genul care să tragă concluzii pripite. Metodele ei de lucru erau ordonate şi extrem de precise. Înainte de a-şi permite să înceapă să creadă că unul dintre cei trei bărbaţi alături de care lucra sabota intenţionat laserul, trebuia să se asigure că nu exista nici o altă cale prin care altcineva din afara echipei să o fi făcut. Totul era computerizat acum, şi, deşi existau protecţii încorporate în programe şi se luau măsuri complicate de securitate, nimic nu era imposibil. Existau o mulţime de lucruri atât de dificile, încât nimeni nu le făcuse încă, dar asta nu însemna că erau imposibile. Era o teorie realistă că, dacă cineva avea acces la comenzile de activare, persoana respectivă putea, cel mai probabil, să intre şi în program şi să le folosească. Şi ar fi fost floare la ureche pentru cineva bine priceput în domeniul computerelor să adauge comenzi care să devină prioritare faţă de activarea manuală de către pilot a butonului de fixare, de exemplu în cazul în care un avion ajungea la o anumită distanţă de el. Poate că Bowie se urcase la manşa unei bombe cu ceas în ziua aceea, o bombă care doar aşteptase circumstanţele potrivite. Daffy avusese ghinionul de a fi ales să zboare în spatele lui Bowie, dar la fel de uşor ar fi putut să fie în locul lui Mad Cat sau chiar Joe.

Yates o privea gânditor de câteva minute. Caroline rămăsese nemişcată, cu privirea aţintită asupra modulului, dar fără a-l vedea, cu întreaga ei putere de concentrare orientată spre interior. Yates aproape că-i putea vedea mintea ca un calculator derulând o listă de posibilităţi şi tăind inexorabil dintre ele.

— Ce e? întrebă el în final, când nu mai putu suporta suspansul. Ai vreo idee?

Caroline clipi surprinsă şi, încet, îşi concentră din nou privirea asupra lui.

— Cred că ar trebui să verificăm programul computerizat, spuse ea în final. Dacă nu e echipamentul de vină, atunci nu poate fi decât programul.

Cal afişă o expresie absolut istovită.

— Ai idee cât o să ne ia să verificăm tot programul? întrebă el, nevenindu-i să creadă. E o treabă uriaşă. E cel mai complicat program la care am lucrat vreodată.

— Poate un Cray… murmură Caroline, îndreptându-şi din nou privirea spre modul.

— Să ne facem programare la un supercomputer Cray? Yates formulă sugestia ca o întrebare, dar începu imediat să analizeze aspectele de logistică. Al naibii de costisitor.

— Nu la fel de costisitor ca renunţarea la program.

— Ar putea să dureze o veşnicie până să obţinem o programare, doar dacă nu cumva ne poate ajuta Pentagonul să devenim prioritari.

— Da, asta e o idee grozavă, spuse Adrian nerăbdător, dar aţi uitat că şeful cel mare ne-a dat treizeci şi şase de ore, din care au trecut deja zece. Nu cred că îl va satisface această opţiune.

— Nu am găsit nimic nicăieri altundeva. Ai o idee mai bună? răspunse Caroline la fel de nerăbdătoare.

Adrian o privi furios, fără a răspunde. Adevărul era că ajunseseră toţi într-un punct mort.

Caroline nu menţionă deloc şi cealaltă concluzie a ei, că, dacă soluţia la problema lor ţinea de programul computerizat, atunci mai rămânea să descopere dacă fusese o greşeală de bază în programare sau cineva programase intenţionat eroarea, însă, dacă testau programul pe un Cray, aveau să afle răspunsul şi la această întrebare. Comparând programul funcţional cu versiunea lui originală, supercomputerul Cray avea să le spună dacă programul funcţional fusese modificat în vreun fel. Dacă nu fusese modificat, cei de la DataTech aveau să fie nevoiţi să conceapă totul de la zero; dacă fusese modificat, următorul pas avea să fie identificarea persoanei responsabile de acele schimbări.

— Şi atunci ce facem? întrebă Cal frecându-se la ochii. Renunţăm la căutări şi acceptăm premisa că vom găsi problema în program sau rămânem treji toată noaptea să căutăm ceva chiar dacă nu ştim exact ce anume căutăm?

Caroline nu îşi putu reţine un zâmbet ironic.

— Dacă eşti chiar atât de ameţit pe cât pari după cum te exprimi, nu cred că *poţi* să rămâi treaz toată noaptea.

Cal îi aruncă o privire înceţoşată şi un zâmbet la fel de neclar.

— E trist, nu-i aşa? Când eram mai tânăr, puteam să petrec toată noaptea şi să lucrez toată ziua, apoi să mă întorc din nou la petreceri. Ce vezi acum este doar o umbră a omului de altădată.

— Mă bucur că vouă nu vi se pare o problemă serioasă, izbucni Adrian.

— Terminaţi! porunci Yates, furia răsunând în vocea lui de obicei

calmă. Erau toţi obosiţi şi dărâmaţi. Îşi moderă tonul. Mă refer şi la propriu, şi la figurat. Ne oprim în seara asta, în ciuda a ceea ce am spus mai devreme. Cred că am eliminat tot ce putea fi, cu excepţia programului, deci acesta e, logic, pasul următor, şi nu-l putem face aici. Mă duc să mă spăl şi să mănânc bine în vreme ce mă gândesc la asta, apoi am de gând să discut cu şeful de proiect. Haideţi să ne odihnim puţin!

*

Căpitanul Ivan Hodge, şeful poliţiei de securitate, îi spuse fără nicio altă introducere:

— Am descoperit un comportament foarte suspect, domnule.

Chipul sever al lui Joe nu trădă nicio emoţie, deşi şi-ar fi dorit să nu fi descoperit nimic.

Privirea neclintită a general-maiorului Tuell deveni şi mai dură. În calitate de comandant al bazei, lui îi revenea în ultimă instanţă responsabilitatea pentru tot ce se întâmpla, şi era profund interesat să afle cauza care dusese la prăbuşirea unui F-22.

— Arată-ne ce ai descoperit.

Căpitanul adusese cu el un registru gros. Îl puse pe biroul lui Joe şi îl deschise la o pagină marcată dinainte.

— Aici. Joe remarcă o intrare ce fusese deja subliniată cu marker galben. Acesta este codul de securitate al unuia dintre membrii echipei laser, Caroline Evans. A sosit la bază marţea trecută pentru a-i lua locul unui tehnician care a suferit un atac de cord.

Joe simţi un nod formându-i-se în stomac şi privirea i se goli de orice expresie, aşteptând ca Hodge să continue:

— Are obiceiul de a ajunge dimineaţa înaintea tuturor şi de a pleca ultima, spuse căpitanul, iar Joe se relaxă puţin.

Caroline era obsedată de muncă; acestea nu erau nicidecum circumstanţe care să o condamne, iar el însuşi apăruse de câteva ori în biroul ei pe neaşteptate şi nu o surprinsese niciodată făcând ceva suspect. Deşi se întâmplase o dată să şteargă rapid ceea ce avea pe monitor. Se mirase puţin atunci, dar uitase de incident, până acum.

— Şi dumneavoastră aveţi acest obicei, domnule, îi spuse căpitanul Hodge lui Joe. Luat separat, nu înseamnă nimic. Răsfoi registrul până la o altă pagină marcată dinainte. Dar aici, joi noaptea, senzorii o indică pe domnişoara Evans intrând în zona de lucru cu laserele cu puţin înainte de miezul nopţii şi rămânând până aproape de ora patru dimineaţa. A fost singură în tot acest timp. A reintrat în clădire la ora şase, pentru programul ei normal de muncă. Avioanele au decolat în dimineaţa aceea, şi, pentru prima dată, au apărut defecte de funcţionare la sistemele laser, corect?

Scânteierea de gheaţă reapăru în ochii lui Joe.

— Da.

— A plecat din zona de lucru spre sfârşitul după-amiezii, alături de ceilalţi membri ai echipei, şi nu s-a întors până duminică, din nou, cu puţin înainte de miezul nopţii. Şi de această dată a fost singura persoană prezentă. A părăsit clădirea la patru şi jumătate, s-a întors la ora ei obişnuită, şase. De data aceasta, avionul maiorului Deale a fost doborât de laser. O problemă mult mai gravă decât refuzul laserelor de a funcţiona. Aceste apariţii la miezul nopţii în zona de lucru, combinate cu faptul că problemele nu au început decât după ce a sosit ea, nu sunt deloc de bun augur. Căpitanul ezită, privindu-l pe Joe. Expresia colonelului era de natură să facă orice om întreg la cap să ezite, iar căpitanul Hodge se considera foarte întreg la cap. Însă trebuia să spună ceea ce avea de spus. Am înţeles că aveţi un, ăăă, interes personal faţă de domnişoara Evans.

— Am ieşit împreună de câteva ori.

Făcuseră al naibii de mult mai mult de-atât, îşi dădu el seama înnebunit. Caroline i se oferise atât de deplin, încât făcuse ţăndări amintirile lui legate de alte femei, reducându-le la zero. Şi, după ce se întorseseră din Vegas duminică seara, se strecurase în zona de lucru şi… ce anume făcuse? Activase în secret laserul de pe aeronava lui Bowie? Oare şi laserul de pe avionul pe care îl pilotase el fusese activat? Ar fi putut la fel de bine să fie el cel care ajungea să-şi doboare din aer un prieten?

Căpitanul Hodge păru jenat.

— Cât timp aţi fost împreună, a spus ceva? A pus vreo întrebare legată de proiectul Night Wing?

— Nu. Era sigur de acest lucru. Munca fusese menţionată doar sub aspecte cât se poate de generale. Pe de altă parte, de ce ar fi fost nevoită să-l întrebe ceva? Are autorizaţie să afle orice doreşte despre proiect fără a întreba pe nimeni altcineva.

— E adevărat. Dar nu a spus nimic care, privit retrospectiv, ar putea fi interpretat drept un motiv pentru care şi-ar fi dorit ca laserele să nu funcţioneze? Sau să-şi fi dorit să îngroape proiectul Night Wing?

— Nu. Dar ştia că nu ar fi făcut-o. Caroline era prea deşteaptă pentru aşa ceva. Caroline era genială. Caroline era perfect capabilă să activeze laserele; pe lângă faptul că era expertă, avea acces la coduri. Are cunoştinţele necesare şi a avut şi ocazia, se auzi spunând. Mai aveţi şi altceva? Vreun motiv, ceva suspect în trecutul ei, probleme actuale cu banii?

— Trecutul ei e curat ca lacrima, recunoscu Hodge. Vom reverifica totul, pentru a ne asigura că informaţiile sunt corecte şi nimic din tot ce ştim nu a fost inventat, dar asta doar ca măsură de precauţie. Toţi cei implicaţi în acest proiect au fost verificaţi până în măduva oaselor.

— Explică-mi ceva, spuse general-maiorul Tuell. Putea activa

laserele din zona de lucru fără a veni efectiv în contact direct cu laserele propriu-zise? Avioanele sunt păzite douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Da, domnule, spuse căpitanul Hodge. Printr-o comandă computerizată. Iar domnişoara Evans a urmat o dublă specializare în facultate. Şi-a luat doctoratul în fizică, dar are şi un masterat în informatică. Se pricepe la calculatoare.

— Înţeleg. Generalul oftă. Ce recomanzi?

— Nu vom depune plângere oficială, domnule. Putem dovedi că a avut ocazia prielnică, iar momentul producerii incidentului este foarte suspect, dar încă nu am dovedit că, într-adevăr, computerele au fost reprogramate astfel încât să activeze şi să declanşeze laserele. Încă mai există posibilitatea să fi fost o dereglare de natură mecanică.

— Dar tu nu crezi asta?

— Nu, domnule. Problemele au început odată cu sosirea ei şi în ambele cazuri s-au produs după ce ea a făcut vizite nocturne în zona de lucru. Ea face parte din personalul civil. Recomand să fie anunţat FBI-ul şi să i se interzică să părăsească baza, însă fără a o aresta deocamdată. Ca măsură de precauţie, aş interzice accesul întregii echipe laser în zona de lucru până se lămureşte situaţia.

— De ce să facem asta, căpitane?

— După cum spuneam, ca măsură de precauţie. S-ar putea să nu fie singura implicată.

— Înregistrările nu indică nici o altă persoană intrând în zona de lucru la ore suspecte.

— Asta nu înseamnă că nu au fost la curent. Colonelul Mackenzie va fi, cred, de acord cu mine că e mai puţin costisitor să opriţi testările pentru câteva zile decât să pierdeţi un alt F-22 – sau poate chiar unul dintre prototipuri.

— Da, confirmă Joe pe un ton dur. Intenționați să o interogaţi pe domnişoara Evans?

— Da, domnule.

— Aş dori să fiu de faţă.

— Desigur, domnule.

Căpitanul Hodge reflectă cu amărăciune că, în ceea ce-l privea pe colonelul Mackenzie, acesta nu avea nevoie să ceară permisiunea nimănui; avea autoritate supremă în cadrul acestei baze în privinţa a tot ce ţinea de proiectul Night Wing. Ar fi acceptat autoritatea general-maiorului Tuell, dar ar fi făcut-o din voinţă proprie.

— Când?

— Le pot cere oamenilor mei s-o escorteze aici chiar acum, dacă doriţi.

— Atunci fă-o!

General-maiorul Tuell se ridică numaidecât.

— Domnilor, las problema în mâinile voastre. Am încredere că vă veţi asigura amândoi că bănuielile sunt corecte înainte de a se formula vreo acuzaţie. Însă faceţi tot ce trebuie făcut pentru a rezolva situaţia. Proiectul e prea important.

Salutară amândoi milităreşte, iar el le răspunse la salut. Când plecă, o clipă mai târziu, căpitanul Hodge arătă spre telefonul lui Joe şi spuse:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

Joe aprobă scurt din cap. Căpitanul Hodge ridică receptorul şi formă un cod:

— Condu-o pe domnişoara Caroline Evans, C12X114, în biroul colonelului Mackenzie. Confirmă.

Persoana de la celălalt capăt al firului repetă numărul de cod. Căpitanul Hodge spuse:

— Corect. Mulţumesc. Închise telefonul şi se întoarse spre Joe. Zece minute, spuse.

capitolul 10

Caroline nu se simţise niciodată atât de măruntă, de expusă şi de înspăimântată. Se aşeză pe un scaun din biroul lui Joe şi încercă să-i surprindă privirea, să-l implore tăcut să o creadă, dar acesta refuză să o privească. Sau, mai exact, o privea, dar cu o expresie rece, complet impersonală, ca şi cum ar fi studiat o gânganie. Nu o vedea pe ea, pe Caroline. Expresia de pe chipul lui era cea care o înspăimânta mai mult decât orice. Era aspră ca o piatră.

— Nu, nu am reintrat în zona de lucru la orele respective, repetă ea, având impresia că spunea acelaşi lucru pentru a o suta oară.

— Senzorii ţi-au înregistrat atât intrările, cât şi ieşirile, domnişoară Evans.

Căpitanul Hodge, şeful poliţiei de securitate de la bază, se pricepea şi el să se repete.

— Atunci senzorii se înşală.

— Nu, senzorii sunt extrem de precişi. Ultimul răcnet în materie de tehnologie.

— Senzorii se *înşală.* Inspiră adânc, încercând să se calmeze. Se simţea aproape înnebunită de teamă. Mi-am rătăcit cumva cartela de identificare, în cursul zilei de joi. Am descoperit că lipseşte vineri dimineaţa în vreme ce mă îmbrăcam.

— Ne-ai tot spus asta. Nu există dovezi cum că ai fi depus un raport privind această cartelă despre care pretinzi că ai rătăcit-o, şi, îţi dai seama, desigur, cât de important ar fi un asemenea gest în cadrul unui proiect cu grad de securitate major. Poate binevoieşti să ne explici din nou raţionamentul tău.

— Îmi amintesc că am prins cartela de un dosar, joi, şi m-am gândit că s-a desprins şi mi-a căzut. Nu am anunţat poliţia de securitate fiindcă mi se părea prea multă bătaie de cap, în condiţiile în care eram destul de sigură că nu se pierduse, ci rămăsese în birou.

— Dar senzorii ţi-au înregistrat ieşirea din clădire în după-amiaza aceea, alături de ceilalţi membri ai echipei tale. Asta înseamnă că aveai cartela asupra ta, căci, crede-mă, domnişoară Evans, securitatea funcţionează şi la intrare, şi la ieşire. Dacă cineva trece acel prag din orice direcţie fără cartela de identificare necesară, se declanşează o alarmă.

— Şi tocmai de asta vă spun că *nu se poate* ca senzorii să fi funcţionat corect. Când am descoperit că îmi rătăcisem cartela, l-am sunat pe Cal Gilchrist şi l-am rugat să verifice biroul în locul meu. Mi-

a găsit cartela pe podea, sub masa mea de lucru. Mi-a adus-o, apoi s-a întors la locuinţa lui, în timp ce eu am intrat şi m-am apucat de muncă. Nu aveţi altceva de făcut decât să-l întrebaţi.

— Domnul Gilchrist va fi chemat să răspundă la întrebările necesare. Dar senzorii arată că atât tu, cât şi domnul Gilchrist aţi intrat în clădire împreună şi aţi ieşit tot împreună, două minute mai târziu. Apoi tu ai reintrat singură, iar domnul Gilchrist nu s-a întors decât după o oră.

— Asta e imposibil. *Nu* am intrat în clădire decât după ce s-a întors domnul Gilchrist şi mi-a adus cartela. Cum reacţionează scumpii voştri senzori când două cartele, dar o singură persoană, ies dintr-o clădire?

Căpitanul îi ignoră întrebarea şi se mulţumi să noteze ceva rapid pe planşeta din mâna lui.

— Ţi-ai rătăcit cartela şi duminică noaptea?

— Nu. Nu am intrat în clădire duminică noaptea.

Nu se putu abţine să nu-i arunce lui Joe încă o privire rapidă, imploratoare. Oare la ce se gândea? Cu siguranţă nu o suspecta că ar fi sabotat laserele.

— Senzorii spun că da. Şi, după cum ai recunoscut chiar tu, cartela ta de identificare se afla la tine.

— Cartela se afla exact acolo unde am lăsat-o vineri după-amiază şi de unde am luat-o azi-dimineaţă.

— Nu ai umblat deloc cu ea tot weekendul?

— Mi-am petrecut weekendul în Vegas.

— Şi nu ai luat cartela cu tine.

— Dar tu îţi iei cartela cu tine când părăseşti baza, căpitane? replică ea.

Căpitanul îi spuse cu blândeţe:

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc, nu eu sunt ţinta bănuielilor.

— Ce bănuieli, mai exact? Spune-mi limpede, îl provocă ea.

Căpitanul refuză să răspundă acestei provocări.

— Ţi-ai petrecut tot weekendul în Vegas, aşa susţii. Nu te-ai întors la bază nici vineri noaptea, nici sâmbătă noaptea?

— Nu.

— Unde anume te-ai aflat în Vegas?

— La hotelul Hilton.

— Există mai multe. Dar, desigur, acest lucru poate fi confirmat de altcineva?

Joe îl întrerupse:

— Eu şi domnişoara Evans ne-am petrecut weekendul împreună. Pot confirma că a fost cu mine de la sfârşitul după-amiezii de vineri până duminică seara la şapte.

— Înţeleg. Căpitanul Hodge îşi păstră vocea neutră, dar Caroline îşi simţi faţa arzând. De data asta nu îl mai privi pe Joe. Deci cartela cu

numele tău a rămas încuiată în locuinţa ta în tot acest timp.

Caroline încerca din nou să se calmeze inspirând adânc. Nu prea părea să reuşească.

— Da.

— Eşti sigura ca locuinţa ta era încuiată.

— Da. Întotdeauna îmi verific de doua ori uşa.

Căpitanul păru sceptic.

— „Întotdeauna" e un termen foarte exact. Înseamnă fără excepţie. Vrei să spui că nu ai uitat niciodată să-ţi verifici de doua ori uşa?

— De data aceasta colonelul Mackenzie a verificat personal uşa, sub ochii mei.

Căpitanul îi arunca o privire lui Joe, care confirmă din cap. Ochii lui Joe erau misterioşi, expresia lui indescifrabilă.

— Confirmi că respectiva cartelă de identificare s-a aflat exclusiv în posesia ta. Ai fost înregistrată ca intrând în zona de lucru la exact – făcu o pauza pentru a consulta registrul – ora 23.47, duminică noaptea.

— Eram în pat la ora aceea duminică noaptea.

— Singură? întrebă căpitanul indiferent.

— Da.

— Nimeni nu poate confirma acest lucru. Susţii că te aflai în pat. Înregistrările computerului indică prezenţa ta în zona de lucru.

— Întrebaţi-l pe Cal Gilchrist! spuse ea aspru. Nu mai pierdeţi vremea cu asta şi verificaţi ceea ce v-am spus deja.

— Joi dimineaţa, când am intrat în biroul tău, ai şters ceea ce era pe monitor şi ai oprit calculatorul, spuse Joe, cu o voce rece şi profundă. Ce anume era pe monitor de ai vrut ca eu să nu văd?

Caroline se zgâi la el în tăcere, complet pierdută. Părea la fel de sigur de vinovăţia ei precum căpitanul Hodge, dar cu siguranţă el ştia. Încercă să se concentreze, să rememoreze episodul. Joi dimineaţa. Joe o speriase din nou, îşi aminti ea, şi, când încercase din reflex să i se opună, el o luase smucit în braţe. Îşi aminti că îşi făcuse de lucru cu monitorul şi cu calculatorul pentru a rămâne ocupată cât să apuce să-şi controleze reacţia faţă de el, dar habar nu avea la ce anume lucrase.

— Nu-mi amintesc, spuse ea cu glas pierit.

— Ei, haide, pufni el dispreţuitor. Tu ţii minte totul. Ai o minte ascuţită ca o capcană de oţel.

— Nu-mi amintesc, repetă ea, zgâindu-se la el.

Şocată, îşi dădu seama că expresia din ochii lui era una de dispreţ. Dezgust. Chiar furie. Da, era în cea mai mare parte furie, dar nu focul unui acces normal de mânie. Furia lui Joe Mackenzie era rece ca gheaţa şi cu atât mai înspăimântătoare din această cauză. O privea ca şi cum ar fi putut s-o distrugă fără pic de regret. *Nu o credea!*

Dimensiunea acestei revelaţii mai că o făcu să se sufoce. Chiar şi

aşa, un nod enorm i se umflă în piept, încât abia mai reuşi să respire, până când inima ajunse să-i bată încet, greoi, dureros. Dacă situaţia ar fi fost invers, ea i-ar fi acordat încrederea ei deplină şi absolută fără să ezite, fiindcă, în pofida aparenţelor, ştia că Joe nu şi-ar fi trădat niciodată ţara. Era evident că el o credea capabilă exact de aşa ceva. Procesele ei cognitive erau ordonate şi logice, dar fu cuprinsă dintr-odată de o înţelegere instinctivă zguduitoare: ea ar fi avut încredere în el fiindcă fusese fascinată de el, se implicase intens în a-l cunoaşte ca bărbat, fiindcă îl iubea, în timp ce pentru el timpul petrecut împreună fusese doar plăcere fizică. El nu se obosise să o cunoască şi să o înţeleagă ca persoană, fiindcă nu îl interesa.

Copleşită de şoc, se retrase. Nu se clinti fizic, dar, dacă până în acel moment încercase să facă apel la el în mintea ei, acum îşi interzise categoric să mai nutrească astfel de gânduri. Îşi retrase toate reacţiile spre interior, zăvorându-le înăuntru într-o încercare de a-şi restabili protecţiile emoţionale. Era probabil prea târziu, dar instinctele ei de fiinţă umană o îndemnau întotdeauna spre supravieţuire, şi se supuse acestor instincte. Chipul îi deveni calm şi lipsit de expresie şi îl fixă cu ochii goi ca două bile de sticlă. Nu îşi putea permite să-i ofere nici măcar o feliuţă din ea însăşi.

— La ce lucrai? repetă el.

— Nu-mi amintesc. Chiar şi vocea îşi pierduse orice urmă de emoţie. Îşi zăgăzuise cu atâta disperare emoţiile, încât niciuna dintre ele nu avea vreo şansă să-i scape. Pe un ton la fel de inexpresiv, spuse: Am să presupun că sunt suspectată de sabotaj.

— Nu am zis asta, răspunse căpitanul Hodge.

— Nici nu aţi spus că nu aş fi, iar discuţia asta aduce foarte mult a interogatoriu.

Îşi fixă ochii asupra lui, căci nu se simţea în stare să se mai uite la Joe. Nu ştia dacă avea să fie în stare să-l mai privească vreodată. Mai târziu, după ce rămânea singură, avea să se replieze, să facă o trecere în revistă, să analizeze pierderile suferite, dar în momentul de faţă simţea că totul s-ar fi făcut ţăndări în ea dacă ar fi fost obligată să-l privească. Durerea era pur şi simplu prea intensă; nu putea să-i facă faţă, aşa că trebuia s-o ignore.

— Nu am reuşit să găsim absolut nici o defecţiune la sistemul laser al avionului pilotat de căpitanul Wade, spuse ea, şi reuşi chiar să se simtă uşor mândră de calmul vocii ei. Era la fel de lipsită de inflexiuni ca electrocardiograma unui mort. Am discutat despre asta. Yates Korleski, şeful echipei, intenţiona să îi prezinte situaţia colonelului Mackenzie în noaptea asta, după ce se gândea puţin mai bine, dar credem că problema ţine de programul computerizat.

Căpitanul Hodge se arătă oarecum interesat.

— La ce fel de problemă te referi, domnişoară Evans?

— Nu ştim. Vrem să comparăm programul funcţional cu cel original, pentru a vedea dacă programul pe care îl folosim efectiv a suferit vreo modificare.

— Şi dacă apar modificări?

— Atunci vom încerca să le identificăm.

— A cui a fost ideea de a verifica programul?

— A mea.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Am mers prin eliminare. Programul computerizat e cam singurul lucru rămas care ar *putea* fi problematic.

— Dar programul funcţiona perfect până să soseşti tu. Ar fi o realizare personală grozavă pentru tine dacă ai rezolva o problemă de o asemenea amploare, nu-i aşa, domnişoară Evans?

Caroline rămase neclintită, continuând să-l privească împietrită.

— Nu am sabotat programul ca să mă pot mândri apoi că am descoperit problema.

— Nu te-am acuzat că ai fi făcut asta. Te-am întrebat doar dacă ar fi o realizare personală pentru tine dacă ai reuşi să identifici o eroare majoră într-un proiect atât de mare şi de important.

— Am deja o reputaţie profesională foarte bună, căpitane. Acesta este şi motivul pentru care fac parte din echipă.

— Dar nu ai fost inclusă în ea de la bun început, deci, evident, nu erai suficient de bună. Te-a deranjat faptul că nu ai fost aleasă de la început?

— Nu aveam cunoştinţă de existenţa proiectului, aşa că nu putea să mă deranjeze. Lucram la altceva în acel moment. Proiectul Night Wing era deja în plină desfăşurare când mi-am terminat eu propriul proiect. Nu am devenit disponibilă decât cu o lună în urmă. Iar asta se poate verifica, adăugă ea, înainte ca el să apuce să o întrebe.

— Hmm. Zăbovi încă o clipă, studiind notiţele de pe fişa lui, apoi ridică privirea cu un zâmbet firav ce nu i se reflectă şi în ochi. Cred că asta este tot ce voiam să te întrebăm deocamdată, domnişoară Evans. Poţi pleca. Ah. Nu ai voie să părăseşti baza. Nu ar da bine dacă ai fi surprinsă încercând să pleci.

— Îmi sunt restricţionate şi apelurile telefonice?

— Ai nevoie să suni pe cineva? întrebă căpitanul, fără a-i răspunde. Un avocat, eventual?

— Am nevoie de unul?

Căpitanul îi oferi din nou acelaşi zâmbet şters.

— Nu am formulat nicio acuzaţie încă.

Nu se putuse abţine să nu adauge acel „încă”, remarcă ea cu detaşare, fără a se lăsa afectată.

— Nu aţi formulat acuzaţii, dar sunt obligată să rămân la bază. Dă-mi voie să-ţi amintesc că fac parte din personalul civil, căpitane

Hodge, nu din cel militar.

— Iar tu dă-mi voie să-ţi amintesc că te *afli* într-o bază militară, iar aceasta e o problemă militară. Dacă este nevoie, putem să te ţinem închisă pentru perioada maximă de timp permisă înainte de a se ajunge la formularea oficială a acuzaţiilor. Între timp, am putea verifica o mare parte din declaraţiile tale, şi s-ar putea să ţi se dovedească nevinovăţia, dar, dacă insişti să petreci ceva timp în spatele gratiilor, putem să-ţi facem pe plac.

— Am înţeles ce vrei să spui.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Caroline se ridică şi se concentră asupra picioarelor ei. Se asigură că nu îi tremurau, că se mişcau după cum le dicta ea. Nu îl privi pe Joe când ieşi din birou, nici pe corpolentul sergent Vrska, aflat la datorie în biroul exterior. Era evident că bunul sergent nu pleca decât însoţit de colonel.

Aveau să îl întrebe pe Cal, iar acesta avea să le confirme tot ce le spusese ea, ceea ce avea să-i oblige să accepte că era posibil ca scumpii lor senzori de securitate să fi funcţionat defectuos. Poate chiar se produsese o încurcătură majoră în materie de securitate şi se emiseseră două cartele de identificare cu acelaşi cod de bare. Poate cineva intrase în zona de lucru cu o copie a cartelei ei şi sabotase într-adevăr programul, dar, după ce îl interogau pe Cal, aveau să fie nevoiţi să admită că nu fusese ea.

Nu era îngrijorată de posibilitatea de a fi acuzată de sabotaj, deşi nu fusese o experienţă plăcută să îndure întrebările căpitanului. Dar era posibil să nu-şi mai revină niciodată după expresia din ochii lui Joe şi înţelegerea faptului că nu avea încredere în ea, că o credea capabilă de sabotaj.

Se făcuse de râs în stil mare, colosal. În ciuda capacităţilor ei intelectuale superioare, făcuse greşeala fundamental feminină de a crede că, dacă făcea dragoste cu un bărbat, avea să-l determine să se ataşeze de ea. Nu, nu făcuseră dragoste, ci sex. Aceasta fusese o altă greşeală a ei, faptul că acordase o importanţă prea mare actului în sine. Pentru bărbaţi, era o simplă satisfacere a unei pofte fizice, precum mâncatul. Nu exista nici o încărcătură emoţională. Ea făcuse dragoste; el făcuse sex. Ea i se oferise cu trup, suflet şi inimă, iar el îi oferise în schimb plăcere, dar nimic din el, în afară de privilegiul provizoriu de a se folosi de corpul lui. Dar, oricât de minunat ar fi fost corpul lui, ea îşi dorise mai mult. Crezuse că i se oferea mai mult.

O, nu mersese atât de departe încât să creadă că se îndrăgostise de ea, dar îşi imaginase totuşi că *ţinea* la ea, măcar o idee. Însă confundase tehnica sexuală cu emoţiile. El era lipsit de aşa ceva – sau cel puţin nu avea emoţii la care să poată ajunge ea. Se controla întotdeauna perfect, ținându-și cu fermitate trăirile interioare departe

de toată lumea, cu excepţia familiei lui apropiate. Caroline începea să înţeleagă cât de înţeleaptă era o asemenea atitudine. În acel moment, ar fi dat orice ca şi emoţiile ei să fi fost la fel de bine protejate, caz în care nu ar mai fi fost acum pe punctul de a se prăbuşi şi de a se face ghem pe podea sub efectul năucitor al durerii. Ar fi făcut-o dacă ar fi crezut că asta ar fi atenuat durerea, dar ştia că nu era cazul. Nu exista nicio alinare.

Poate că, după ce afla adevărul, Joe avea să-şi închipuie că puteau continua aventura liniştiţi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Caroline încercă să-şi imagineze cum ar fi reacţionat într-o astfel de situaţie, dar pur şi simplu nu îi veni nimic în minte.

Nici nu se putea imagina rămânând să lucreze aici, nevoită să-l vadă zi de zi. Până la urmă, judecase bine când hotărâse să nu aibă relaţii amoroase cu nimeni. Încă de prima dată când o făcuse, se dovedise un dezastru categoric. Iar acum trebuia fie să realizeze imposibilul şi să reuşească, într-un fel sau altul, să continue să lucreze alături de el, fie să-şi distrugă reputaţia profesională solicitând să fie retrasă din proiect.

Se părea că munca era singurul lucru care îi mai rămânea, şi al naibii să fie dacă avea să dea cu piciorul la tot doar din cauza unui bărbat, chiar dacă acel bărbat era colonelul Joe Mackenzie. Chiar dacă avea să-şi epuizeze voinţa până la ultimul gram, tot avea să termine nenorocitul de proiect. Avea să discute cu el despre muncă. Ba chiar avea să fie politicoasă. Dar în niciun caz nu avea să îşi mai asume vreodată riscul de a-şi deschide sufletul în faţa lui. Pur şi simplu nu-şi putea permite să mai treacă printr-o asemenea durere. Deja o costa mai mult decât putea îndura, iar coşmarul de-abia începuse.

— Cal Gilchrist neagă categoric că i-ar fi găsit cartela de identificare sub birou, îi spuse Hodge lui Joe mai târziu. Era aproape miezul nopţii, dar nu se punea problema de somn în viitorul apropiat. Susţine că ea l-a sunat vineri dimineaţă şi la rugat să o conducă până la birou fiindcă i se păruse că cineva o urmărise în dimineaţa precedentă şi era neliniştită. Susţine şi că a intrat cu ea pentru a verifica rapid clădirea, apoi s-a întors la locuinţa lui pentru a face duş şi a se bărbieri.

Chipul lui Joe rămase împietrit. Nu-şi permisese să spere că Gilchrist avea să confirme tot ce spusese Caroline. Ar fi însemnat să ceară prea mult, în condiţiile în care senzorii îi indicaseră clar prezenţa acolo la ore nepotrivite:

— Atunci de ce s-a folosit de el ca alibi? Probabil ştia că nu avea s-o acopere.

— Poate că nu. E evident că sunt prieteni destul de buni. Cu siguranţă Adrian Pendley nu ar fi ridicat un deget s-o ajute. Şi poate că între ea şi Gilchrist a existat ceva în trecut, din moment ce a avut

încredere că el o va proteja pe cât posibil.

— Nu. Cel puţin în această privinţă era sigur. Caroline nu mai avusese niciodată relaţii intime cu nimeni în afară de el. Înainte ca Ivan să apuce să-l întrebe cum de era atât de sigur, Joe i se adresă: Cum rămâne cu Korleski? Au discutat într-adevăr despre posibilitatea ca problema să ţină de programul computerizat?

— Da. A fost complet sincer în privinţa asta. A confirmat că ea a fost cea care a sugerat o verificare a programului. A susţinut totodată cu vehemenţă că nu ar sabota un proiect doar pentru a putea ulterior să se laude că ea l-a salvat. Şi nici nu crede că ar fi fost dispusă să o facă pentru bani.

— A indicat vreun *alt* membru al echipei laser despre care să creadă că ar fi dispus să o facă, fie pentru bani, fie pentru prestigiu? întrebă Joe.

Ivan clătină din cap.

— Ce informaţii ai despre ceilalţi?

— Va lua ceva timp să facem încă o dată verificări, dar sunt toţi fără pată. Nu aş fi suspectat-o niciodată pe ea dacă nu i-aş fi observat intrările şi ieşirile înregistrate.

Joe înţelegea. Nici el nu ar fi suspectat-o niciodată, însă el nu reuşise să vadă mai departe de propria lui obsesie faţa de ea. Nu fusese în stare să se gândească decât la cum să o bage în pat şi să se îngroape în corpul ei dulce. Acum era nevoit să se întrebe cât din tot ceea ce se petrecuse fusese calculat, dacă fusese într-adevăr atât de atrasă de el încât să-i ofere virginitatea ei fără să ezite sau dacă o făcuse… Dumnezeule, ce alt motiv în afară de dorinţă ar fi *putut* exista pentru a face dragoste cu el aşa cum făcuse ea? Nu, nu îi făcuse avansuri în încercarea de a afla informaţii confidenţiale despre Night Wing sau de a se folosi de el ca să se protejeze în caz că era prinsă. Nu avea nevoie de el pentru a afla nimic; avea acces la toate informaţiile pe care şi le dorea. Şi ar fi fost pur şi simplu prea improbabil să presupună că el ar fi protejat-o doar fiindcă se culcase cu ea. Caroline îl dorise. Chiar dacă nu putea avea încredere în nimic altceva legat de ea, avea totuşi aceasta certitudine.

Aşadar, ce putea face acum? Nu fusese niciodată atât de furios şi de rănit. N-avea niciun rost să o nege. Se simţea ca şi cum ar fi încasat un pumn în stomac. Nimeni nu reuşise să-i între vreodată sub piele aşa cum o făcuse Caroline, cu pasiunea ei sinceră şi fără ocolişuri. Fusese directă şi brutal de sinceră, fără intenţii sau strategii ascunse. Şi-ar fi dorit să se poată detaşa de întreaga situaţie şi să o privească fără emoţie, dar nu putea.

Nu avusese faţă de niciun alt avion sentimentele pe care le avea faţa de prototipul Night Wing. Acesta era special. Era mai mult decât special. Era o pagină din istorie, magie pură în zbor. Şi-ar fi dat

propria viaţă, fără să ezite, pentru a proteja aceste avioane, fiindcă ele erau necesare pentru a-i proteja ţara. Era vorba doar despre patriotism, iubire pură faţa de aceste avioane. Erau *ale lui.*

Şi o considerase şi pe Caroline *a lui.* Femeia lui.

Dacă ar fi avut pur şi simplu de ales între Caroline şi avion, ar fi ales-o pe Caroline. Poate s-ar fi dispreţuit pentru alegere, dar nu ar fi fost în stare să stea deoparte şi s-o lase să sufere. Dar între Caroline şi ţara lui. Nu putea alege. Era pur şi simplu imposibil. Nu îşi putea permite să aleagă. Oricât de aprigă şi de curajoasă ar fi fost, oricât de mult l-ar fi provocat la un nivel pe care nu-l mai atinsese nimeni până atunci şi indiferent de îndrăzneala cu care s-ar fi aruncat, fără rezerve, în luptă. Nu îi dăduse voie să fie blând când o posedase pentru prima dată, insistase să îl primească în ea cu toată forţa şi îi răspunsese cu o forţă similară. Caroline înfrunta viaţa ținându-și capul sus, fără şovăială.

Făcu o pauză, în gând, şi sprâncenele i se curbară într-o expresie de uşoară încruntare. Caroline nu părea genul care să facă lucruri pe furiş. Poate nu o cunoscuse chiar atât de bine pe cât crezuse, dar ar fi putut jura că nu exista nici urmă de prefăcătorie în toată fiinţa ei.

Voia să o vadă. Voia să-i pună câteva întrebări între patru ochi, fără nici o altă persoană în încăpere care să intervină între ei. Avea să-i smulgă adevărul, fie ce-o fi.

capitolul 11

Intenționase să meargă direct la locuința ei, dar se opri la jumătatea drumului şi se întoarse spre propria lui locuinţă, în sectorul rezervat ofiţerilor necăsătoriţi. Era prea mânios pentru a o înfrunta în acel moment, cu atât mai puţin în clădirea rezervată cazării temporare a civililor, unde aveau să existe prea mulţi spectatori care nu ar trebui să ştie nimic din ceea ce se petrecea.

Nu credea că mai fusese atât de mânios vreodată, însă nici nu mai fusese trădat nicicând astfel. La naiba, de ce ar fi făcut aşa ceva? Motivul nu putea fi altul decât banii, dar el nu reuşise niciodată să înţeleagă mentalitatea celor care considerau trădarea drept o simplă oportunitate financiară.

„Trădare.” Cuvântul îi reverberă în conştiinţă. Dacă era pusă sub acuzare şi condamnată, cel mai probabil avea să-şi petreacă tot restul vieţii în spatele gratiilor, fără opţiunea eliberării condiţionate.

Nu avea să mai facă dragoste cu ea niciodată. Gândul îl făcu să explodeze de furie, şi se învârti agitat dintr-un colţ în celălalt al micii lui locuinţe. Un singur weekend nu îi fusese de-ajuns. Se îndoia că fie şi o mie de weekenduri i-ar fi fost de-ajuns să se sature de ea. Şi nici nu-şi putea permite să uite că făcuse dragoste cu ea de două ori fără a se proteja. În pofida asigurărilor ei că se întâmplase într-un moment nepotrivit, era posibil să fi rămas însărcinată.

La dracu’, ce încurcătură! Dacă era însărcinată. Nu avea niciun rost să-şi bată capul cu probleme imaginare; avea să afle oricum în scurt timp. Dar ce urma să facă dacă îi purta în pântece copilul? Oricum nu exista nicio cale de a o salva de închisoare.

Asta presupunând că i-ar fi spus vreodată. Până să iasă din biroul lui în noaptea aceea ajunsese să refuze chiar şi să-l privească. El o urmărise, încercând să-i descifreze reacţiile, şi, brusc, Caroline începuse să se retragă. Totul se petrecuse sub ochii lui. Fusese ca şi cum s-ar fi stins o lumină. Toată vitalitatea, toată sensibilitatea, toată energia ei incredibilă dispăruseră pur şi simplu, şi nu mai rămăsese decât o siluetă de plastic a unei femei care răspunsese pe un ton monoton, cu ochii la fel de goi ca ai unei păpuşi.

Îl înfuriase să o vadă astfel. Simţise impulsul de-a o smuci în picioare şi de-a o scutura, pentru a face acea mânie minunată şi necomplicată a ei să iasă la suprafaţă, pentru a o întâlni pe a lui. Dar nu o făcuse. Dacă ar fi cedat acestor impulsuri, şi-ar fi pierdut definitiv controlul, şi nu voia să facă acest lucru.

Ceea ce voia să facă, mai mult decât orice pe lume, era să dea buzna în locuinţa ei şi să facă dragoste cu ea atât de intens şi de îndelung, încât, până la sfârşit, Caroline să înţeleagă că era a lui. Poate că nu ar fi rezolvat nimic din toate astea, dar cu siguranţă l-ar fi făcut pe el să se simtă mai bine. Dar nu putea să facă nici asta. Vederea ei ar fi dărâmat şi ultima cărămidă din zidul în spatele căruia îşi zăgăzuise furia, inundându-l cu un val de emoţii atât de violente, încât l-ar fi luat pe sus, măturând totul din calea lor.

Caroline se întinse peste cuvertură pe patul ei îngust, prea agitată pentru a se strecura în aşternuturi şi a încerca efectiv să se culce. Făcuse un duş şi se îmbrăcase de somn, dar nu putea nici măcar de formă să încerce să doarmă. Tot ce putea face era să zacă întinsă acolo în linişte şi-n întuneric, cu privirea aţintită în tavan. Îşi simţea inima bătând, simţea dilatarea ritmică şi lentă a cutiei ei toracice când respira. Aceste acţiuni îi arătau că încă trăia, dar nu se simţea vie. Se simţea amorţită, moartă pe dinăuntru.

Până la ora asta îl chestionaseră deja pe Cal, fără îndoială, iar el confirmase că spusese adevărul. Joe ştia deja că se înşelase, dar, dintr-un motiv sau altul, gândul nu-i oferea nicio alinare. Se aşteptase totuşi să primească cel puţin un telefon din partea lui sau a căpitanului Hodge pentru a-i spune: „Scuze, am făcut o greşeală”. Cu siguranţă nu erau atât de proşti încât să-şi închipuie că se *odihnea* şi puteau aştepta până dimineaţă să-i spună.

Sau poate Cal minţise.

Nu putea respinge această posibilitate. Gândul i se strecurase în minte la scurt timp după ce se întinsese pe pat. Dacă nu ar fi fost atât de tulburată, poate că i-ar fi trecut acest gând prin cap chiar mai devreme. Era urmarea firească a raţionamentului început mai devreme în hangar, când se zgâise la modulul laser, analizând diversele posibilităţi pentru a explica dezastrul care se petrecuse.

Cal era un geniu în materie de calculatoare. El fusese cel care descoperise acea problemă minoră vineri, dar de-abia în clipa când Caroline începuse să-şi bage nasul în calculator. Nu văzuse nimic suspect în asta la momentul respectiv, dar, dacă într-adevăr el sabotase comenzile, era firesc să încerce s-o împiedice să se concentreze asupra programului. Cal ştia că avea o diplomă şi în informatică, fiindcă discutaseră despre asta de câteva ori. Şi atât vineri, cât şi azi – ieri, de fapt, fiindcă era trecut de miezul nopţii –, chiar păruse extenuat. Din cauză că stătuse treaz toată noaptea? Cal era de obicei săltăreţ ca o minge de cauciuc.

Iar Cal era singura persoană în afară de ea care se atinsese de cartela ei de identificare. Poate o ridicase de jos joi, când o pierduse, şi ieşise din clădire odată cu ea, ca senzorii să înregistreze acelaşi

număr de corpuri calde ieşind ca numărul de cartele de identificare. Ea nu ştiuse că senzorii îi monitorizau şi pe cei care ieşeau din clădire, dar poate Cal era la curent; în fond, el lucrase la proiect de la bun început şi observa astfel de lucruri, în vreme ce ea avea tendinţa de a se concentra doar la ceea ce avea legătură directă cu munca ei.

Chiar dacă se folosise de cartela ei de identificare pentru a reintra în clădire joi noaptea, ştia sigur că nu o avusese asupra lui duminică noaptea.

Dar cât de uşor puteau fi copiate aceste cartele? Ar fi fost nevoit să plece de la bază pentru a o face, dar nu se îndoia că era posibil. În fond, senzorii indicau că reintrase în zona de lucru la miezul nopţii, deci ar fi avut suficient timp la dispoziţie să facă o copie.

Apoi ea îl sunase vineri dimineaţă să-l roage să-i caute cartela în birou, ceea ce îi oferise ocazia perfectă de a i-o da înapoi şi de a se asigura că poliţia de securitate nu afla nimic. Altfel nu ar mai fi putut folosi cartela din nou, căci poliţia de securitate ar fi şters codul respectiv din calculatoare.

Caroline făcu o pauză şi îşi frecă fruntea, străduindu-se să pună totul cap la cap, astfel încât să capete sens. Dacă faptul că ea îl sunase să-i ceară ajutorul fusese pur şi simplu o coincidenţă, atunci el nu ar fi avut niciun alt motiv să facă o copie după cartelă. Oare Cal îşi asumase riscul că ea *avea* să-l sune *pe el*? Şansele erau mari, trebuia să recunoască. Nu l-ar fi sunat pe Yates, şi cu siguranţă nu s-ar fi obosit să-l sune pe Adrian. Şi era, totodată, destul de probabil să evite să anunţe poliţia de securitate. Nu era o certitudine, dar şansele erau destul de bune cât să nu reprezinte un risc prea mare.

Deci ce se întâmplase mai departe? Senzorii arătau că atât ea, cât şi Cal intraseră în clădire, apoi ieşiseră împreună. Probabil avusese şi cartela ei la el şi o ţinuse astfel încât senzorii să o poată citi, obținând astfel dovada faptului că nu avusese ocazia să intervină în programul computerizat fiindcă nu se aflase singur în clădire. Dar de ce nu detectaseră senzorii că erau două cartele şi un singur corp?

Poate că senzorii nu erau chiar atât de buni pe cât îi plăcea căpitanului Hodge să creadă. Poate erau programaţi să surprindă oamenii fără cartele, dar nimeni nu se gândise să-i programeze să surprindă cartelele fără oameni. Poate Cal găsise o cale de a păcăli sistemul. Existau o mulţime de ipoteze, toate posibile. Având în vedere cât era de priceput în materie de calculatoare, era posibil să fi reuşit cumva să acceseze calculatoarele bazei şi să înregistreze atât intrarea, cât şi ieşirea ei din clădire în acea dimineaţă. Nu ştia, şi era posibil să nici nu afle vreodată.

Dar ce ar fi făcut Cal acum, dacă ar fi vinovat? Dacă intervenise într-adevăr asupra programelor, ştia fără îndoială că analiza avea să scoată la iveală acest lucru. Avea să încerce să acceseze din nou

programul şi să îşi şteargă urmele, anulând toate modificările pe care le făcuse şi sperând că analiza avea să se limiteze la o simplă comparaţie? Sau avea să încerce să creeze noi dovezi false împotriva ei?

Trebuia să meargă pe cea de-a doua opţiune. Era mult mai fezabilă. De ce ar fi făcut Cal atâtea eforturi, ca apoi să le anuleze? Nu, cătă vreme suspiciunile erau îndreptate spre ea, opţiunea deşteaptă ar fi să încerce să se asigure că rămâneau îndreptate în aceeaşi direcţie.

Brusc, inima începu să-i bubuie în piept. Dacă într-adevăr Cal era vinovatul, dacă intenţiona să mai facă ceva, era nevoit să acţioneze *în noaptea aceea,* cât situaţia era încă haotică. Dacă mai aştepta, plasa poliţiei de securitate avea să se strângă prea tare, şi nimeni nu ar mai reuşi să scape; însă, când lucrurile de-abia se puneau în mişcare, existau întotdeauna mici ferestre de oportunităţi.

Ştia că accesul în zona de lucru fusese interzis pentru întreaga echipă laser, dar fuseseră deja codurile lor de bare şterse din calculatoare? Armata funcţiona în bună măsură ca o mare corporaţie când era vorba despre proceduri administrative: majoritatea se realizau în timpul zilei. Cum ordinul de restricţie nu fusese dat decât în seara respectivă, oare căpitanul Hodge chemase pe cineva să îl introducă în calculator sau hotărâse să facă acest lucru a doua zi, la prima oră? La cum cunoştea ea firea umană, ar fi pus pariu pe cea de-a doua posibilitate. În fond, ea era singura considerată suspectă şi probabil era ţinută sub supraveghere.

Dând curs bănuielii, se rostogoli din pat şi, în linişte, se apropie de fereastra mică şi demodată, cu fante ce se deschideau spre exterior, din zona rezervată bucătăriei. Fu nevoită să se urce pe un scaun pentru a vedea afară. După cum se aşteptase, o maşină a poliţiei de securitate era parcată pe cealaltă parte a străzii. În lumina felinarelor stradale îi văzu clar pe cei doi bărbaţi de pe bancheta din faţă. Nu făceau niciun efort să-şi ascundă misiunea, dar nici nu ar fi trebuit s-o facă, nu? Nu era vorba despre supraveghere clandestină, ci pur şi simplu despre pază, cum scria la carte.

Nu exista nici o altă uşă.

Însă exista o altă fereastră înaltă şi îngustă în dormitor. În întunericul aproape deplin, se întoarse în dormitor şi fixă cu privirea micul dreptunghi de lumină din perete. Un bărbat cu siguranţă nu ar fi putut să iasă pe acolo, şi avea dubii chiar şi în privinţa ei însăşi. Chiar şi aşa, se urcă în picioare pe pat şi aruncă o privire prin ea. Acea parte a străzii era goală.

Ei bine, nu avea niciun rost să-şi creeze o grămadă de probleme dacă, de fapt, Cal dormea liniştit în patul lui. Nu îşi putea permite să uite că era posibil să fie complet inocent, să fi confirmat într-adevăr versiunea prezentată de ea. Nevinovat până la proba contrară, aşa

spunea legea, deşi căpitanului Hodge i-ar fi prins bine să-i amintească cineva acest lucru.

Nu voia să aprindă lumina, atrăgându-le atenţia poliţiştilor de afară că era trează, aşa că formă numărul lui Cal pe pipăite. Ce metodă mai bună de a descoperi dacă se afla în locuinţa lui decât să-l sune? Dacă răspundea, poate chiar stăteau de vorbă o vreme.

Când telefonul ajunse la cel de-al cincilea ton de apel, începu să se îndoiască serios că era acolo. Lăsă telefonul să sune încă puţin, în caz că dormea foarte adânc, dar, după cel de-al douăzecilea ţârâit, puse jos receptorul. Un asemenea apel lung, mai ales având în vedere că telefoanele erau instalate chiar lângă pat, ar fi trezit pe oricine şi din cel mai adânc somn. Cal nu se afla în locuinţa lui.

Scrâşni din dinţi furioasă. Naiba să-l ia! Îl crezuse prietenul ei; îi plăcuse de el, avusese încredere în el. Mai întâi Joe, acum Cal. Mintea ei se feri de îndată de orice gând legat de Joe, căci durerea era prea intensă pentru a zăbovi asupra ei. Era mult mai sigur să-şi concentreze furia asupra lui Cal.

Ridică din nou privirea spre mica fereastră. Două panouri lungi şi înguste, brăzdate de fante ce se deschideau spre exterior pentru a lăsa să iasă căldura acumulată peste zi. Avea să fie nevoită să demonteze întregul mecanism în întuneric, dar nici aşa nu era sigură dacă ar fi încăput prin deschizătură.

Ei bine, nu avea să afle niciodată dacă nu încerca.

Lucrând cu lasere şi calculatoare, se familiarizase cu scule şi unelte şi nu mergea niciodată nicăieri fără o mică borsetă cu diverse şurubelniţe şi patente, fiindcă nu ştia niciodată când aveau să se dovedească utile. Scoase borseta din dulap şi răsturnă sculele pe pat. Problema era că, în întuneric, nu putea să-şi dea seama de care unealtă avea nevoie.

Avea însă o lanternă-creion şi hotărî că era nevoită să-şi asume riscul ca micul fascicul de lumină să se vadă pe fereastră, deşi era puţin probabil să proiecteze o pată de lumină pe asfalt, atrăgându-le atenţia paznicilor. Se urcă pe pat şi aprinse lanterna doar pentru câteva clipe, atât cât să vadă că şuruburile ce fixau mecanismul necesitau o şurubelniţa cu cap Philips. Cinci minute mai târziu, cele două panouri ale ferestrei şi mecanismul de deschidere a fantelor spre exterior zăceau în bucăţi pe patul ei.

Aceasta fusese partea uşoară. Să treacă prin fereastră era altceva.

O măsură din ochi. Putea să-şi răsucească umerii astfel încât să încapă prin ea; capul şi şoldurile aveau să fie cea mai mare problemă – fesele aveau să i se comprime, însă craniul nu. Decise să iasă cu capul înainte, ca să afle imediat dacă încăpea sau nu. Ar fi fost îngrozitor să iasă cu picioarele înainte, apoi să rămână blocată cu capul înăuntru şi cu restul corpului afară. Umilitor, în cel mai bun caz.

Asta dacă nu se trezea spânzurată.

Mai întâi trebuia să-şi schimbe hainele şi să se încalţe. Proiectă fasciculul lanternei-creion spre interiorul dulapului, având grijă ca lumina să nu fie vizibilă din celelalte camere. I-ar fi prins bine un set de haine de culoare închisă, dar nu-şi adusese aşa ceva. Era august în sudul deşertului Nevada; nu se aşteptase să fie nevoită să se strecoare pe furiş în întuneric.

Avea să iasă în evidenţă ca un deget vânăt, îmbrăcată în hainele ei de culoare deschisă, dar nu avea ce să facă. Trebuia pur şi simplu să se asigure că nu o vedea nimeni.

Chiar şi aşa, iritată de faptul că nu se pregătise corespunzător, îşi trase rapid o pereche de pantaloni subţiri de pânză şi un tricou şi, sfidătoare, îşi strecură cartela de identificare în buzunar. Dacă era prinsă, cel puţin nu puteau spune că nu avea asupra ei cele necesare pentru identificare. Gândindu-se mai bine, vârî şi cheile în buzunar. N-ar fi putut să intre la loc tot pe fereastră, deşi, dacă reuşea să-l prindă pe Cal cu mâța în sac, nu avea să mai fie nevoită să-şi facă griji în privinţa paznicilor din faţa uşii.

Se urcă din nou pe pat, dar, după un minut de experimente, îşi dădu seama că avea nevoie să fie mai sus pentru a se putea strecura prin fereastră dintr-o poziţie mai apropiată de orizontală. Luă un scaun de bucătărie şi îl aşeză pe pat, apoi se căţără pe el. Scaunul era cam nesigur, dar Caroline se ţinea de marginea ferestrei şi nu îi era teamă că avea să cadă.

Scoase mai întâi un braţ şi un umăr, apoi îşi întoarse capul într-o parte şi îl trecu uşor prin deschizătură, fără a se alege cu nimic mai îngrozitor decât o mică zgârietură. Răsucindu-se dintr-o parte în alta, îşi scoase şi celălalt braţ şi umărul, apoi îşi sprijini braţele pe zidul de sub ea, răsucindu-se în continuare pentru a înainta. De îndată ce avea să-şi scoată şi şoldurile, bănuia ea, centrul ei de greutate urma să se modifice drastic, venind mult în faţă, şi avea să cadă în cap, trăgându-și picioarele prin fereastră. Nu ar fi căzut de la o înălţime mare, dar nu voia să-şi rupă gâtul la aterizare. Pentru a preveni acest lucru, sau cel puţin pentru a încetini căderea, îşi îndoi picioarele în spate, astfel încât călcâiele să i se sprijine pe peretele din interior, şi mai avansă câțiva centimetri.

Muchia ferestrei i se înfipse în fesele moi, dar ignoră durerea şi se forţă să treacă. Imediat, căzu greoi în faţă, şi doar faptul că-şi ţinea picioarele agăţate înăuntru o împiedică să cadă în cap, exact aşa cum se temuse. Agitată, se împinse din nou în braţe, străduindu-se să se îndepărteze cât de mult de o poziţie verticală, apoi aruncă o privire temătoare spre partea din faţă a clădirii, unde erau parcaţi paznicii. Spre uşurarea ei, maşina nu se vedea din locul unde se afla ea.

Rămase agăţată acolo timp de un minut, înainte de a accepta

inevitabilul: nu exista nicio modalitate graţioasă de a o face. Avea să se aleagă cu julituri şi cu vânătăi. Mai mult, acum nu mai putea nici să dea înapoi şi să se întoarcă uşurel în cameră. Picioarele îi tremurau din pricina efortului. Fără a-şi mai lăsa timp să reflecteze cât de tare avea să doară, îşi îndreptă picioarele şi se împinse cu braţele în acelaşi timp, aruncându-se cu totul pe fereastră. Încercă să se răsucească în aer, astfel încât să nu-şi rănească nimic vital la aterizare, de exemplu capul, şi reuşi să se întoarcă aproape complet pe o parte. Impactul fu mai dur decât s-ar fi aşteptat vreodată, având în vedere înălţimea mică. Pietrişul necompactat îi juli pielea pe tâmplă şi obraz, pe toată partea laterală a braţului stâng şi pe glezna stângă. Reuşise cumva să se lovească la ambii genunchi şi la un umăr.

Dar nu putea să rămână acolo şi să-şi treacă în revistă rănile. Era încă ameţită când se forţă să se mişte, să se îndepărteze târâş de umbrele din lateralul clădirii şi să înainteze rapid în direcţia opusă. De-abia după ce străbătu aproape o sută de metri fără a auzi niciun strigăt de avertizare, îşi permise să se relaxeze şi să inspire adânc. Imediat, durerile ei se făcură simţite, şi, oprindu-se, se aplecă să-şi frecţioneze ambii genunchi loviţi, apoi fundul. Îşi roti umărul pentru a se asigura că era în stare de funcţionare şi îşi atinse delicat obrazul. Nu părea să sângereze, dar juliturile o usturau. O eşarfă petrecută prin găicile pantalonilor îi servea de obicei drept curea, dar acum o scoase şi tamponă cu delicateţe juliturile, pentru a îndepărta pământul şi bucăţile minuscule de pietriş de pe faţă.

Încă un rău pe care putea să i-l arunce în cârcă lui Cal.

Înaintă greoi pe ocolite, fără a mai încerca să treacă neobservată, pornind de la premisa că ar fi fost mai probabil să fie remarcată dacă se străduia să se furişeze. Dacă se purta normal, nimeni nu avea s-o bage în seamă.

Joe se ridică în capul oaselor şi aruncă deoparte cearşaful, înjurând constant în barbă chiar în timp ce se dădu jos din pat şi începu să-şi tragă pe el blugii şi bocancii. Problema de care trebuia să se ocupe nu era de natură militară, iar orele lungi şi agitate petrecute într-un pat mult prea gol îi măcinaseră încontinuu răbdarea, până nu mai rămăsese nimic din ea. Aruncă o privire spre ceasul de mână, surprins să constate că era doar ora două. Petrecuse mai puţin de două ore în pat, dar lui i se păruseră patru sau cinci. Nu conta. Oricât de mult ar fi aşteptat, nu avea să poată adormi până nu o înfrunta pe Caroline. Voia să o audă explicându-i de ce făcuse ceea ce făcuse, şi voia să i-o spună în faţă. Nu avea să-i permită să-l ignore din nou, aşa cum o făcuse mai devreme în biroul lui.

Hotărî să străbată pe jos distanţa relativ scurtă, în loc să ia camioneta; poate că plimbarea avea să-l liniştească. Era periculos de

aproape de punctul în care ar fi explodat pur şi simplu şi era conştient de acest lucru. Avusese doar şase ani ultima dată când îşi ieşise din fire şi îşi jurase să nu o mai facă niciodată, dar Caroline îi punea la grea încercare stăpânirea de sine.

Nu străbătuse niciun sfert de kilometru, când observă pentru prima dată silueta ei zveltă înaintând curajos prin întuneric, iar primul lui gând fu că furia îi provoca halucinaţii. Se opri şi se dădu înapoi, pentru a nu fi văzut, lăsându-se într-un genunchi lângă o pubelă. Nu o confundase; felinarele de deasupra capului licăreau pe părul ei deschis la culoare, şi îi cunoştea pasul la fel de bine cum îşi cunoştea propriul chip. Poziţia arogantă a umerilor ei subţiri, legănarea uşoară a şoldurilor ei rotunjite, toate erau imprimate în memoria lui.

Venea oare să-l vadă pe el? Inima îi bubui violent, dar apoi se întrebă cum reuşise să treacă de paznici. Ştia că fusese pusă sub pază fiindcă el îi sugerase lui Hodge că ar fi fost o idee bună, iar Hodge fusese de acord. Îl auzise personal pe Hodge dând ordinele. Dar iat-o acolo, plimbându-se în incinta bazei la ora două noaptea, fără urmă de paznic prin preajmă.

Aşteptă până când Caroline trecu de el, apoi se strecură afară din ascunzătoare. După cum obişnuia, înainta în tăcere deplină, rămânând la circa cincizeci de metri în urma ei, fără a o pierde nicio clipă din ochi. Dacă avea să cotească spre zona rezervată ofiţerilor necăsătoriţi, putea să o ajungă rapid din urmă şi să o abordeze. Însă ea nici măcar nu ezită când trecu pe lângă zona respectivă, iar furia lui se încinse până la temperatura de fierbere. Se îndrepta direct spre zona de lucru cu lasere, naiba să-i ia sufletul ei mic şi trădător! Simţi în palmă mâncărimea unui impuls aproape irezistibil de a năvăli peste ea din spate, de a o prinde de gât şi de a o pune la pământ. După ce avea să termine de altoit fundul acela mic şi drăgălaş, avea să se simtă mult mai bine, iar Caroline urma să înţeleagă pe deplin cât de furios era. La naiba, oare nu conştientiza cât de gravă era situaţia ei?

Bineînţeles că da. Prin propriile ei acţiuni, îşi dovedea vinovăţia. Probabil intenţiona să termine misiunea de trădare pe care o începuse deja.

Fu tentat să se oprească şi să anunţe poliţia de securitate, dar decise că prefera să o urmărească din priviri. Dacă încerca să facă ceva – de exemplu, să dea foc întregului birou –, putea s-o imobilizeze el şi s-o ţină până sosea poliţia de securitate. De fapt, chiar i-ar fi făcut *plăcere* să o imobilizeze. Poate apuca şi să-i aplice corecţia la care se gândise, cât timp aşteptau.

O văzu oprindu-se şi scoţând ceva din buzunar, apoi prinzând obiectul de bluza ei. Cartela ei de identificare. De ce nu i-o retrăsese Hodge? Fiindcă nu considerase că ar fi fost nevoie; fusese pusă sub pază, iar codurile aveau să fie şterse din calculator la prima oră a zilei.

Joe se înfurie brusc din nou, de data aceasta atât pe Hodge, cât şi pe el însuşi. Fusese o neglijenţă de neiertat din partea lor, mai ales când era vorba despre un proiect cu o securitate atât de strictă precum Night Wing. Caroline nu putea pleca de la bază, dar putea oricum să provoace distrugeri majore *acolo*. Se bazau prea mult pe tehnologie pentru a le asigura securitatea, lucru pe care Joe intenţiona să-l schimbe în cel mai scurt timp.

În clădire se afla deja cineva; se vedea o lumină foarte discretă licărind de la una dintre ferestre, doar cu greu observabilă. Caroline o remarcă şi ea. Joe o văzu întorcând capul şi fixându-şi privirea asupra luminii; apoi porni din nou direct spre uşă şi se strecură înăuntru, silenţioasă ca o fantomă.

Douăzeci de secunde mai târziu, o urmă şi el. Nu avea asupra lui cartela de identificare, prin urmare ştia că securitatea centrală urma să fie alertată imediat.

În faţa lui o văzu pe Caroline în pragul biroului, aprinzând becul, fiind brusc scăldată într-o lumină foarte intensă.

— Ce ai făcut, te-ai folosit din nou de cartela cu numele meu? întrebă ea furioasă, adresându-se unei alte persoane aflate în încăpere. Calculatoarele o vor lua razna, probabil, când vor înregistra două intrări succesive pe numele Caroline Evans. Mi-ai sabotat proiectul, fir-ai al naibii să fii!

Joe înţelese brusc ce se petrecea, revelaţia explodându-i în minte ca o bombă, şi căzu pradă unui şoc imens când Caroline intră complet în birou, dispărând de sub privirea lui. Naiba s-o ia de idioată mică! Nu avea niciun gram de prudenţă. Luase taurul de coarne fără să ştie că încolţirea unui trădător putea fi un lucru periculos. Joe o luă la fugă pe coridor, alergând în tăcere, rugându-se cu disperare cu fiecare fibră a fiinţei lui să nu audă un foc de armă care să însemne sfârșitul acelui curaj nesăbuit.

Auzi o mişcare bruscă, un icnet, o bufnitură îngrozitoare şi dădu buzna pe uşa deschisă exact în clipa în care Caroline se prăbuşi pe podea. Cal Gilchrist era aşezat în faţa unui monitor luminos de calculator, cu faţa complet albă. Prea târziu, Joe observă privirea lui Cal alunecând într-o parte, în spatele lui. Încercă să se răsucească, dar fusese prea distras de propria lui teamă ilogică. Înainte să apuce să reacţioneze, ceva dur îl izbi în tâmplă. Îşi simţi capul explodând. Apoi se pierdu complet în întuneric.

capitolul 12

Caroline îşi recăpătă treptat cunoştinţa, simţind la început doar că era zgâlțâită inconfortabil. Capul o durea, chinuit de o pulsaţie profundă ce îi amorţea simţurile, dar, încetul cu încetul, începu să simtă durere şi în zona umărului şi a braţelor. Apoi îşi dădu seama că auzea voci şi că mai era cineva lângă ea, dar, preţ de o clipă înspăimântătoare, nu ştiu cine sau unde era.

Apoi recunoscu una dintre voci şi deveni brusc conştientă de cele întâmplate. Îşi aminti totul. Cal. Lui îi aparţinea vocea pe care o recunoştea, şi, exact în clipa în care înţelese acest lucru, realiză şi că se afla într-un autovehicul, poate chiar o furgonetă, şi că era legată. Şi i se pusese căluş, la naiba!

Deschise încet ochii, închizându-i rapid la loc, cuprinsă de durere, când o lumină intensă licări scurt prin geam. Auzi un vâjâit şi îşi dădu seama că fuseseră depăşiţi de o altă maşină pe drum, atâta tot. Încercă din nou, de data aceasta ridicând pleoapele doar o idee, pentru a-şi lăsa timp să se acomodeze cu senzaţia de disconfort. Probabil aşa se simţea cineva mahmur, iar ea nici măcar nu băuse. Era nevoită să îndure neplăcerea, fără să se fi distrat deloc.

Mai era cineva întins lângă ea.

De data aceasta închise ochii panicată, speriată să constate că mai era un bărbat exact lângă ea. Era cât se poate de conştientă de faptul că nu se putea apăra. O, Doamne, aveau de gând să o violeze?

Dar bărbatul nu se mişca. Prudent, deschise din nou ochii şi se trezi zgâindu-se în ochii palizi şi furioşi ai lui Joe Mackenzie.

Chiar dacă n-ar fi avut căluş, n-ar fi putut scoate niciun cuvânt, atât era de uluită. Cum ajunsese el aici? Îi era destul de clar cum ajunsese *ea* într-un asemenea bucluc, fiindcă fusese o prostie să dea buzna în birou să-l înfrunte pe Cal fără a se asigura că era singur. Dar cum ajunsese şi Joe să fie implicat? Teama îi crescu în piept, căci era şi el în pericol acum.

— Eu zic s-o lăsăm baltă şi să ieşim din ţară, spuse Cal agitat. S-a terminat. Nu pot merge mai departe. Vor verifica sistemul în întregime şi vor afla totul.

— Le-am spus celorlalţi că nu eşti în stare să faci aşa ceva, răspunse altcineva, pe un ton menit să pună capăt conversaţiei.

Caroline îşi smulse privirea de la Joe şi îşi lungi gâtul pentru a vedea în faţă. Un alt bărbat stătea lângă Cal, care se afla la volan. Nu îl recunoştea, dar în acelaşi timp îi părea vag familiar.

— N-a pomenit nimeni nimic despre crimă, răspunse Cal furios.

— Şi ce, dacă pilotul ăla ar fi murit când i s-a prăbuşit avionul, nu tot tu ai fi fost răspunzător de moartea lui?

— Aia a fost altceva, spuse Cal, pe un ton ce îi trăda neliniştea.

— Da, sigur.

— Aia a fost… ceva ce ţinea de noroc. Acum e vorba despre crimă cu sânge rece. Nu pot s-o fac.

— Nu-ţi cere nimeni s-o faci tu, spuse celălalt bărbat nerăbdător. Oricum nu eşti în stare. O să ne ocupăm noi de asta. Nu-ţi face griji, nici măcar n-ai să fii de faţă.

Dacă nu ar fi avut mâinile legate la spate, Caroline ar fi sărit la gâtul acelui bărbat, atât de furioasă era. Discuta despre posibilitatea de a-i ucide la fel de relaxat cum ar fi discutat despre spălatul rufelor! Joe o îmbrânci în tăcere cu bocancul în gleznă; de fapt, mai degrabă o lovi, iar glezna o durea deja. Se întoarse încruntată spre el, iar el clătină uşor din cap, ca pentru a o avertiza. Caroline îl lovi la rândul ei cu piciorul, iar Joe clipi de durere.

Se aflau într-o furgonetă, una folosită în mod evident pentru transport de mărfuri, nu de oameni, căci nu avea mochetă pe podea, doar metal gol-goluţ. Maşina se clătina la fiecare viraj şi hârtop, făcând ca poziţia ei să fie şi mai inconfortabilă. Zăcea întinsă pe umărul lovit, iar durerea era agravată de faptul că avea mâinile legate la spate.

Încercă să-şi dea seama cu ce anume fusese legată; părea a fi o funie de nailon, în timp ce în jurul gurii îi legaseră, probabil, propria ei eşarfă, ceea ce făcea situaţia şi mai enervantă. Încă mai avea cheile în buzunar. Dacă reuşea să le scoată, dacă ea şi Joe se întorceau cu spatele unul spre celălalt şi dacă aveau suficient timp, poate ar reuşi să folosească marginea zimţată a unei chei pentru a tăia nailonul. Cheile nu erau ascuţite, dar erau aspre. Buzunarele lui Joe fuseseră probabil percheziţionate în căutarea unui cuţit, un obiect pe care bărbaţii îl aveau frecvent asupra lor, dar, când era vorba de femei, nimeni nu se aştepta să aibă ceva în buzunare, şi era evident că atât Cal, cât şi complicele lui uitaseră complet de buzunarele ei.

— Nu are niciun rost să-i omorâm, spuse Cal aspru. S-a terminat. De-abia am reuşit să scăpăm înainte ca poliţia de securitate să împânzească locul. Până la ora asta au aflat deja că am plecat şi au în baza de date numărul de înmatriculare al furgonetei. Când se va raporta dispariţia lui Caroline şi a colonelului, deşi niciunul dintre ei nu a fost văzut plecând de la bază, poliţia va pune toate detaliile cap la cap atât de rapid, încât se va emite un anunţ de urmărire generală pentru furgonetă în cel mult o oră. În momentul de faţă, ne aşteaptă închisoarea pe viaţă, dar, dacă îi ucidem, ne alegem cu pedeapsa capitală.

Pentru Caroline, părea un argument foarte convingător, dar celălalt bărbat nu se arătă impresionat. Nici măcar nu se obosi să răspundă.

Uneori şi-ar fi dorit să nu aibă o gândire atât de al naibii de logică. Nu putea să-şi blocheze gândurile raţionale nici măcar atunci când îi spuneau ceva ce ar fi preferat să nu ştie. Dacă celălalt bărbat ignorase argumentul lui Cal, asta însemna că avea motive să creadă că el personal ar fi putut scăpa fără a fi asociat cu sabotajul. După cum remarcase Cal, implicarea lui era cunoscută, dar celălalt tip se simţea probabil în siguranţă… atâta că, în calitate de complice, Cal ştia despre rolul lui şi îl putea da în vileag. Prin urmare, bărbatul se simţea în siguranţă doar fiindcă ştia probabil că şi Cal avea să moară, astfel încât acesta să nu poată spune nimic despre implicarea lui.

Începu să-şi frece cu fervoare faţa de podeaua furgonetei, încercând să-şi îndepărteze căluşul din gură, împingându-l cu limba în acelaşi timp. Joe îi aruncă o altă privire întunecată de avertizare, dar Caroline îl ignoră. Mişcările ei agitate atraseră atenţia bărbatului de pe bancheta din faţă, aşezat pe locul pasagerului, care se întoarse.

— Bine ai revenit, domnişoară Evans, spuse el pe un ton agreabil. Sper că nu te doare prea tare capul.

Joe închisese ochii din nou şi stătea nemişcat. Caroline scoase un sunet furios, înăbuşit de eşarfă, şi continuă să se zvârcolească. Îşi aruncă în aer picioarele legate şi îşi răsuci trunchiul, în tot acest timp încercând să scape de căluş.

— Ai putea s-o laşi baltă, e o pierdere de vreme, spuse bărbatul pe un ton blând, vag plictisit. Nu te poţi elibera şi nu vei reuşi decât să strângi mai tare funia.

Pe Caroline nu o interesa funia. Scopul ei era să se descotorosească de căluş şi să reuşească să-şi scoată cheile din buzunar. Nu era imposibil, având în vedere că pantalonii erau dintr-un bumbac larg şi subţire, dar nici tocmai uşor, căci buzunarele erau adânci. Bombăni câteva înjurături neinteligibile şi continuă să se zbată.

Reuşise să-şi împingă căluşul din gură şi, dintr-un impuls de moment, se târî până lângă Joe şi îşi împinse cu forţă faţa în umărul lui, folosindu-se de contact şi de frecarea dintre cămaşa lui şi eşarfă pentru a coborî căluşul. Joe nu se mişcă, iar ochii îi rămaseră închişi. Caroline continuă să-şi frece bărbia de el până când căluşul îi alunecă, rămânând atârnat în jurul gâtului. Bărbatul de pe bancheta din faţă o urmărea încruntat şi dădu să se ridice pe genunchi şi să se întoarcă spre ea.

— Gunoi ordinar, l-ai ucis! croncăni ea, forțându-și vocea să reflecte cât mai multă furie, deşi limba şi mandibula refuzau s-o asculte.

Furgonetă se clătină alarmant când Cal smuci de volan, răsucind violent capul pentru a privi în spate. Celălalt bărbat se chinui să-şi ţină echilibrul.

— Ţine-ţi ochii la drum! îi porunci cu asprime lui Cal.

— Ai spus că e doar inconştient!

— Nu e mort, la naiba. Pe el l-am lovit mai tare decât pe ea fiindcă nu voiam să am probleme cu matahala dacă se trezea înainte să apucăm să-i scoatem de acolo şi să-i legăm.

Caroline ţipă:

— Cal, o să te omoare şi pe tine! Cum altfel îţi explici faptul că nu-l îngrijorează o acuzaţie de crimă? Nu e clar că va încerca să te facă să pari singurul vinovat?

Bărbatul se aruncă spre ea peste banchetă, întinzând mâna pentru a încerca să o prindă de gât. Rapidă ca o felină, Caroline întoarse capul şi îşi înfipse dinţii în braţul lui. Bărbatul urlă şi încercă să-şi smucească mâna, dar ea rămase agăţată de el cu îndârjire, făcând mişcări de mestecare pentru a-i spori durerea.

Furgoneta începu să facă slalom pe drum. Cal se folosea de braţul drept pentru a-l îmbrânci pe celălalt bărbat, continuând între timp să conducă. Ambii bărbaţi ţipau şi înjurau. Brusc, celălalt bărbat îşi folosi pumnul drept pentru a o lovi în tâmplă, iar Caroline văzu stele verzi, maxilarul îi deveni flasc şi se prăbuşi neajutorată pe podea. Nu îşi pierdu cunoştinţa, dar lovitura o năuci simţitor.

Cei doi bărbaţi de pe bancheta din faţă se luară la bătaie, iar furgoneta se ridică periculos pe două roţi; apoi Cal călcă brusc frâna, iar maşina derapă violent într-o parte, ieşind de pe şosea. Caroline simţi clar diferenţa dintre asfalt şi pământ; apoi furgoneta se înclină uşor spre dreapta şi se opri complet, probabil într-un şanţ puţin adânc. Mişcarea o aruncă peste Joe, şi îi simţi muşchii tensionându-se sub greutatea ei, dar nici măcar nu gemu. În schimb, auzi o şoaptă aproape mută, aproape indescifrabilă, în urechea ei:

— Am un cuţit în bocancul drept.

Ei bine, bineînţeles că avea aşa ceva. Nu obişnuiau toţi coloneii să poarte cuţite în ghete? Furioasă că el reuşise să rămână înarmat când ea nici măcar nu putea să-şi scoată cheile din buzunar, fu tentată să îl muşte şi *pe el.* În schimb, se aruncă spre partea din spate a furgonetei, alegându-se cu noi vânătăi. Cal şi celălalt bărbat încă se luptau, şi observă cu coada ochiului ceva metalic licărind în mâna celuilalt bărbat. Din instinct, recunoscu un pistol.

Cal reuşi cumva să deschidă uşa şi sări afară, gândindu-se probabil că nu avea şanse împotriva unui pistol de la o distanţă atât de mică. Celălalt bărbat înjură violent, fără oprire, deschizându-şi în forţă propria portieră şi pornind în urmărirea lui.

Caroline se rostogoli până ajunse cu spatele la picioarele lui Joe, căutându-i pe pipăite bocancul drept, chinuindu-se să-i împingă pantalonii în sus pentru a putea ajunge la cuţit. Nu aveau mult timp la dispoziţie, probabil mai puţin de un minut. Degetele ei

neîndemânatice, amorţite de strânsoarea funiei de nailon, se închiseră în cele din urmă în jurul cuţitului şi îl traseră afară.

Joe se rostogolise deja şi îi întinse mâinile legate. Nu era uşor să poziţioneze cuţitul între spatele ei şi al lui, neputând să vadă dacă tăia în carne sau în nailon, dar îşi spuse că Joe avea să o anunţe dacă ajungea la piele. Cuţitul era, probabil, foarte ascuţit; în cinci secunde, simţi funia cedând, iar Joe se rostogoli şi apoi se ridică uşor. Cuţitul fu luat din mâinile ei amorţite. Răsuci capul şi îl văzu aplecându-se în faţă pentru a tăia rapid frânghia din jurul picioarelor lui; apoi se întoarse rapid spre ea. Simţi o smucitură scurtă în dreptul mâinilor când i le eliberă. Chiar înainte de-a apuca să-şi aducă mâinile în faţă, Joe se lăsă fulgerător pe vine şi îi eliberă picioarele. De-abia apoi îşi scoase şi propriul căluş lărgit din gură, trăgându-l în jos şi lăsându-l să atârne în jurul gâtului, exact aşa cum atârna şi eşarfa ei.

Un foc de armă bubui undeva în faţa lor.

— Rămâi aici în spate, îi porunci Joe, sărind cu uşurinţă pe bancheta din faţă şi strecurându-se în spatele volanului. Motorul era încă pornit; băgă maşina în viteză şi apăsă acceleraţia. Roţile se învârtiră în gol, şi se blestemă singur, ridicând piciorul de pe acceleraţie şi băgând maşina în marşarier, de data aceasta apăsând mai uşor acceleraţia. Era obişnuit cu maşina lui, dar furgoneta nu avea aceeaşi tracţiune. Cauciucurile încercară să îşi recapete aderenţa pe pământul necompactat, ce fugea de sub ele, dar reuşiră în final, iar maşina dădu cu spatele, ieşind de pe urmele făcute la prima încercare.

În lumina farurilor îl zări pe cel de-al doilea bărbat alergând spre furgonetă. Nu se vedea nici urmă de Cal.

Capul lui Caroline apăru pe neaşteptate lângă el când băgă în viteză, iar bărbatul se opri, ridicând în acelaşi timp pistolul. Joe îşi puse mâna pe capul lui Caroline şi o îmbrânci într-o parte, ferindu-se şi el în acelaşi timp, exact în clipa în care pistolul bubui din nou, iar parbrizul se făcu ţăndări, împroşcând cioburi în interiorul furgonetei. Joe îşi păstră piciorul pe acceleraţie şi capul plecat, făcând furgoneta să sară din adâncitura uşoară în care intrase şi să alunece când roţile ajunseră pe asfalt, derapând din nou într-o parte. Joe se chinui să împiedice maşina să se răstoarne.

Răsună un nou şir de împuşcături, una după alta. Joe simţi impactul gloanţelor grele asupra furgonetei. Unul dintre faruri se stinse. Pentru o clipă, îl văzu pe bărbat ţintuit în lumina farului rămas; apoi tipul sări într-o parte pentru a nu fi călcat când furgoneta trecu zgomotos pe lângă el.

— Caroline! strigă Joe, simţind nevoia să ştie dacă era bine, dar incapabil să se întoarcă să verifice, prea ocupat cu condusul furgonetei, căci vântul îi sufla direct în faţă şi-l orbea, odată ce maşina nu mai avea parbriz.

— Ce-i? îi strigă ea drept răspuns.

— Stai jos, s-ar putea să tragă…

Înainte să apuce să termine propoziţia, auzi gloanţele înfigându-se în partea din spate a furgonetei, făcând ţăndări şi geamurile de acolo. Sângele îi îngheţă în vene.

— Caroline!

— Ce-i? tună ea, vizibil iritată, iar Joe simţi că îi venea să râdă de uşurare. Dacă era prost dispusă însemna că era bine.

Uşurarea nu-l ţinu nici jumătate de minut. Aruncă o privire rapidă spre indicatoarele de pe bord şi constată că temperatura motorului creştea rapid; unul dintre gloanţe atinsese probabil radiatorul. Erau pierduţi undeva în deşert, la distanţă de vreun oraş, comunitate sau măcar vreo locuinţă singuratică. Singurele surse de lumină erau stelele şi unicul far rămas aprins. Nu aveau şanse să ajungă prea departe înainte să li se oprească motorul, dar intenţiona să ajungă cât mai departe posibil de bărbatul înarmat cu un pistol.

Indicatorul de temperatură ajunse în zona critică. Joe continuă să apese pedala de acceleraţie.

Motorul se blocă, scoţând un sunet aspru, abraziv. Caroline apăru fulgerător lângă el când, în cele din urmă, maşina se opri.

— Ce se întâmplă?

— Câteva dintre gloanţe au atins radiatorul. Motorul e mort. Haide, ieşi din maşină.

Caroline se supuse, deschizând uşa care culisa şi ieşind, pe picioarele-i nesigure, în aerul răcoros al nopţii în deşert.

— Vino încoace, îi porunci Joe, iar Caroline ocoli greoi furgoneta.

— Ce facem acum?

— Acum vom merge pe jos. Sper că ai încălţăminte confortabilă.

Caroline ridică din umeri. Era încălţată cu mocasini, nu la fel de buni ca bocancii, dar mai buni decât o pereche de sandale. Când se îmbrăcase, nu se aşteptase la o asemenea odisee, dar ce mai conta? Trebuia să meargă pe jos, chiar dacă ar fi fost desculţă.

— În ce direcţie?

— De unde am venit.

— Dar acolo e el.

— Da, dar nu ştim unde ne aflăm sau cât ne-ar lua să ajungem la o staţie de benzină, în direcţia în care mergeam. Dacă ne întoarcem pe unde am venit, ştim cel puţin că ne îndreptăm, cu aproximaţie, spre bază.

Logic. Dar…

— Dacă tot ne întoarcem de unde am venit, de ce nu ai mers cu maşina în direcţia aia de la bun început?

— Fiindcă atunci ar fi ştiut *exact* încotro ne îndreptăm, îi explică el. Va găsi camioneta, dar nu va şti dacă am continuat tot înainte sau ne-

am întors.

— Dar, evident, va trebui să trecem pe lângă el la un moment dat.

— Foarte posibil, dar nu e o certitudine absolută. S-ar putea să hotărască să fugă, în loc să încerce să ne prindă. Cum nu avem de unde să ştim, trebuie să presupunem că e pe urmele noastre.

Caroline se târî tăcută în urma lui, înaintând prin deşert. Nu îndrăzneau să meargă pe drum, ceea ce însemna că erau nevoiţi să se deplaseze paralel cu el, suficient de departe de marginea drumului cât să nu poată fi observaţi cu uşurinţă, dar şi suficient de aproape cât să nu piardă asfaltul din ochi. Caroline avea dureri în atât de multe locuri, încât îşi spuse că era inutil să-şi facă griji pentru vreuna anume. Erau nevoiţi să meargă pe jos, aşa că asta făceau. Nimic mai simplu.

— Ai ceas? întrebă ea. Ce oră e? Nu a răsărit încă soarele, deci probabil nu ne-au dus prea departe.

Joe îşi răsuci încheietura pentru a vedea ecranul luminos al ceasului.

— E patru şi jumătate, deci se va lumina în curând. Dacă ne-au aruncat pur şi simplu în furgonetă şi au plecat imediat, înainte ca poliţia de securitate să apuce să închidă baza, am mers cu maşina cel puţin o oră. Distanţa până la bază ar putea fi oriunde între cincizeci şi optzeci de kilometri.

Gândul de a merge pe jos optzeci de kilometri o înspăimântă, dar nici pe departe la fel de mult ca gândul de a da din nou ochii cu bărbatul acela.

— Mai sunt şi alţii implicaţi, spuse ea cu voce tare. Poate chiar prin apropiere. E posibil să fi intenţionat să ne dea pe mâna lor. Se va lumina în curând, dar nu ne putem permite să facem autostopul, fiindcă nu ştim cine sunt ceilalţi şi cum arată.

— Te-ai prins, spuse el posomorât.

— Deci va trebui să străbatem pe jos fiecare metru din acei nenorociţi de optzeci de kilometri.

— Doar dacă nu cumva vedem vreun poliţist rutier. După ce răsare soarele o să-mi fac o idee cam pe unde suntem.

Prea departe de orice care să fi fost pe gustul ei. Tăcu, parţial fiindcă sunetul se auzea atât de departe în deşert şi nu voia să atragă atenţia nimănui asupra prezenţei lor, dar mai ales fiindcă toată energia pe care o avea de-abia îi ajungea să meargă mai departe. Fusese trează toată noaptea – mai puţin intervalul cât zăcuse inconştientă, dar era destul de sigură că acel episod nu putea fi considerat odihnă – şi era extenuată. Capul îi bubuia dureros. Presupunea că şi pe Joe îl durea capul, dar el nu fusese lovit decât o singură dată. Ea mai întâi căzuse pe fereastră, apoi fusese lovită în cap, probabil cu pistolul, apoi încasase un pumn de la tipul ăla, iar în

cele din urmă se lovise la cap de peretele furgonetei când Joe o îmbrâncise într-o parte. Era de mirare că rămăsese conştientă. O durea fiecare muşchi din corp, şi o mare parte din vânătăile care o decorau în acel moment îi fuseseră provocate de Joe. Îi părea bine că îl lovise şi ea, regreta doar că nu-şi urmase impulsul de a-l şi muşca. Spera că avea cea mai afurisită durere de cap posibilă.

Joe o făcu de vreo două ori să se ghemuiască, fiindcă i se păru că aude ceva suspect. Ea nu observă niciodată nimic, dar el avea o acuitate vizuală superioară, aşa că îl lăsa pe el să facă toată treaba, profitând între timp de ocazia de a se odihni. Când Joe considera că puteau să-şi continue drumul în siguranţă, o îndemna să se ridice prinzând-o cu o mână implacabilă de cot, iar ea pornea din nou.

Zorile începură să coloreze cerul în trandafiriu în stânga lor, permiţându-le să-şi dea seama cel puţin că fuseseră duşi către nord în deşert, iar acum mergeau spre sud, întorcându-se la bază. Caroline îşi spuse că era o informaţie ce s-ar putea dovedi utilă în caz că erau nevoiţi să se îndepărteze de drum.

— Nu vom mai putea merge prea mult, murmură Joe în urechea ei. Oricine ar trece pe drum ne-ar putea vedea, şi oricum se va face prea cald pentru a umbla. Trebuie să găsim un loc unde să ne adăpostim peste zi.

Lui Caroline nu îi plăcu ideea. Era mai sigur pentru ei să rămână ascunşi şi să doarmă peste zi şi să înainteze doar noaptea, dar asta însemna că avea să le ia mult mai mult timp să ajungă la bază. Dacă nu ar fi fost atât de obosită, ar fi putut încerca să se opună, dar începea să se simtă incapabilă să mai facă un singur pas, şi brusc îşi dădu seama exact cât de mult o epuizaseră evenimentele din noaptea aceea. Pur şi simplu erau nevoiţi să se odihnească.

Joe coti, îndepărtându-se mult de drum şi intrând mai adânc în deşert. Lumina căpătă treptat tonuri de cenuşiu, permiţându-le să vadă detalii, însă nu şi culoare. Un platou pietros uriaş se desluşea în depărtare, iar Caroline se zgâi la el demoralizată. Mai mult ca sigur acel platou era destinaţia lui Joe, iar ea nu era sigură că putea să ajungă până acolo. Scrâşni din dinţi pentru a se abţine să nu protesteze. Ori ajungea până acolo, ori trăgea un pui de somn în soare, care în scurt timp urma să fie ucigător de fierbinte. Îi era şi sete, dar nu aveau apă, aşa că nu avea niciun rost să menţioneze acest lucru. Probabil îi era şi lui sete.

Când ajunseră în cele din urmă la pietre, Caroline se sprijini recunoscătoare de un bolovan uriaş.

— Ce facem acum? gâfâi ea.

— Stai aici.

În clipa următoare, Joe dispăru, pierzându-se printre pietre.

— Sigur, murmură Caroline, apoi se lăsă să cadă pe pământ.

Tâmplele îi pulsau dureros. Închise ochii şi îşi sprijini capul de piatra din spatele ei.

I se păru că de-abia apucase să închidă ochii, şi deja îl auzi adresându-i-se:

— Haide, spuse el ridicând-o nemilos în picioare. O târî după el mai sus printre pietre, unde fu învăluită de umbră. Până în acel moment, nu conştientizase cât de repede se încinsese deşertul. Joe găsise o nişă în piatră suficient de adâncă pentru a-i proteja pe amândoi, şi o instală în adăpostul improvizat. Am verificat deja să nu existe şerpi, spuse el, punându-i un băţ în mână. Dar, dacă apare vreunul, alungă-l cu ăsta. Eu mă duc să ascund urmele şi să găsesc ceva de băut.

Din reflex, Caroline strânse degetele în jurul băţului. Ştia că ar fi trebuit s-o neliniştească gândul la şerpi, plus că ar fi trebuit să rămână vigilentă, dar avea lucruri mai importante de făcut în acel moment – de exemplu, să doarmă. Se întoarse pe partea dreaptă, fiindcă acolo o durea mai puţin, şi aţipi imediat.

Joe rămase cu privirea aţintită asupra ei, cu muşchii mandibulei contractaţi. Partea stângă a feţei ei era învineţită şi julită, la fel şi braţul stâng. Îi vedea clar un cucui la tâmplă. Era albă ca varul de epuizare şi de durere, iar hainele îi erau murdare şi rupte în câteva locuri. Contrastul dintre aspectul ei de obicei impecabil şi felul în care arăta în acel moment, aşa cum zăcea toată murdară la picioarele lui, dormind pe pământ, îl făcu efectiv să turbeze de furie. Cal Gilchrist probabil era mort deja, dar voia să-l vadă mort şi pe celălalt pentru suferinţele pe care i le provocase lui Caroline. Nici el însuşi nu se descurcase prea grozav să o protejeze, şi se includea şi pe el în furia pe care o simţea.

Părea atât de mică şi de neajutorată, aşa cum stătea ghemuită pe o parte, deşi ştia că nu era tocmai neajutorată. Îşi aminti eforturile ei furioase de a scăpa de căluş ca să-i poată striga lui Gilchrist bănuielile ei; ea provocase bătaia dintre cei doi bărbaţi, creând astfel condiţiile pentru a se salva amândoi. Acum era rândul lui să se asigure că nu i se mai întâmpla nimic altceva.

Propria lui epuizare se făcu simţită când refăcu drumul pe o distanţă destul de lungă, apoi şterse orice semn al trecerii lor şi se întoarse la platou. Ignoră senzaţia de istovire din muşchi. Aveau nevoie de apă; nu era o nevoie disperată, nu încă, dar aveau să-şi păstreze mult mai bine forţele dacă îşi asigurau porţia necesară de lichide. Decât s-o lase să ajungă la deshidratare, ar fi preferat să-şi asume riscul de a face autostopul, dar nu se ajunsese la aşa ceva încă şi nu voia să-şi asume riscuri dacă nu era absolut necesar. Cu un ochi de expert, remarcă vegetaţia ce creştea în pâlcuri pe pământul din deşert, studiind modelul după care se dezvoltaseră plantele şi alegându-le pe cele care păreau ceva mai suculente decât celelalte,

indicând astfel o cantitate mai mare de apă în pământ Aveau să fie în regulă.

Se căţără înapoi în nişa dintre stânci. Caroline nu se clintise; respira în ritmul lent şi greoi al unui somn adânc. Brusc, avu impresia că se scursese o veşnicie de când nu o mai strânsese lângă el, de când nu o mai simţise cuibărindu-se încrezătoare în braţele lui şi nu mai putu să aştepte nici măcar o clipă. Se întinse lângă ea şi o luă uşor în braţe, sprijinindu-i capul pe umărul lui. Caroline oftă, respiraţia ei uşoară mângâindu-l pe piele.

Fir-ar să fie, de ce nu îl sunase, de ce nu îi împărtăşise suspiciunile ei legate de Gilchrist? Era evident că nu fusese surprinsă să-l găsească în zona de lucru, ba, mai mult, se dusese acolo anume în căutarea lui. Dăduse buzna direct într-o situaţie periculoasă, în loc să pună mâna pe telefon şi să-l sune pe el – sau chiar pe Hodge. Toate acestea ar fi putut fi evitate dacă ar fi dat acel telefon, în loc să încerce să rezolve personal lucrurile.

Acesta avea să fie primul lucru pe care să-l lămurească după ce se trezea. De ce naiba nu avusese încredere în el? Dacă se vedea nevoit să o lege de pat de fiecare dată când nu era sub ochii lui pentru a o împiedica să se arunce cu capul înainte în situaţii periculoase, era dispus să o facă. Îşi aminti teroarea întunecată pe care o simţise când o văzuse intrând în birou pentru a-l confrunta pe sabotor şi îi veni s-o zgâlțâie până îi tremurau dinţii în gură.

Însă nu făcu decât să o strângă mai tare în braţe, dându-i părul la o parte de pe faţă. Îi simţea inima bătându-i lângă a lui şi, în acel moment, nu avea nevoie de nimic mai mult. Adormi la fel de uşor ca ea, închizând pur şi simplu ochii şi lăsându-se dus de valul uriaş de epuizare.

capitolul 13

Căldura fu cea care o trezi. Se simţea odihnită, iar migrena i se potolise, devenind o durere distantă şi mult mai tolerabilă. Se ridică încet în capul oaselor, fixându-şi privirea asupra peisajului de o fierbinţeală feroce ce se întindea în faţa ei, pâlpâind sub efectul căldurii: toate nuanţele posibile de roşu, tonuri de galben, maro, culori nisipoase. Mici pete de verde ce indicau prezenţa vagă a unor urme de vegetaţie. Superb. Elementar. Cal zăcea probabil mort pe undeva în deşert, şi, în pofida a ceea ce făcuse, în pofida a ceea ce încercase să facă, nu putea să nu-i pară rău pentru el. El refuzase să îi ucidă, se opusese ideii de a le face rău. Bietul Cal! Fusese un trădător, dar nu şi un ucigaş, deşi ceea ce făcuse ar fi putut cu uşurinţă să provoace moartea cuiva. Bietul Cal! Dar, dacă Joe ar fi avut de suferit din cauza lui, l-ar fi ucis chiar ea.

Transpiraţia îi ajunse în ochii, provocându-i usturimi, şi îşi şterse faţa cu mâneca. Dacă nu ar fi fost protejaţi de piatră, căldura ar fi fost insuportabilă. Întinse mâna şi atinse piatra, constatând că era răcoroasă. Acolo unde cădea soarele, ar fi putut să prăjească ouă pe ea.

Joe nu era prin preajmă, dar nu se sperie. Avea o vagă impresie că fusese întins lângă ea, iar urma din pământ îi confirmă acest lucru. Probabil o deranjase când se ridicase, şi astfel reuşise şi căldura să se facă simţită.

Se simţea incredibil de murdară, şi, când se studie cu atenţie, văzu că într-adevăr aşa şi *era.* Nu credea că mai fusese atât de murdară de când… Acum, că se gândea mai bine, nu fusese niciodată atât de murdară. Fusese un copil mofturos, care evitase plăcerile bălţilor cu noroi în favoarea calculatoarelor şi a cărţilor.

Înţepenită, se ridică, schimonosindu-se când durerile de tot felul se făcură simţite. Dar, indiferent de durere, avea nevoi ce trebuiau satisfăcute.

Când se întoarse la nişă, îl găsi pe Joe sprijinit de pietre, arătând remarcabil de competent. Privirea îi era alertă, şi, deşi hainele îi erau la fel de murdare ca ale ei, ale lui păreau concepute pentru a fi murdărite. O pereche de blugi şi o cămaşă kaki erau o ţinută mult mai practică decât pantaloni albi de bumbac subţire şi un tricou alb supradimensionat. Chiar şi bocancii lui ponosiţi erau mai potriviţi pentru deşert decât mocasinii ei; trebuia să aibă grijă unde punea piciorul, pentru a evita ca nisipul fin să-i intre în pantofi, unde i-ar fi

provocat în scurt timp o rană deschisă.

După o singură privire cuprinzătoare, dar care evită să-i întâlnească ochii, trecu pe lângă el şi se aşeză din nou în umbra pietrelor.

Joe scrâşni din dinţi. Crezuse că reuşise să-şi impună stăpânirea de sine, dar brusc se trezi din nou în acelaşi punct din care pornise, periculos de aproape de marginea prăpastiei. Caroline se retrăsese în ea însăşi, fir-ar să fie, iar el pur şi simplu nu putea tolera aşa ceva.

Mohorât, îşi domoli respiraţia, forţându-şi mâinile să se relaxeze şi fălcile să se destindă. Caroline încă era fragilă, după tratamentul dur de care avusese parte în ziua precedentă; nu era momentul potrivit să forţeze o confruntare nici măcar dacă ar fi fost sigur că putea să-şi păstreze controlul – şi nu era. Mai târziu. Îşi promise că avea să-şi ofere satisfacţie deplină mai târziu.

— Avem amândoi nevoie de ceva de băut, spuse el în final. Vino!

Fără a ezita, Caroline se ridică, lăsând deoparte orice urmă din opoziţia ei obişnuită, ceea ce însemna, fără îndoială, că îi era foarte sete.

Nu avură de străbătut o distanţă prea mare; Joe fusese deja în recunoaştere prin zonă şi marcase punctul cel mai probabil dintr-un mic curs de apă temporar unde tufărişul creştea din abundenţă. Îngenunche în albia nisipoasă şi începu să dea la o parte nisipul cu mâinile. Acesta deveni rapid umed. Scoase cuţitul din bocanc şi săpă mai adânc, până când în gaură începu să se strângă apă nămoloasă.

Căluşul lui fusese făcut dintr-o batistă, care se dovedi utilă acum. Întinse pătratul de material peste apă pentru a filtra lichidul, apoi îi făcu semn.

— Bea.

Caroline nu se simţi ofensată de tonul lui poruncitor; făcuse rost de apă, iar asta era tot ce conta. Nu făcu mofturi din pricina lipsei de igienă şi nu se plânse că era nevoită să se aşeze în patru labe pentru a lipăi lichidul ca un câine. Era apă. Ar fi fost dispusă să stea şi în cap ca să ajungă la ea, dacă ar fi fost nevoie. Simţi membranele din gura şi gâtul ei absorbind lichidul călduţ, şi i se păru minunat.

Se forţă să termine de băut cu mult înainte ca setea să-i fi fost potolită şi se dădu la o parte de lângă minuscula adăpătoare. Îi făcu semn lui Joe.

— E rândul tău.

Nu ştia câtă apă era disponibilă; poate că de-abia era suficientă cât să ia amândoi câteva înghiţituri.

Joe se întinse complet pe nisip pentru a bea, iar Caroline îl privi şi decise că era o poziţie mult mai confortabilă. Ar fi trebuit să-i treacă şi ei prin minte, însă ea nu mai fusese niciodată nevoită să lipăie apă dintr-o baltă. Avea să ştie data viitoare. Îi urmări fără prea mare atenţie silueta culcată pe burtă. Având în vedere cât era de mare, i se

părea logic să aibă mai mult sânge în corp decât ea, deci probabil avea nevoie de mai multă apă. Biologia nu se numărase niciodată printre interesele ei, dar ar fi putut pune pariu că avea cel puţin cu un decilitru mai mult sânge decât ea, poate chiar doi. O informaţie măruntă, dar interesantă, pe care avea să-şi dorească să o cerceteze.

Clipi surprinsă şi constată că Joe se ridicase şi aştepta ceva; din câte se părea, îi pusese o întrebare.

— Mai vrei sau nu apă? repetă el nerăbdător.

— Ah. Da, mulţumesc. De data aceasta se întinse pe jos aşa cum făcuse el, ceea ce îi oferi un acces mai bun la mica baltă. Sorbi încântată până începu să simtă că se săturase. Făcu o pauză pentru a-l întreba: Tu ai terminat sau mai vrei?

— Am băut destul, spuse el.

Caroline udă batista cât de bine putu, apoi, cu mişcări delicate, îşi curăţă faţa şi mâinile, tresărind când apa îi provocă usturimi în locurile julite. După ce termină, îi întinse batista lui Joe, iar acesta îşi trecu materialul umed peste propria faţă, peste mâini şi peste ceafă. Umezeala reuşi să-l răcorească, lucru de care avea nevoie în acel moment.

— Vom aştepta printre pietre până la apus, spuse el, iar ea aprobă din cap.

Fără un cuvânt, Caroline porni înapoi spre nişa ce le servea drept adăpost.

La naiba, se purta cu el de parcă ar fi fost un străin alături de care naufragiase. Nu, chiar mai rău de atât. Ar fi vorbit mai mult cu un străin. Nu-l privise nici măcar o dată în ochi. Privirea îi aluneca rece peste chipul lui, ca şi cum ar fi fost cineva întâlnit pe stradă. Îşi strânse puternic pumnii şi porni cu paşi mari în urma ei. Era timpul să dea cărţile pe faţă, fir-ar să fie.

Când Joe ajunse în nişă, Caroline era aşezată pe jos, cu braţele încolăcite relaxat în jurul genunchilor strânşi la piept. Joe se apropie intenţionat într-atât încât bocancii să-i înghiontească picioarele, forţând-o fie să se ridice şi să se întoarcă spre el, fie să-şi dea capul mult pe spate. Caroline rămase aşezată.

— De ce naiba nu m-ai sunat azi-noapte, în loc să încerci să te ocupi singură de Gilchrist? întrebă el încet, atât de încet, încât doar o ureche foarte atentă ar fi putut să discearnă furia din tonul lui.

Caroline o desluşi, dar nu prea se sinchisi. Ridică din umeri.

— Nu m-am gândit. Şi oricum n-aş fi făcut-o. De ce s-o fac?

— Ca să rezolv eu problema. Ca să nu fii la un pas de a-ţi pierde viaţa.

— Şi tu pe-a ta, remarcă ea. Şi *totuşi,* tu cum ai ajuns implicat în toate astea?

— Te-am urmărit.

— Ah. Îi adresă un zâmbet fragil. Credeai c-ai să mă prinzi în flagrant, nu-i aşa? Ce surpriză să descoperi că altcineva era vinovatul.

— Iar tu ştiai asta când te-ai dus acolo. La naiba, Caroline, pentru o persoană atât de deşteaptă, aia a fost o decizie foarte stupidă. Ar fi trebuit să mă suni încă de când ai început să-l bănuieşti.

— Da, sigur. De ce să-mi pierd timpul? întrebă ea dispreţuitoare. Văzusem deja cât de mult mă credeai. Mai degrabă l-aş fi sunat pe Adrian Pendley decât pe tine, iar el mă urăşte din tot sufletul.

Respiraţia îi ieşi ca un şuierat uşor printre dinţi când se aplecă şi o prinse de braţe, smucind-o grosolan în picioare.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, spuse el, străduindu-se să rostească fiecare cuvânt clar şi răspicat, mă suni *pe mine*. Femeia mea nu apelează la altcineva.

Caroline se smulse violent, încercând să-şi elibereze braţele din strânsoarea lui, dar el nu făcu decât să o strângă şi mai tare.

— Interesant, nu încape îndoială, izbucni ea. Când o găseşti, neapărat să-i spui asta, dar *eu* nu sunt interesată.

O ceaţă roşiatică se lăsă în faţa ochilor lui Joe.

— Nu mă împinge la extreme, se auzi spunând răguşit. Eşti a mea, fir-ar să fie! Recunoaşte!

Caroline încercă din nou să se elibereze, scuipând foc din ochii ei albaştri-verzui. Dacă Joe îşi închipuia că puteau pur şi simplu să reia aventura de unde o lăsaseră, acum, că se dovedise într-o manieră satisfăcătoare pentru el că era suficient de bună, îl aştepta o surpriză foarte neplăcută. Ar fi vrut să strige la el, dar, în schimb, se mulţumi să-i arunce o replică usturătoare:

— Am petrecut un weekend fierbinte în pat, dar asta nu-ţi conferă drepturi asupra mea. O, ce bine mi s-au deschis ochii acum. Ştiam că nu eşti îndrăgostit nebuneşte de mine sau ceva de genul acesta, dar chiar nu poţi să ai o părere prea bună despre cineva dacă îţi închipui că persoana respectivă e în stare să-şi trădeze ţara. A fost, cu siguranţă, o experienţă educativă.

— Taci, îi porunci el, pe o voce devenită guturală.

— Nu-mi spune să tac, îi aruncă ea în replică. Data viitoare când am să mă culc cu un bărbat, am să mă asigur că…

— *N-ai să te culci niciodată cu vreun alt bărbat în afară de mine.*

Începu să o scuture cu asemenea forţă, încât capul i se bălăngăni în faţă şi-n spate. Gândul la Caroline alături de un alt bărbat era insuportabil, făcându-i ţăndări şi ultimul fir fragil de autocontrol şi lăsându-i furia turbată să se reverse ca o mare de lavă, incandescentă şi lichidă. Caroline era a lui, şi nu avea s-o lase niciodată să-i scape.

Cumva, gura lui ajunse peste a ei, iar mâna i se afundă în părul ei, la ceafă, ţinând-o nemişcată. Simţi gust de sânge. Nu ştia dacă era al ei sau al lui, dar gustul metalic îi stârni un instinct de o primitivitate

feroce de a o marca drept a lui, de a-şi imprima carnea peste a ei, astfel încât ea să nu se poată elibera niciodată de el. Îşi simţea pielea fierbinte ca focul şi prea întinsă, ca şi cum ar fi fost gata să plesnească sub forţa sângelui ce vuia sub ea. Bărbăţia i se întărise ca oţelul sub efectul dorinţei, împingându-se în partea din faţă a blugilor lui.

O puse la pământ, orbit de nevoia de a-i simţi trupul moale sub el. Începu să-i smucească pantalonii, trăgând de ei în jos pentru a-i scoate. Chiloţii ei sfârşiră sfâşiaţi când fură supuşi aceluiaşi tratament.

Caroline rămase nemişcată, zgâindu-se cu fascinaţie mută la chipul lui. Îi simţise întotdeauna stăpânirea de sine şi o deranjase, dar brusc aceasta se făcuse ţăndări, iar intensitatea brută a expresiei lui era aproape înspăimântătoare. Aproape, fiindcă, în cea mai profundă şi mai elementară parte din ea, avea încredere în el că nu avea s-o rănească. Îi văzu sălbăticia din ochi, simţi forţa prea puţin controlata a mâinilor lui când o dezbrăcă, iar esenţa lui neîmblânzită îi stârni propriul spirit feroce, care se înălţă pentru a-l întâlni pe al lui. Se auzi strigând sălbatic, apoi mâinile ei se cufundară în părul lui negru şi bogat, trăgându-l spre ea.

Joe trase cu forţă fermoarul şliţului, gemând când îşi eliberă bărbăţia rigidă. Intră în ea cu o mişcare de penetrare plină de forţă şi furtunoasă ce o făcu să strige din nou; apoi picioarele ei se ridicară şi îl prinseră în leagănul şoldurilor ei, în vreme ce teaca ei adâncă, fierbinte şi mătăsoasă se strânse în jurul lui, cedând, mângâind, cerând mai mult. Senzaţia îl făcu să simtă că era pe punctul de a-şi pierde minţile.

O călări sălbatic, frecând-o de pământul tare de sub ei în frenezia lui de a contopi irevocabil carnea lui cu a ei. Nu se simţise niciodată atât de sălbatic, atât de complet dominant şi primitiv; îşi pierduse complet controlul, reacţionând pur şi simplu ca un animal mascul care avea nevoie de perechea lui mai mult decât orice altceva pe lume.

Caroline îşi ridică şoldurile pentru a veni în întâmpinarea penetrării lui febrile. Se lăsase trasă în vârtejul unei furtuni violente şi îi plăcea la nebunie, savura fiecare clipă, o îmbrăţişa şi îşi dorea mai mult. Plăcerea explodă în ea, adânc şi tare. Se agăţă de părul lui, înfigându-şi călcâiele în partea din spate a coapselor lui musculoase, în vreme ce corpul ei zvelt se ridică într-un arc puternic, trăgându-l şi pe el după ea. Valul ritmic de plăcere se rostogoli în ea ca un tunet, iar Caroline i se abandonă cu un strigăt.

Climaxul ei îl stârni şi pe al lui, senzaţia delicioasă de strângere pe care o simţi în bărbăţia lui erectă făcându-l să se piardă complet. Se zgudui sub forţa spasmelor puternice ce îl goliră în jeturi, părând să nu se mai sfârşească, mai prelungi, mai intense şi mai profunde decât cunoscuse vreodată. Mai că-şi pierdu cunoştinţa, devenind aproape incapabil să se mai mişte. Nu mai avu energie nici măcar să se

rostogolească de pe ea sau să-şi sprijine greutatea pe braţe. Se prăbuşi peste ea, dorindu-şi ca prin vis să nu mai fie niciodată nevoit să se mişte, să poată rămâne acolo amândoi îmbrăţişaţi pentru tot restul vieţii.

Avea *nevoie* de ea pentru tot restul vieţii. Iubise dintotdeauna zborul cu o pasiune ce eclipsase sentimentele lui faţă de alte femei, dar încă de la bun început îi venise greu să şi-o alunge pe Caroline din minte, aşa cum reuşise întotdeauna odată ce ajungea în carlingă. Nu avea să fie niciodată o soţie comodă, dar, la naiba, dacă liniştea şi confortul ar fi fost ceea ce şi-ar fi dorit, nu ar fi devenit niciodată pilot de vânătoare. Nu pilotase niciodată nici un avion – nici măcar Iubita – care să-l ţină sub tensiune aşa cum o făcea Caroline. Ea reuşea să îl încânte şi să îl provoace în acelaşi timp, iar intensitatea libidoului ei reuşea să o egaleze pe cea a libidoului lui. El era un războinic, iar ea era la fel de aspră ca el, cu un curaj ce-i surclasa inteligenţa, iar asta însemna mare lucru. În vremuri mai de demult, Caroline ar fi luptat alături de el, cu o sabie în mână. Ea era prinţesa lui nordică. Se simţea îmblânzit de spiritul ei.

— Te iubesc, îi spuse. Nici măcar nu ştiuse că avea acele cuvinte pe buze până nu le auzi rostite, dar nu fu surprins de ele. Cumva, găsi suficientă forţă cât să se ridice pe coate, privind-o cu ochii lui sălbatici şi strălucitori uşor mijiţi. Eşti femeia mea. Să nu uiţi asta vreodată!

Caroline făcu ochii mari, pupilele ei dilatându-se până deveniră uriaşe cercuri negre ce acoperiră aproape complet culoarea vie a irişilor ei.

— Ce-ai spus? întrebă ea.

Joe îşi împinse şoldurile spre ea, ducând mai departe invazia bărbăţiei lui încă erecte. Dumnezeule, cum era posibil să fie încă excitat? Era aproape mort de epuizare, dar dorinţa, nevoia încă se mai făceau simţite.

— Am spus că te iubesc. Şi eşti a mea, Caroline Evans. Pentru totdeauna. Până la moarte şi dincolo de ea.

— La bine şi la rău, adăugă ea, apoi, brusc, lacrimile îi umplură ochii şi se revărsară, şiroindu-i pe tâmple.

Joe îi cuprinse capul în palme şi îi culese lacrimile cu limba, lipindu-şi cu tandreţe chipul de al ei. Simţi cum pieptul i se strânge. Nu şi-o închipuise niciodată pe mica şi curajoasa lui prinţesă războinică plângând şi aproape că nu putea suporta să o vadă aşa.

— De ce plângi? murmură el, depunând săruturi uşoare pe faţa şi pe gâtul ei. Te-am rănit?

— Aproape m-ai ucis, răspunse ea. Atunci când nu m-ai crezut. Îşi strânse pumnul şi-l lovi în cap dintr-o parte, căci doar acolo putea ajunge. Fu o lovitură stângace, din cauza poziţiei ei şi a apropierii dintre ei, şi nu reuşi să-i confere chiar atâta forţă cât ar fi dorit, dar el

gemu satisfăcător. Să nu mai faci asta vreodată!

Joe îşi smuci capul în spate şi o privi întunecat.

— De ce naiba ai făcut aşa ceva?

— Fiindcă ai meritat-o, răspunse ea, şi clipi pentru a opri o nouă lacrimă.

Gura lui Joe se schimonosi, iar expresia întunecată se transformă într-una de tandreţe.

— Îmi pare rău, şopti el, depunând un sărut uşor pe fiecare colţ al gurii ei. Îmi pare rău! Am fost un ticălos orb şi încăpăţânat. Simpla idee că m-ai fi trădat m-a aruncat într-un vârtej din care n-am mai reuşit să mă smulg. Tocmai veneam să discut cu tine, când te-am văzut venind spre mine, mărşăluind în plin centrul bazei ca şi cum ar fi fost a ta, deşi teoretic ar fi trebuit să te afli sub pază. Pentru o clipă, sprâncenele i se încreţiră şi se dădu puţin înapoi pentru a o privi încruntat. Şi *totuşi,* cum ai reuşit să ieşi?

— Am demontat panourile de sticlă ale ferestrei din dormitor şi m-am târât afară.

Joe păru uluit.

— Nu aveai cum să încapi pe acolo. Fereastra este prea mică.

— Ha! M-am ales cu o serie de zgârieturi şi m-am lovit la umăr când am căzut, fiindcă am fost nevoită să ies cu capul în faţă, dar nu e imposibil. Apoi adăugă cu înţelepciune: Deşi nu cred că tu ai putea trece pe acolo, nici dacă ai fi lubrifiat din cap până în picioare.

— Şi niciun alt bărbat de la bază, spuse el sec.

— Ei bine, vremurile s-au schimbat, remarcă ea. Poliţia de securitate ar trebui să conştientizeze faptul că femeile devin acum o prezenţă permanentă în aviaţia americană, pilotând chiar avioane de vânătoare în misiuni militare, şi ar trebui să-şi ajusteze gândirea.

Era tipic pentru Caroline să sublinieze greşelile făcute de poliţia de securitate care îi permiseseră să scape. Joe avea să i le transmită şi lui Hodge. Asta dacă nu i-o lua Caroline înainte.

Caroline căscă delicat, ca o pisică, iar ochii ei de culoarea mării întunecate deveniră somnoroşi. Însă Joe ezită să îşi desprindă corpul de al ei, deşi ea zăcea goală, fără nimic sub ea, pe pământul tare. Rezolvă problema petrecându-şi un braţ puternic în jurul şoldurilor ei şi rostogolindu-se, astfel încât să ajungă el dedesubt. Caroline scoase un sunet moale de mulţumire, aducând foarte mult cu un tors, şi îşi cuibări capul în scobitura formată între gâtul şi umărul lui.

Joe o mângâie leneş pe spate timp de un minut, apoi, brusc, mâinile i se încordară, şi o ridică de pe pieptul lui, privind-o serios.

— Dar tu? întrebă el tăios. Tu mă iubeşti, Caroline? Spune-o!

— Da, domnule colonel, murmură ea, răspunzând tonului său poruncitor. Se gândea că Joe pur şi simplu nu-şi dădea seama când îi vorbea astfel. Te iubesc, domnule colonel. A fost o prostie din partea

mea să mă îndrăgostesc, deşi tu erai atât de hotărât să mă ţii departe, să nu-mi oferi nimic mai mult decât sex, nu-i aşa?

Tensiunea îi întinse pielea peste pomeţi, dezvăluind fără milă structura osoasă sculptată a feţei lui. Se luptă cu senzaţia de greaţă stârnită de panică ce i se încolăcea în stomac, fiindcă înţelese brusc că, în ceea ce-o privea pe Caroline, ea nu avea să tolereze niciodată acel control rigid şi stilul lui de a oferi pasiune şi iubire în porţii atent măsurate. Ea îl dorea cu totul. Se simţea pe marginea unei stânci, cu o prăpastie căscându-i-se la picioare, şi, dacă făcea acel pas în faţă, viaţa lui nu avea să mai fie niciodată la fel, dar, dacă nu-l făcea, urma s-o piardă pe Caroline. Certitudinea acestui fapt îl străbătu până în măduva oaselor, iar gândul de a o pierde fu ca o lovitură de ciocan în piept care îi spuse că nu ar fi reuşit niciodată să trăiască într-o astfel de realitate. Instinctele lui erau prea ascuţite, prea primitive pentru a-şi imagina că avea să reuşească s-o uite. Era perechea lui; nu exista nicio altă femeie pentru el.

Cumva, îşi forţă buzele să se mişte, deşi şi le simţea amorţite.

— Eu… eu am nevoie să-mi păstrez controlul.

Simţi mâna lui Caroline pe părul lui, mângâindu-l blând, degetele ei moi alunecându-i pe obraz, apoi pe buze.

— Am remarcat, spuse ea, pe un uşor ton de regret.

Era greu să-i explice, imposibil cătă vreme ea stătea întinsă peste el, atât de aproape, încât nu i-ar fi scăpat nici cea mai măruntă schimbare în expresia lui. O ridică de pe el, deşi corpul lui se simţi brusc incomplet când se trezi desprins de al ei. Caroline păru dezorientată de această schimbare neaşteptată şi îşi încrucişă din reflex braţele peste sânii goi, ca reacţie faţă de nesiguranţa din sufletul ei. Gestul fu atât de instinctiv feminin, încât Joe o trase în braţele lui, ţinând-o strâns şi savurând atingerea pielii ei mătăsoase, făcându-şi curaj. Îi şterse pământul de pe spate, îşi scoase cămaşa şi i-o puse ei. Propriile ei haine, observă, erau un ghemotoc încâlcit.

O sărută, scurt şi intens, înainte ca tensiunea să-l facă să se ridice. Rămase întors cu spatele spre ea, cu ochii aţintiţi asupra deşertului încântător, puternic reliefat.

— Tatăl meu a fost băgat la închisoare când aveam şase ani, spuse el. Vocea îi era aspră şi brută. Era nevinovat. Tipul care făcuse respectiva infracţiune a fost în cele din urmă arestat pentru altceva şi a mărturisit totul. Dar tata şi-a petrecut doi ani la închisoare, iar pentru mine acei doi ani au însemnat o serie de familii care m-au luat în plasament.

Se lăsase o tăcere deplină în spatele lui, dar Joe simţi intensitatea atenţiei cu care îl urmărea.

— Exista ceva în mine ce a atras ura bărbatului din prima familie care m-a luat. Poate faptul că eram metis. Aveau şi alţi copii adoptaţi

temporar, dar pe mine mă trata diferit. Eram doar un copil. Se întâmpla să stric lucruri sau să mă enervez când mă jucam cu alţi copii, aşa cum se întâmplă la vârsta aia. Eram mai mare şi mai puternic decât majoritatea copiilor de vârsta mea, dar nu ştiam cum să-mi controlez acea putere. Dacă vreunul dintre ei comenta că tatăl meu era un puşcăriaş jegos pe jumătate indian, îl atacam şi îi făceam cât de mult rău puteam. Doamne, ce temperament fierbinte aveam! Iar bărbatul ăsta mă bătea de câte ori făceam ceva, chiar dacă doar mă împiedicam de o scrumieră lăsată de el pe podea. La început, a folosit o curea, dar nu a durat mult până a trecut la pumni. Eu mă împotriveam, iar el mă bătea cu-atât mai tare. Mai mult am lipsit de la şcoală decât am mers, fiindcă nu-mi dădea voie să mă duc cu faţa învineţită. Îi venea tot mai greu să-i povestească, amintirile întunecându-se pe măsură ce le scotea la suprafaţă, iar partea cea mai rea de-abia acum urma. Se forţă să continue: M-a împins în jos pe scări, la un moment dat, de mi-am rupt câteva coaste. Dar eu continuam să opun rezistenţă. Cred că se poate spune că nu ştiam când să mă opresc, dar temperamentul meu dificil se aprindea ca praful de puşcă şi nu puteam să-l controlez. A început să mă ardă cu ţigări dacă îi răspundeam obraznic sau să-mi răsucească degetele, doar ca să găsească modalităţi dea mă face să plâng. Eram prins într-un coşmar din care nu puteam scăpa, spuse el încet. Nimeni nu părea interesat de ce se întâmpla cu mine. Eram doar un metis, valoram mai puţin decât o corcitură de câine de pe marginea drumului. Apoi, într-o zi, m-a plesnit, şi atunci mi-am pierdut complet minţile. M-am dezlănţuit. Am spart televizorul, am aruncat toate micile bibelouri de pereţi, m-am dus în bucătărie şi am început să sparg vasele, iar el a venit şi s-a năpustit cu pumnii asupra mea, încercând să mă lovească în coaste. Am pierdut, bineînţeles. Nu aveam decât şase ani, chiar dacă eram mare pentru vârsta mea. M-a târât în pivniţă, m-a dezbrăcat la piele şi m-a bătut până m-a lăsat lat. Inima îi bubuia în piept acum, exact aşa cum se întâmplase în ziua aceea, cu aproape treizeci de ani în urmă. Nu mai împărtăşise nimănui acest lucru, dar acum trebuia să-şi ducă mărturisirea până la capăt. Apoi m-a violat.

Auzi mişcarea fulgerătoare în spatele lui şi simţi o pală de vânt când Caroline sări în picioare. Rămase cu spatele spre ea.

— Acum, că privesc în urmă, cred că a fost şi el şocat de ceea ce făcuse. Nu m-a mai atins niciodată, nici cu vârful unui deget. Iar eu nu mi-am mai pierdut niciodată controlul, spuse el vag. Probabil i-a sunat pe cei de la protecţia socială – sau poate soţia lui a făcut-o. Am fost luat din casa respectivă după două săptămâni. Mi-am petrecut acele două săptămâni în pivniţă, singur, în tăcere. Am încetat să mai vorbesc. Celelalte familii la care am ajuns au fost în regulă, cred, dar nu mi-am mai asumat niciun risc. Făceam exact ceea ce mi se spunea,

nu mă enervam niciodată, nu-mi pierdeam niciodată cumpătul, nu vorbeam niciodată. Apoi, într-o zi, când aveam opt ani, a apărut tatăl meu. Ieșise din închisoare şi reuşise să dea de mine. Nu ştiu dacă avea permisiunea să vină după mine sau pur şi simplu nimeni nu avusese curajul să-i interzică, dar m-a luat în braţe şi m-a strâns dureros de tare, şi era cea mai bună durere din lume. Eram din nou în siguranţă.

— I-ai spus? întrebă ea, vorbind pentru prima dată.

— Nu. Nu am spus niciodată nimănui, până acum. Dacă l-ai cunoaşte pe tatăl meu, ai înţelege de ce. L-ar fi căutat pe tipul respectiv şi l-ar fi omorât la propriu cu mâinile goale, iar eu nu suportam gândul de a-l pierde pe tata din nou.

Îşi luă inima în dinţi şi se întoarse să o privească, pregătit sufleteşte pentru mila pe care avea s-o vadă în ochii ei, dar văzu ceva total diferit de milă. Caroline stătea cu pumnii strânşi, cu faţa descompusă de furie. Dacă acel bărbat din trecutul lui îndepărtat s-ar fi aflat acolo în acel moment, Caroline Evans l-ar fi omorât. Chiar dacă ea nu era un războinic metis de indian Comanche, spiritul ei era la fel de iute şi de sălbatic, iar ochii ei de culoarea mării păreau acum în flăcări. Surprins, Joe începu să râdă.

— Nu râde, să nu îndrăzneşti să râzi! tună ea. Am să-l omor, crede-mă…

— Nu trebuie s-o faci, scumpo, o linişti el, trăgând-o cu fermitate în braţele lui când ea se feri de încercările lui mai blânde de a o îmbrăţişa. E mort. A murit la doi ani după ce m-au scos din casa lui cei de la protecţia socială. După ce am absolvit academia, am hotărât să verific, doar din curiozitate. La naiba, pe cine încerc să păcălesc? Adevărul e că nu se ştie ce aş fi făcut dacă ar mai fi fost în viaţă. Îi dădu părul deoparte de pe faţă şi o sărută. Poate că am fost mai dur decât majoritatea copiilor, dar nu mi-a produs daune permanente, în afară de dorinţa de a-mi păstra întotdeauna controlul. Nu m-a dat peste cap din punct de vedere sexual. Timpul petrecut cu tatăl meu a fost probabil cea mai buna terapie de care aş fi putut avea parte, în materie de sex. El a fost dintotdeauna complet sincer în privinţa asta, tratând sexul ca pe ceva firesc. Şi aveam ferma de cai. Un copil învaţă chestiile elementare al naibii de repede la o fermă. Eram deja în regulă după şase luni petrecute alături de tatăl meu. El a fost o temelie solidă de dragoste care nu m-a dezamăgit niciodată.

— Atâta ca încă eşti obsedat de control, mârâi ea.

Joe nu se putu abţine să nu râdă din nou.

— Asta nici măcar nu poate fi considerată în întregime o consecinţă a ceea ce s-a întâmplat. Sunt pilot de vânătoare. Viaţa mea depinde de capacitatea mea de control. Face parte atât din pregătirea mea, cat şi din personalitatea mea.

Caroline îşi îngropă faţa în pieptul lui umed de sudoare.

— Ei bine, o fi justificat acest control, dar asta nu înseamnă ca îmi place.

— Nici nu mă aştept să-ţi placă, spuse el amuzat. De asta îmi forţezi în permanenţă limitele, încercând să mă faci să-mi pierd controlul. Ei bine, doamnă, ai reuşit. Eşti mandră de tine? Vocea îi deveni profundă şi serioasă. Aş fi putut să te rănesc, scumpo.

Caroline arăta ca o pisicuţă care tocmai se înfruptase dintr-un întreg borcan de smântână, nu doar dintr-o farfurioară amărâtă.

— A fost *minunat,* toarse ea. Şi nu mi-a fost teamă. Nu poţi să mă rănești iubindu-mă. Singurul mod în care m-ai putea răni vreodată ar fi să încetezi să mă mai iubeşti.

Braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Atunci, eşti în siguranţa pentru tot restul vieţii.

O ţinu în braţe multă, multă vreme, iar Caroline simţi ceva relaxându-se în el, ceva ce nici măcar Joe nu ştiuse cât de mult stătuse sub tensiune. Caroline trecuse dincolo de sistemele lui de apărare, şi nu mai era nevoit să țină garda sus. Înfrângerea nu fusese niciodată mai dulce, căci se alesese cu premiul cel mare.

În acel moment, premiul lui cel mare era ea, plină de vânătăi şi pe jumătate goala, dar tot făcea pe viteaza. Îi dădu drumul, cu o palmă uşoară peste fundul gol.

— Îmbrăca-te, femeie. Apune soarele, şi trebuie să ne întoarcem la bază.

capitolul 14

Deznodământul se dovedi dezamăgitor de simplu. Pericolul din noaptea precedentă fusese foarte real, dar, la scurt timp după apus, cotiră din nou spre drum, şi o maşină trecu pe lângă ei, mergând foarte încet, cu un reflector îndreptat într-o parte. Caroline dădu să se arunce la pământ, dar Joe o ţinu în picioare, strângând-o ferm de braţ. Ochii lui de vultur observaseră ceva ce ea nu putea distinge în întuneric: rândul de lumini de pe acoperişul maşinii. Târând-o efectiv după el, Joe ieşi în drum.

Maşina se opri. Proiectorul șovăi, apoi se opri asupra lui.

— Sunt colonelul Joe Mackenzie de la baza militara Nellis, spuse el. În vocea lui răsuna acea notă inconfundabilă de comandă. Trebuie să mă întorc la bază cat de repede posibil.

Poliţistul de la rutieră stinse proiectorul şi ieşi imediat din maşina.

— Vă căutam, domnule, spuse el pe un ton respectuos. Ofiţer militar sau nu, Joe Mackenzie avea ceva ce provoca această reacţie. Sunteţi bine, aţi fost cumva rănit? S-a descoperit o furgonetă…

— Ştim despre furgonetă. Ne-am aflat în ea, spuse Joe sec.

— Guvernatorul ne-a cerut să acordăm întreaga noastră susţinere personalului militar pentru a vă găsi. O căutare extinsă în tot statul a fost demarată azi-dimineaţă.

Joe îşi petrecu braţul în jurul lui Caroline şi o urcă pe bancheta din spate; apoi ocoli maşina şi se sui în faţă. Caroline se trezi privindu-i ceafa printr-o plasă de sârmă.

— Hei, spuse ea indignată.

Joe aruncă o privire în spate şi începu să râdă.

— În sfârşit, spuse el, am găsit o cale de a te ţine sub control.

— Sistemul de alarmă cu senzori a luat-o razna, spuse căpitanul Hodge. O dată când domnişoara Evans a intrat în zona de lucru, deşi era înregistrată ca aflându-se deja înăuntru, şi a doua oară când aţi intrat dumneavoastră fără cartelă de identificare, colonele. Primul paznic a ajuns la faţa locului în două minute, dar clădirea era goală. Probabil v-au târât pe amândoi afară imediat, apoi au intrat în panică. V-au urcat în furgoneta domnului Gilchrist şi s-au făcut nevăzuţi.

— Apoi a fost verificată locuinţa domnişoarei Evans şi s-a constatat dispariţia ei. Uluitor. Nu credeam că cineva poate să iasă pe o fereastră atât de mică, spuse el, aruncându-i o privire.

— Nu sunt prea solidă, răspunse ea cu răceală.

Căpitanul îşi drese vocea când văzu expresia din ochii ei.

— Am încercat să vă anunţ, colonele, şi am descoperit că şi dumneavoastră lipseaţi, deşi nu se înregistrase nicăieri ieşirea dumneavoastră de la bază. Nici domnişoara Evans nu încercase să plece. Însă înregistrările arătau plecarea domnului Gilchrist imediat după ce sunase alarma.

— Celălalt bărbat a stat probabil ascuns în spatele furgonetei, cu noi, spuse Joe.

— Cine era? întrebă Caroline. Îmi părea familiar, dar totuşi nu îl cunoşteam.

Hodge îşi consultă agenda de care nu se despărţea niciodată.

— Îl chema Carl Mabry. Probabil l-aţi văzut în camera de comandă. Era unul dintre civilii care lucrau la radar.

— Cum a ajuns Gilchrist complicele lui? întrebă Joe. Şi mai există şi alţii. Aţi aflat ceva despre ei?

Erau aşezaţi în biroul lui. Atât el, cat şi Caroline fuseseră consultaţi de doctori militari şi declaraţi în principiu teferi. Undeva în cursul acestui proces hainele lui Caroline dispăruseră, iar asistentele, amabile, încercaseră s-o acopere cu unul dintre acele halate spitaliceşti cu spatele gol, care dezgoleau prea mult. Simţul estetic al lui Caroline fusese scandalizat, dar costumul verde de chirurg i se păruse atractiv. Era ceea ce purta în acel moment şi, cumva, reuşea să arate elegantă în el.

— Evident, Gilchrist a fost recrutat după ce a început să lucreze aici, spuse Hodge. Mabry făcea parte dintr-un grup radical care se opunea finanţării proiectelor militare. Cunoaşteţi genul. Vor banii pentru scopuri umanitare, chiar dacă sunt nevoiţi să ucidă pentru a-i obţine.

— Atunci cum de a reuşit să treacă de verificările de securitate? întrebă Caroline cu indignare.

Hodge se crispă.

— Eu… Ăăă, încă încercăm să aflăm acest lucru. Dar nu avea autorizaţie să intre în clădirea unde se lucra la lasere.

— Atunci cum a reuşit să pătrundă fără să declanşeze alarmele? întrebă Joe nerăbdător.

Caroline pufni.

— Programul are o slăbiciune majoră. Alarma e declanşată atunci când o persoană intră sau iese fără cartelă – dar nu şi atunci când o cartelă intră sau iese fără o persoană.

Părul lui Hodge era prea scurt pentru a şi-l smulge, aşa că îşi trecu ambele mâini peste părul tuns milităreşte.

— Poftim? aproape că ţipă el.

— Ei bine, e evident. Eu cu siguranţă nu am intrat în clădire cu el atunci când, teoretic, s-a dus să-mi caute cartela de identificare, dar computerul susţine că da, ceea ce înseamnă că probabil a avut cartela

mea asupra lui şi a ţinut-o astfel încât senzorii să o înregistreze, distrugând astfel orice dovadă că ar fi intrat în clădire singur şi discreditând versiunea mea cum că mi-am pierdut cartela. Nu era nimic legat de calculatoare la care Cal să nu se priceapă. Probabil şi-a dat seama, la scurt timp după ce a început să lucreze la bază, şi şi-a testat teoria legănând cartela peste pragul uşii cu o sfoară sau ceva de genul acesta. Dacă era prins, putea susţine că nu făcea nimic grav, care să ducă la arestarea lui, ci doar testa calculatoarele, aşa cum ar fi făcut orice hacker. Este foarte clar că mi-a luat cartela când mi-am pierdut-o, dar a plecat odată cu mine în ziua respectivă, ca senzorii să nu fie declanşaţi. A plecat cu ea de la bază şi a făcut o copie, apoi mi-a dat înapoi originalul, a doua zi dimineaţă, ca să nu existe un raport legat de respectiva cartelă. În noaptea în care i-am surprins… Ezită, părând derutată. Când a fost asta? Noaptea trecută?

— Ai fi zis că a trecut mai mult, nu-i aşa? comentă Joe şi îi adresă un zâmbet larg.

— În fine, probabil a intrat folosindu-se de cartela duplicat, apoi i-a aruncat-o pe uşă lui Mabry, care s-a folosit de ea ca să intre şi el. Dacă verificaţi registrele, probabil veţi descoperi o succesiune, intrare, ieşire, apoi o nouă intrare, la doar câteva secunde diferenţă. *Dacă* aţi fi fost mai prevăzător, căpitane Hodge, aţi fi cerut să se şteargă imediat din calculator codul cartelei mele, în loc să aşteptaţi până dimineaţă, cu gândul că eu eram păzită şi nu aveam cum să scap.

Hodge roşi de ruşine.

— Da, doamnă, mormăi el.

— La fel, în loc să presupuneţi că aţi identificat factorul-problemă, ar fi trebuit să interziceţi întregii echipe laser să părăsească baza, până aflaţi sigur.

— Da, doamnă.

— Programul senzorilor trebuie rescris. Este umilitor să te gândeşti că un sistem sofisticat de securitate a putut fi păcălit de doi oameni care şi-au aruncat cartelele de identificare prin uşa deschisă ca nişte copii jucându-se cu o minge.

— Da, doamnă.

Joe îşi acoperise gura cu mâna pentru a-şi ascunde zâmbetul larg, dar ochii lui albaştri precum cristalul străluceau. Bietul Hodge, aşa meticulos cum era, tot nu se putea ridica la înălţimea lui Caroline când atingea maximumul de aroganţă, iar mica lui aricioaică era clar stârnită. Decise să intervină înainte ca bietul căpitan să ajungă să se simtă complet incompetent.

— Am observat că ai folosit trecutul când te-ai referit la Mabry. Este mort?

— S-a sinucis. Gilchrist, apropo, voia s-o facă doar pentru bani, nu din motive de ideologie, dar Mabry era ferm convins că programul

Night Wing ar trebui anulat. Intenționau să provoace probleme în timpul testelor, astfel încât să blocheze finanţarea proiectului. Era un plan bun, având în vedere climatul economic şi politic. La Washington se fac presiuni serioase de a cheltui bani doar pe lucruri care *funcţionează.* Am descoperit că Mabry făcea parte dintr-un grup numit Help Americans First. Nu ştiu dacă vom reuşi să îl punem sub acuzare pe vreunul dintre membrii grupului fără mărturia lui, dar s-ar putea să dăm de urma unui set de documente care îi leagă de Mabry. Ştim că erau dispuşi să vă ucidă atât pe dumneavoastră, cât şi pe domnişoara Evans pentru a reuşi să saboteze laserele, deci nu e vorba despre nişte filantropi inocenţi.

— Vreau să fie prinşi, Hodge, spuse Joe încet.

— Da, domnule. FBI-ul lucrează la asta.

Caroline căscă. Deşi dormise toată ziua, era obosită; avusese parte de douăzeci şi patru de ore foarte pline. Joe se lăsă pe spate în scaun şi îşi împreună mâinile la ceafă, privind-o. Se simţea profund fericit când se uita la ea.

— Eşti primul care află, Hodge, spuse el tărăgănat Eu şi domnişoara Evans ne vom căsători.

Spre amuzamentul lui, o expresie de neîncredere se fixă pe chipul căpitanului. Hodge se uită la Caroline cum ar fi privit un animal sălbatic pus pe neaşteptate în libertate, de parcă nu ar fi ştiut dacă să fugă sau să încremenească. Caroline îi răspunse la rândul ei cu o privire indiferentă ce se voia totodată un uşor avertisment.

— Ăăă… Mult noroc, colonele, spuse Hodge pe negândite. Adică… felicitări!

— Mulţumesc. Probabil voi avea nevoie şi de noroc.

Două săptămâni mai târziu, Caroline se învârtea în braţele puternice ale soţului ei pe acordurile unui vals. Înalta societate din Washington strălucea în jurul lor. Uriaşa sală de bal sclipea în mătăsuri şi satin, în bijuterii atât sintetice, cât şi naturale, răsunând de conversaţii vioaie şi de discuţii serioase. Fracurile elegante, negre, gri şi albastru-închis ale civililor se amestecau cu superbele uniforme de gală ale ofiţerilor militari cu diverse grade. Joe arăta excepţional în uniforma lui. Caroline remarcă mai multe perechi de ochi de femei urmărindu-l oriunde mergea şi se văzu nevoită să răspundă cu priviri fulgerătoare adresate unora dintre doamne, pentru ca acestea să se potolească.

— Ar fi trebuit să aşteptăm, spuse ea.

— Ce anume?

Braţul lui se strânse în jurul ei, învârtind-o pe muzică.

— Până să ne căsătorim.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— De dragul familiei tale.

Joe râse cu voce tare.

— Tata a înţeles. Când s-a hotărât să o ia de soţie pe Mary, a rezolvat treaba în două zile. Mie mi-au luat trei.

— Generalul Ramey a părut încântat, comentă ea.

— Chiar e. Conducerea consideră că este mult mai bine ca ofiţerii aviaţiei americane să fie căsătoriţi. Îi face mai liniştiţi.

— Sigur, răspunse ea, nu tocmai convinsă. Dacă a zbura la trei machi înseamnă a fi liniştit.

Finanţarea pentru proiectul Night Wing fusese aprobată de Congres, cu o marjă largă, cu o zi în urmă. Joe fusese chemat să depună mărturie în faţa comisiei, ceea ce presupusese un drum la Washington, şi, cum el refuzase categoric să meargă fără soţia sa, Caroline fusese şi ea invitată.

Ancheta federală privind organizaţia Help Americans First era în curs de desfăşurare, la fel şi faza finală de teste la proiectul Night Wing, dar atât avioanele, cât şi sistemele laser funcţionau perfect. Problemele pe care le provocase Cal în program fuseseră corectate. Iar Caroline începea să înţeleagă, încetul cu încetul, ce avea să însemne în viaţa ei statutul de soţie a unui ofiţer militar de carieră. După ce se finalizau şi ultimele teste, Joe avea să preia comanda Primului Flanc de Avioane Tactice de Vânătoare din cadrul bazei Langley din Virginia. Caroline învăţase foarte multe despre armată în cele zece zile de când se căsătoriseră şi ştia că Joe avea să fie probabil candidat la obţinerea primei lui stele după ce era numit în acel post. Avea treizeci şi cinci de ani şi probabil avea să ajungă la rangul de general înainte să împlinească treizeci şi şapte. Nu ar fi recunoscut niciodată acest lucru în faţa lui, căci considera că Joe avea nevoie de cineva care să nu sară să-i îndeplinească ordinele de fiecare dată, dar uneori era uluită şi copleşită de abilităţile lui.

Joe o trase mai aproape, şi valsul o făcu să-şi lipească ferm partea de jos a corpului de a lui. Îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui, văzând excitarea reflectată în profunzimile de un albastru luminos ale ochilor lui.

— Îmi placi mult în alb, murmură el.

— Asta e bine. Mă îmbrac adesea în alb.

Şi acum tot aşa era îmbrăcată. Rochia ei de bal era de un alb pur, ca zăpada.

— Arăţi mai bine pe cearşafuri albe decât oricine altcineva pe care să-l fi cunoscut.

— Hmm. Am de gând să iau lecţii de pilotaj, deci poate va trebui să îmi comand mai multe costume de zbor albe.

Nu-i venea să creadă, însă îi simţi umărul tensionându-se sub mâna ei.

— Lecţii de pilotaj? De ce? Dacă vrei să pilotezi, te învăţ eu.

Caroline îi adresă un zâmbet calm.

— Nu. Ai deveni un ghem de nervi tremurător dacă ai încerca să mă înveţi să pilotez, iar eu m-aş simţi gata să te ucid. Dar trebuie să ştiu, ca să-mi fac o idee despre cum te simţi tu când eşti în aer.

Hotărâse că era cea mai bună cale de a depăşi teama pe care o simţea de fiecare dată când Joe decola. Decât să rişte să-i reteze aripile, din grijă pentru ea, era mai bine să-şi confecţioneze şi ea o pereche de aripi.

Joe părea în continuare neliniştit.

— Joe, îi zise ea cu fermitate. Sunt bună la orice decid să fac. Fizică, calculatoare, sex. Voi fi bună şi la pilotat. Şi la făcut copii.

Joe încremeni în mijlocul ringului de dans.

— Caroline!

Ea ridică din sprâncene, ignorând privirile zâmbitoare îndreptate spre ei.

— Ce e?

— Eşti însărcinată?

— E posibil, spuse ea senin. Nu era momentul potrivit atunci când ne-am petrecut weekendul în Vegas, dar mai apoi? Zi-mi măcar o zi când ai folosit vreun mijloc de contracepţie. Dacă nu sunt încă însărcinată, sunt şanse mari să rămân până la sfârșitul anului.

Joe păru că se sufocă. Fir-ar să fie, probabil chiar era însărcinată. După cum spusese chiar ea, era foarte bună la orice ar fi decis să facă – şi la fel era şi el.

— Va fi interesant, spuse ea, de văzut dacă faci fete sau băieţi.

Un zâmbet leneş înflori pe gura lui fermă, superbă.

— Câtă vreme te am pe tine, sunt fericit.

— O, dar mă ai, colonele Mackenzie. Chiar pe deplin. Când mergem în Wyoming?

Joe se adaptă schimbării fulgerătoare de subiect fără să ezite, şi reluară dansul.

— Luna viitoare. Voi avea doar o săptămână, dar ne vom întoarce de Crăciun.

— Bun. Am discutat cu cei de la Boling-Wahl şi vor încerca să mă plaseze la proiecte ce se desfăşoară în aceeaşi zonă în care ai tu de lucru, deşi, desigur, nu voi fi repartizată la niciun proiect pentru aviaţia americană. S-ar putea să lucrez în Baltimore cât vei fi tu în Langley, dar naveta nu e rea.

— Nu e rea, spuse el nesigur, dar nu prea îmi place să ştiu că ai de înfruntat tot acel trafic.

Caroline se dădu puţin înapoi, ridicând încet din sprâncene.

— Eu? întrebă ea, după o pauză delicată.

Joe îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Va trebui să fiu mai aproape de bază de-atât, îi explică el, făcând

un efort pentru a-şi păstra vocea neutră.

— Ah! Reflectă asupra situaţiei preţ de o clipă, apoi spuse: Bine, am s-o fac de data asta. Dar îmi rămâi dator, foarte dator, fiindcă eu sunt adepta confortului, şi câteva ceasuri petrecute în trafic nu prea se cheamă confort. Am să te anunţ când îmi vine vreo idee despre cum ai putea să mă recompensezi.

Joe o trase mai aproape, străduindu-se să-şi înăbuşe râsul, savurând senzaţia de a o ţine în braţe.

— Mary o să te placă la nebunie, spuse el în barbă.

Mary chiar o plăcu la nebunie.

Cele două femei se împrieteniră imediat, simţind că, în esenţă, aveau multe în comun. Caroline se îndrăgosti nu doar de familia lui, ci şi de Ruth, Wyoming, şi de prospera fermă de cai din vârful muntelui lui Mackenzie. Locul era superb, iar casa de la fermă era una dintre cele mai vesele locuinţe în care păşise vreodată.

Mary Mackenzie era o femeie zveltă, cu o constituţie delicată, cu ochi blânzi de un albastru-cenuşiu, păr castaniu-deschis şi cel mai frumos ten din lume. La prima vedere, lui Caroline i se păru oarecum banală, dar, până la sfârşitul zilei, privirea ei se obişnuise cu puritatea luminoasă a trăsăturilor lui Mary, şi ajunse la concluzia că soacra ei era incredibil de frumoasă. Cu siguranţă Wolf Mackenzie îşi considera soţia frumoasă, judecând după iubirea şi dorinţa evidente din ochii lui negri de fiecare dată când o privea.

Caroline nu văzuse niciodată doi bărbaţi care să semene mai mult decât Joe şi tatăl lui, singura diferenţă reală fiind aceea că ochii lui Wolf erau negri ca noaptea, iar cei ai lui Joe – de un albastru luminos, ca de diamant. Şi, privindu-l pe Wolf, îi venea uşor să înţeleagă de ce Joe crezuse că tatăl său l-ar fi ucis pe bărbatul care îl abuzase dacă ar fi aflat despre acel episod. Wolf Mackenzie îşi proteja familia. La fel ca fiul lui, era un adevărat războinic. Mary era mai scundă decât băieţii ei, chiar şi decât Zane, tânărul de doar treisprezece ani. Michael era plecat la facultate; de-abia de Crăciun avea să-l cunoască. Dar Joshua, la şaisprezece ani, era aproape la fel de înalt ca Wolf şi ca Joe. Josh era pe atât de vesel şi de relaxat pe cât era Zane de întunecat şi de tăcut, cu privirea precaută. Aceeaşi intensitate periculoasă ce ardea atât în Joe, cât şi în Wolf era evidentă şi în acest băiat.

Şi mai era Maris. La unsprezece ani, era măruntă pentru vârsta ei, având constituţia delicată a lui Mary şi superbul ei ten iluminat din interior. Avea părul de culoare deschisă şi ochii la fel de negri ca ai lui Wolf. Era ca o umbră a tatălui ei, mâinile ei mici îmblânzind şi liniştind caii capricioşi la fel de bine ca mâinile puternice ale lui Wolf.

Pentru prima dată, Caroline îl văzu pe Joe printre cai şi astfel înţelese încă un aspect al personalităţii lui. Avea o răbdare infinită cu

ei şi călărea ca şi cum s-ar fi născut în şa, ceea ce nu era prea departe de adevăr.

Stătea la fereastra bucătăriei, privindu-i pe Joe, pe Wolf şi pe Maris în ocol, ocupându-se de o iapă mare şi neagră care era în acel moment favorita lui Maris. Mary veni lângă ea, ştiind din instinct spre ce anume era aţintită privirea lui Caroline.

— E minunat, nu-i aşa? suspină Mary. L-am iubit din prima clipă în care l-am văzut, pe când avea şaisprezece ani. Nu există prea mulţi bărbaţi ca Joe în lumea asta. Era bărbat încă de atunci – în cel mai pur sens al cuvântului. Desigur, eu nu pot fi obiectivă, dar tu poţi, nu-i aşa?

— Simplul fapt de a-l privi îmi dă fiori, admise Caroline visătoare, apoi îşi reveni şi râse. Dar să nu-i spui asta. Uneori îşi ia foarte în serios rolul de colonel. Încerc să-i ţin în frâu tendinţa de a fi *prea* autoritar.

— O, el ştie asta. Însă, vezi tu, şi tu îi dai lui fiori. Aşa se face că situaţia rămâne agreabilă şi echilibrată. Iar eu ştiu ce vorbesc. Sunt deja douăzeci de ani de când tatăl lui îmi dă fiori. Crezi că este o trăsătură moştenită?

— Probabil că da. Uită-te la Joshua şi la Zane!

— Ştiu, oftă Mary. Mi-e milă de toate fetele de la şcoală. Şi toate acele biete fete care îi sunt acum colege de facultate lui Michael şi care n-au avut timp să se obişnuiască cu el, aşa cum au făcut-o fetele alături de care a crescut. Nu că le-ar fi ajutat prea mult.

— Maris va echilibra situaţia cu băieţii.

Prin geamul ferestrei îl privi pe Joe sărind uşor peste gard şi pornind spre casă. Wolf ciufuli părul lui Maris şi îşi urmă fiul, în vreme ce Maris rămase cu iapa.

Ambii bărbaţi intrară în casă, siluetele lor înalte, cu umeri laţi, făcând brusc bucătăria să pară prea mică. Aduseră cu ei mirosurile pământoase de afară, de cal şi fân, de aer curat şi proaspăt, amestecat cu propria lor transpiraţie masculină.

— Aveţi o expresie vinovată, remarcă Joe. Despre ce aţi discutat?

— Despre genetică, răspunse Caroline.

Sprâncenele lui se arcuiră şi pe chip îi apăru expresia caracteristică. Caroline ridică din umeri.

— Ei bine, nu am ce face. Probabil voi fi foarte interesată de genetică în următoarele opt luni şi jumătate. Vrei să faci pariu dacă e băiat sau fată?

— O, e băiat, spuse Mary, cu faţa întreagă luminată de încântare.

Lui Joe i se înmuiaseră genunchii, iar Wolf râdea de fiul lui, conducându-l spre un scaun.

— Joe e un Mackenzie, cu greu se găsesc spermatozoizi de făcut fete. Cei din familia Mackenzie trebuie să muncească din greu pentru

a avea fiice. De asta le apreciază atât de mult.

epilog

Se dovedi că Mary avusese dreptate. John Mackenzie, cântărind trei kilograme şi două sute treizeci de grame, veni pe lume exact la timp. Descendenţa lui fu imediat vizibilă în părul negru şi bogat, în ochii albaştri şi sprâncenele negre şi drepte ale tatălui său. După ce îl născu, Caroline adormi, iar Joe aţipi în scaunul de lângă patul ei, ţinându-şi la piept fiul, care scotea mici sunete ca nişte gemete ascuţite. Caroline se trezi, privirea ei somnoroasă plimbându-se prin încăpere până când se opri asupra celor doi oameni de lângă ea. Se întinse, atingând mai întâi mâna soţului ei, apoi mâna minusculă ce stătea strânsă pe pieptul lui.

Joe deschise ochii.

— Salut, spuse el încet.

— Salut şi ţie.

Joe arăta minunat, observă ea. Oarecum neîngrijit şi şifonat. Încă purta uniformă, căci fusese chemat direct de la bază. Asistentele probabil îi leşinau toate la picioare. Îl prinse de cravată şi îl trase spre ea.

— Dă-mi o sărutare.

Joe se supuse, lăsându-şi gura să zăbovească lacom peste a ei.

— Peste câteva săptămâni, vei vedea că am să-ţi dau mult mai mult.

— Mmm. De-abia aştept.

Joe îi făcu o serie de promisiuni lascive ce îi făcură inima să bubuie în piept, şi ea râse, luând copilul adormit de la el.

— Nu ar trebui să vorbeşti aşa în faţa lui. E prea mic.

— Nu e nimic nou pentru el, scumpo. Mă cunoaşte foarte bine de la bun început.

Caroline coborî privirea spre faţa minusculă şi serioasă şi, de data aceasta, inima îi crescu în piept, deschizându-se ca o floare ce părea să-i cuprindă tot pieptul. Această superbă fiinţă micuţă era incredibilă. Părinţii lui Caroline, care hotărâseră să rămână în Grecia câțiva ani, erau pe drum, dar zborul era atât de lung, iar legăturile atât de proaste, încât aveau să mai treacă încă zece ore până să sosească. Ceilalţi bunici ai lui John însă reuşiseră să ajungă încă înainte să se nască şi apucaseră deja să-l ţină în braţe.

— Unde sunt Wolf şi Mary? întrebă ea somnoroasă.

— La cantină. Au spus că le e foame, dar cred că au vrut să ne lase puţin singuri.

— Mi-ar fi plăcut să-i fi adus pe Maris şi pe băieţi.

— Erau ocupaţi cu şcoala, aveau de dat examenele finale. Au să-l vadă în curând.

Caroline coborî din nou privirea spre copil, desenând conturul obrazului lui pufos cu vârful degetului. Spre surprinderea ei, copilul întoarse brusc capul spre atingerea ei, deschizând gura minusculă şi căutând-o.

Joe râse şi spuse:

— N-ai nimerit, fiule. Mai ai puţin de lucrat la capitolul ochit.

Copilul începuse să se agite. Caroline îşi deschise halatul şi conduse blând gura mică şi flămândă spre sânul ei. Micuţul începu să sugă cu un sunet ca un mârâit.

— E un Mackenzie tipic, murmură ea. Ceea ce înseamnă că nu e tipic deloc.

Ridică privirea şi întâlni ochii lui Joe, strălucitori şi plini cu mai multă dorinţă şi iubire decât îşi imaginase că avea să vadă vreodată în viaţă. Nu, nu era nimic tipic la acest bărbat. Zbura cu o viteză ameţitoare spre stele – şi o purta şi pe ea cu el.

{1} G.I. Joe este creditat drept cel mai remarcabil porumbel din istorie, salvând viaţa a cel puţin o mie de soldaţi britanici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n.red.)

{2} În limba engleză, Joe este şi nume propriu, dar, folosit fără majusculă, înseamnă şi „soldat" sau pur şi simplu un american de rând, ceea ce explică jocul de cuvinte la care face referire. (n.red.)